Pegasus Yayınları: 765
Bestseller Roman: 334

Aşk Bahsi
Kathryn Caskie
Özgün Adı: To Sin With a Stranger

Yayın Koordinatörü: Berna Sırman
Editör: Sibel Yıldız
Düzelti: Serpil Tütüncü
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2014
ISBN: 978-605-343-214-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Kathryn Caskie, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla The Bent Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

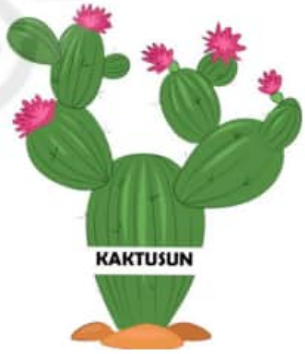
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Kathryn Caskie

Aşk Bahsi

İngilizceden Çeviren:
Uğur Emre Yürük



PEGASUS YAYINLARI

KAKTÜS TEAM

Teşekkür

Bu hikâyenin başarılı olması için benden yardımlarını esirgemeyen birçok insan var. Onlara minnet borçluyum. (Birisinin ismini unuttuğuma eminim, o yüzden ilk önce o kişiye teşekkür edeceğim. Teşekkürler. Sen olmasaydın bunu başaramazdım.)

Londra'daki British Museum'da bulunan "Elgin Mermerleri"[1] koleksiyonunun küratörü Dr. Peter Higgs'e ve onun Greko-romen antik eserleri bölümündeki bilgili ekibine.

Yazdığım serileri en az benim kadar seven ve en çok ihtiyacım olduğu anda bana destek veren, hatta *"Aşk Bahsi"* için göz alıcı bir kırmızı kapak tasarlayan, muhteşem editörüm Lucia Macro'ya.

Bana inanan ve zor günlerimde beni yazmaya teşvik eden ajans sahibim Jenny Bent'e.

Kitabımdaki son cümleye kadar, neredeyse her gün beni arayarak neşelendiren dostum ve Avon Books'taki yazar meslektaşım Sophia Nash'e.

"Yedi Ölümcül Günah" serilerindeki her yedi karaktere görsel ilham kaynağı bulmak için araştırma yapan *Avon Romance* blogundaki ve Romance Novel TV'deki *online* dostlarım: Kim Castillo, Gannon Carr, P.J. Ausdenmore, Crystal Broyles, Keira

---

1 Parthenon Mermerleri olarak da bilinir. Atina Akropolü'nün bir parçası olan ve günümüzde Londra'da British Museum'da yer alan antik Yunan mermer heykelleri, yazıtları ve mimari unsurlarına verilen isim. (ç.n.)

Soleore, Buffie Johnson, Marisa O'Neill, Kati Dancy ve Jenny Teo'ya; çok zevklisiniz!

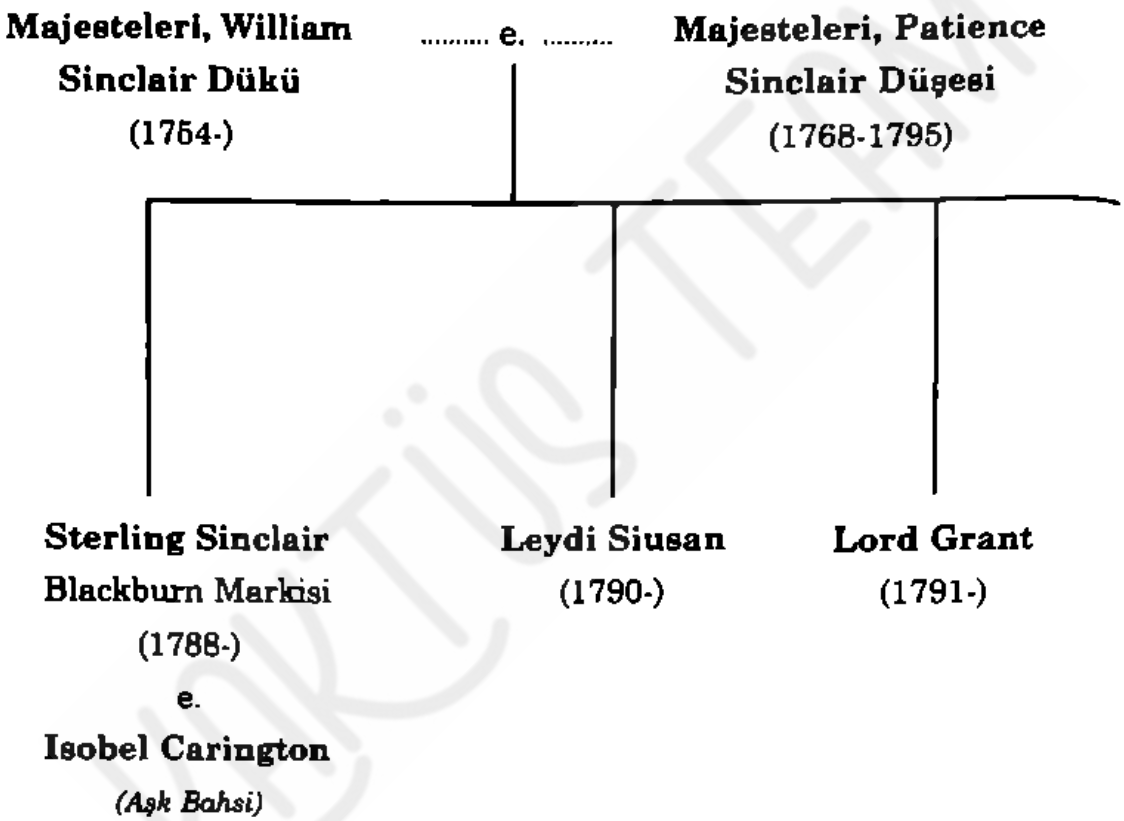
Ve son olarak, Lord Elgin'in Yunan mermer eserlerini sakladığı kömürlüğe ait bir çizimi ve tasviri olağanüstü araştırmalarıyla bulan asistanım Franzeca Drouin'e; senin yapamayacağın bir şey yok!

Hepinize çok teşekkürler!

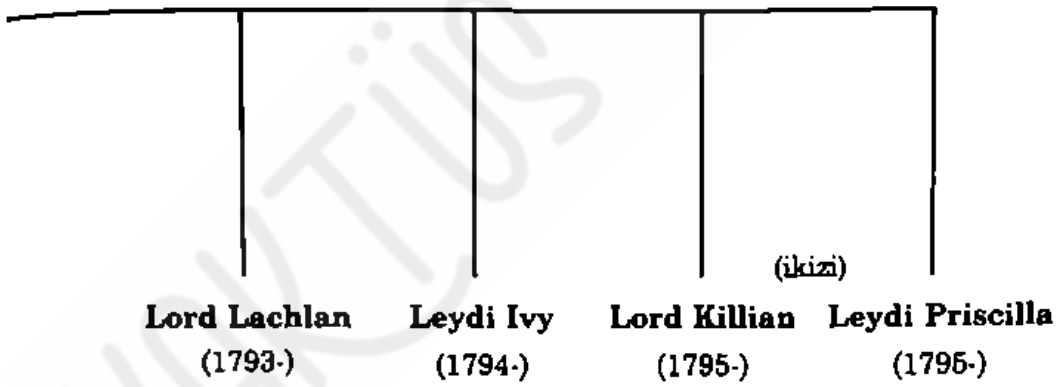


Jenny Bent, Lucia Macro,
Sophia Nash ve Franzeca Drouin için.
Siz olmasaydınız bu kitap da olmazdı.




Majesteleri, William Sinclair Dükü
(1754-)
..... e. .....
Majesteleri, Patience Sinclair Düşesi
(1768-1795)
Sterling Sinclair
Blackburn Markisi
(1788-)
e.
Isobel Carington
(Aşk Bahsi)
Leydi Siusan
(1790-)
Lord Grant
(1791-)

Sinclair Ailesi Soyağacı



KAYTÜŞ TEAM

Giriş

Sorununun kaynağı nimetindir.

Anonim

Mart 1816
Sinclair Şatosu, İskoçya

Iyice aklını kaçırdı. Sterling Sinclair yağmurdan sırılsıklam olmuş, simsiyah saçlarını gözlerinin önünden çekti. Ardından kız kardeşini almak için büyük salonu hızla geçti. Aniden kardeşinin elini yakaladı ve genç kadının alelacele toplayıp yatak odasından sürükleyerek getirebildiği giysi bavulundan onu uzaklaştırdı. "Bırak şunu, Ivy. Gitmeliyiz, hem de hemen. Bu gece zaten elbiselere ve incik boncuklara ihtiyacın yok."

Genç kadın yüzüne düşen bakır renkli bir bukle saçı düzelti ve yalvaran yeşil gözleriyle ağabeyine baktı. "Lütfen, giysilerimi burada bırakmamı isteyemezsin. Giyecek hiçbir şeyim olmayacak, *hiçbir şeyim!*" Ivy eğildi ve deri bavulun sapına uzanmak için uğraştı ama başaramadı.

"Bırakabilirsin," dedi Sterling. İnatçı kız kardeşinin elini sertçe çekiştirip onu kapıya doğru yönelti. "Babam sabaha doğru ayılır ve bizi geri çağırtır. O hep böyle yapar." O sırada bir kıpırtı

Sterling'in dikkatini çekti ve arkasını döndü, babası cilalı taş merdivenlerin başında dikiliyordu. Yaşlı adamın soluk mavi gözleri, elinde tuttuğu şamdanın ışığında öfkeyle parlıyordu.

Dük, "Beni duymadınız mı?" diye onlara doğru bağırdı. "*Hepiniz* bir an önce buradan gideceksiniz!"

Yontulmuş ahşaptan yapılma açık kapının yanından, Sterling babasının sözlerini güçlükle duyabiliyordu. Yağmur, gürleyen rüzgâra karışıp giriş kapısından büyük salona doğru eserek, yaşlı adamın gümüş rengi dağınık saçlarını kadim bir savaş sancağı misali dalgalandırıyordu.

Ivy, Sterling'in onu çekiştirmesine karşı direndi. "Olanları öğrenmek için eve çok geç geldin Sterling. Bu seferki viski yüzünden değil. Bu, yıllardan beri onu ayık gördüğüm ilk gece." Ivy elini ağabeyinden kurtarıp değerli eşyalarını almak için kaygan taş zeminde geriye koşmaya başladı. Merdivenlerden aşağıya inen babasına ters bir bakış attı. Genç kadın, ağır bavulunu taşımaya uğraşırken, omzunun üzerinden Sterling'e bakıp, "Yardım et bana! Bu sefer bizi geri getirtmeyecek. Korkarım, bizi tamamen kovma niyetinde ve biz de bunu hak ediyoruz, özellikle de sen," dedi.

Fırtınanın uğultusu, yaşlı dükün iki kardeşe savurduğu, keskin bir dolu misali yağan hakaretleri bastırdı.

Sterling, Ivy'nin peşinden yürüdü. Adaleli kolunu kardeşinin omzuna atıp deri bavulun kayışını kaldırdı. "Bavul at arabasına sığmayacak, Ivy. İçeride yedi kişi olacağız."

"Sığmak zorunda çünkü bir daha geri dönmeyeceğimizi biliyorum," dedi Ivy. Genç kadın durdu ve Sterling'i beklemek için döndü, o sırada genç adam Ivy'nin yanaklarının ıslanmış olduğunu gördü; yağmurdan mı yoksa gözyaşlarından mı olduğunu bilmiyordu.

Kardeşleri Grant, ahşap kirişlerin altında bekliyordu, sağ elini kaşı hizasında kaldırarak yağan yağmura karşı elini siper ediyordu. "Haydi, gelin, diğerleri çoktan arabaya bindi. Yol bataklığa dönmeden önce hemen gitmeliyiz." Sterling ve Ivy ona yaklaşırlarken, Grant gözlerini taşıdıkları bavula dikti. "Ah, kahretsin! Bu ne böyle, bir bavul mu? Bunu sakın düşünme bile, Ivy." Sesini rüzgâra karşı duyurabilmek için zorlanıyordu. "İçeride hiç yer kalmadı, ayrıca Siusan ve Priscilla'nın da yanlarında hiçbir şeyleri yok."

"Lütfen," genç kadın önce Sterling'e, ardından da Grant'e yalvardı, "elimdekileri paylaşırım."

"Hayır, paylaşmazsın ama biz yine de alırız," dedi Sterling, ardından bavulu Grant'e uzattı. "Becerebilirsen bavulu arabanın tüneğine bağla. Eğer olmazsa, madem bunu yanına almayı o kadar çok istiyor, o halde bavulu kendi kucağında götürür."

Sterling, fırtınadan at arabasının önünü net olarak göremiyordu fakat koşum takımlarının tıngırtısı ve atların gergin kıpırtıları karanlığın ardından ona ulaşıyordu.

"Haydi bakalım, Sterling!" Kardeşi Lachlan'ın sesi at arabasının bulunduğu yönden yankılanıyordu. Sterling at arabasına doğru yürüdü fakat hemen gitmek istemiyordu. Son sözünü söylemeden olmazdı.

Soğuk yağmur damlacıkları, genç adamın paltosunun yakasının altından ipekli gömleğine sızarak, sırtından aşağı buzdan bir parmak misali kayıyordu. Sanki babası onu fırtınanın içine itiyordu. Yavaşça arkasını döndü ve babasının çelik gibi sert bakışlarıyla karşılaştı.

Sonunda Sinclair kardeşlerin en genci olan Killian, Sterling'e seslendi: "Onunla anlaşamazsın, Sterling. Ona biraz zaman tanı. Fikrini değiştirecektir. Her zaman öyle yapar."

Sterling kardeşinin tavsiyesine kulak verip at arabasına gitmedi. Bunun yerine salona doğru yürüyüp babasının birkaç adım önünde durdu. Yağmur Sterling'in kiltinden yere damlıyordu. "Bırakın kardeşlerim kalsın," dedi. Sesi sertti. "Beni suçladığınızı biliyorum, bu hale geldiğimiz için muhtemelen haklısınız." Genç adam bir süre sessiz kaldı, en azından suçunu kabullenmesi hakkında babasının onunla hemfikir olmasını bekliyordu fakat dük hiçbir şey söylemedi. "Sadece beni kovun. Öldüğümü farz edin, eğer sizi memnun edecekse Grant'i vârisiniz olarak belirleyin ama bırakın onlar kalsın."

Yaşlı adamın gözleri büyüdü ve bir süre gözlerini bile kırpmadı. "Aklım karışık değil, Sterling. Çocuklarımın birer şımarık, ahlaksız ve sorumsuz yetişkinler haline gelmelerinin benim yüzümden olduğunun farkındayım," dedi.

Sterling, babasının bu beklenmedik itirafı karşısında şaşkına dönmüştü, bacakları ona destek olmasa yere yığılacaktı.

"Annen vefat ettiğinde kendimi viskiye verdim, yedinizi de kendi halinize bıraktım..." Dükün gözleri bir süreliğine yumuşamış gibi duruyordu, ardından sırtını dikleştirip sesini çelik bir bıçak misali sertleştirdi. "... zayıflıklarınızı, günahlarınızı benimsemeniz için." Dük gözlerindeki öfkenin derinliğini Sterling'in görmesini ve anlamasını istercesine, elindeki şamdanı daha da yukarı kaldırdı. "Sinclair ailesinin ismini çocuklarıma alay konusu ettirmeyeceğim. Buna izin vermem."

Sterling dilinin ucundaki cevabı yapıştırmamak için kendisini tuttu. Bunun yerine sırtını dikleştirip vakur duruşunu korudu. Dükün onu; babasının ilgisine muhtaç olan ve ona sahip olmak için ne kadar kötü olursa olsun, her şeyi yapacak, her şeyi söyleyecek bir çocuğun seviyesine indirmesine izin vermeyecekti. "Öyleyse bizi gecenin karanlığında dışarı atacaksınız," dedi.

"Bunun üzerinde çok düşündüm fakat başka bir yolu yok. Bu gece hepiniz İskoçya'yı terk edip kimsenin şımarık geçmişinizi bilmediği bir yere, Londra'ya gideceksiniz. Orada hepiniz, Sinclair isminin hak ettiği saygınlığı kazanacaksınız, yoksa bir daha asla evinize dönemezsiniz." Soğuk bir şekilde gülümsedi. "Bir daha asla bir Sinclair ailesi ferdi olmanın *zenginliğini* tadamazsınız."

Dükün bu sözü karşısında Sterling dehşete düştü.

"Hah, bunun senin dikkatini çekeceğini biliyordum, benim açgözlü oğlum. Sizi meteliksiz bırakmayacağım. Oradaki işlerime bakan bir adamıma, içinde hepinizin kalabileceği mütevazi bir ev ayarlattım. Ayrıca ona, dört seneliğine sadece sofraya yemek koyabilmenize yetecek kadar, ufak bir miktar para bıraktım. Her biriniz kendi geçiminizi sağlamak zorundasınız. Eğer geri dönmek istiyorsanız, ilk önce benim saygımı kazanmalısınız."

Sterling yavaşça başını salladı, yüzüne zoraki bir tebessüm yerleştirdi. "Siz bizim babamızsınız. Öz çocuklarınıza bunu yapabildiğinize inanamıyorum."

"Size babalık yapmakta bunca sene ihmalkâr davrandım. Çocuklarıma 'Yedi ölümcül günah' lakabını kazandıran, bencil davranışlarınızı ve soytarılıklarınızı daha ilk duyduğumda sizi terbiye etmeliydim. Belli ki size küçükken onur ve saygının ne demek olduğunu öğretmemişim. O yüzden şimdi öğreneceksiniz."

Tanrım. Sterling yutkundu. Babaları bu sefer gerçekten onlardan kurtulmak istiyordu.

Dükün gözleri öfkeyle parladı. "Şimdi, defol! Bu geldiğiniz hali görmeye artık daha fazla dayanamıyorum," dedi. Dük, Sterling'e arkasını döndükten sonra, elindeki şamdanın ışığını takip ederek merdivenlere yöneldi.

Dük kemerli bir kapıdan geçip gözden kaybolana dek, Sterling babasına inanamayan gözlerle baktı. Ardından geri dönüp botları

taş zemini döverken büyük salonu geçti ve açık kapıdan çıkarak sağanak yağmurun içine daldı.

Ah... Babaları hakikaten de delirmişti.

KAKTÜS TEAM

1. Bölüm

Mecbur kalırsanız, onurlu bir yoksulluk hayatı yaşamayı öğrenin, altınlarınızı mezara götürmek yerine daha önemli meselelere bakın.

Og Mandino

Nisan 1816
Sinclair Konağı
Grosvenor Meydanı No. 1, Londra

Blackburn Markisi Sterling Sinclair, kaba görünümlü ellerinin eklemlerini saran kirli ve keten şeritleri sıyırdı ve bu kanlı bandajları, üzerinde suyu akan, yontma bir kurnanın yanına bıraktı.

"Bu canını biraz yakacak Sterling ama eğer bu gece dövüşürsen yanacağı kadar kötü değil," dedi Siusan. Sinclair'ler arasında yaşça en büyük ikinci kardeş olan Leydi Siusan, Sterling'in kaskatı kesilmiş parmaklarını kâsenin üzerinde düzleştirdi, ardından kâsedeki suyun içine bir bez parçasını daldırıp genç adamın elinin üzerinde sıktı. Siusan bir kez daha yukarı baktıktan sonra, eline en ince nakış iğnesini alıp genç adamın derisine batırdı.

Sterling dudakları arasından kesik bir nefes aldı.

"Ah, Tanrım. Çok özür dilerim." Genç kadın gri gözleriyle, Sterling'in gözlerine cana yakın bir ifadeyle baktı. İğneyi tutan parmakları titredi. "Elimden geldiğince nazik davranmaya çalışıyorum," dedi.

Sterling kıkırdadı. "Üzülme. Sana takılıyorum, Su. Ne tür bir dövüşçü bir iki sıyrığa dayanamaz ki? Bana elinden gelen en iyi dikişi at. Hadi." Genç adam, kız kardeşine gülümsedi fakat onun ciddiyetsizliği Siusan'ı hiç sakinleştirmedi.

Sterling, haftanın neredeyse her günü Centilmen Jackson'ın[2] salonundaki dövüşlerde; yumruklarını ve kız kardeşinin, ellerine atmış olduğu ipek dikişleri patlatıyordu. Genç adam hazırdı. Kendinden emindi. Bu ödül dövüşünü kazanabilirdi.

Kazanmak zorundaydı.

Siusan, Sterling'in elini gözleri hizasında kaldırdı, genç adamın bakışını yarasına çekti. Cıvık kan, derisindeki dikişlerin arasından sızıyordu. Genç kadın gözlerini Sterling'e dikti. "Yüce Tanrım, Sterling, bunu bandajlamak zorundayım. Böyle kanarken bırakamam."

"Bu seferki çıplak yumruklarla olacak. Biliyorsun, eldivenli maçlardan daha yüksek bahis getiriyor," dedi. Sterling hayal kırıklığıyla iç geçirdi ve kardeşinin avuçlarından elini çekti. "Kanama eninde sonunda durur, o yüzden endişelenmeyi bırak. Bunu yapmak zorundayım," dedi.

"Hayır, zorunda değilsin. Bir şekilde geçiniriz," diye yalvardı genç kadın. "Şu eline bir bak. Hadi bak!" İşaret parmağıyla genç adamın elini işaret etti. "Kırmızı, mor, sarı... Bir elden çok, dövülmüş bir parça koyun etine benziyor," dedi.

---

2 "Gentleman" John Jackson:1769–1845 yılları arasında yaşamış olan meşhur İngiliz boksörü. Açmış olduğu boks salonu asilzâdeler ve halk arasında oldukça rağbet görmüştür. (ç.n.)

"Sizi benim geçindireceğime dair hepinize söz vermiştim, Su," dedi Sterling.

"Peki, ne pahasına?" Siusan'ın alt dudağı titredi ve aniden elindeki bezin suyunu kurna üzerinde sıkmaya başladı.

Sterling küçük masaya gelip dövülmüş koyun etine daha az benzeyen sol eliyle, genç kadının omzunu sıktı. "Boksörlük benim için spordan başka bir şey değil ve hep öyle olacak ama paraya da *ihtiyacımız* var. Bu maçı kabul etmekten başka çarem yoktu," dedi.

"Her zaman bir çare vardır," dedi sesi titreyerek.

O sırada koridordan tavan arasına kadar ulaşan mum ışığının cılız aydınlatmasını gölgeleyen, devasa bir silüet kapının eşiğinde belirdi. Siusan baktı ve rahatlayarak iç çekti, elinin tersiyle gözlerini sıvazlayarak, "Grant, bari ona sen söyle. İnatçı ağabeyimiz beni dinlemiyor!" dedi.

"Ona ne diyeyim? Benim daha yakışıklı olduğumu mu?" Lord Grant Sinclair muntazam dişlerini göstererek onlara gülümsedi. "Sanırım bunu zaten biliyor, değil mi Sterling?" dedi. Grant hafifçe eğilip içeri doğru adım attı; dağınık kızıl-kahverengi saçları, Sterling'in mütevazı bir şekilde döşenmiş çatı katı odasının, kapı eşiğinin tepesine değiyordu.

Konağın en üst katında, birbirine benzeyen ama oldukça dar olan üç adet çatı katı odası bulunuyordu, her birinde Sinclair biraderlerden biri kalıyordu. Bu durum üçünün de işine geliyordu, konforlu olmasa da en azından biraz mahremiyetlerinin olması açısından hemfikirdiler.

Sinclair kız kardeşler ise ebeveyn odaları olarak tahsis edilen, bir alt kattaki odaları almışlardı. Fakat onların odaları ağabeylerininki kadar döşeli değildi. Çünkü en çok kullanılan, ortak odalar dışında kalanları dayayıp döşeyecek kadar paraları yoktu.

Sterling'e doğru parmağını sallayarak, "Grant, ona bunu yapamayacağını söyle," dedi Siusan. "Şunun ellerinin haline bir baksana. Hadi bak. Görüyor musun? *Mahvolmuşlar*. Resmen sakatat dolmasından farksızlar."

"O kadar da kötü görünmüyorlar bence," dedi Grant. Sterling'in yatak olarak kullandığı, dar şiltenin üzerine oturdu. "Vazgeç, Su. Onu bu gece dövüşmemesi için ikna edebilmenin hiçbir yolu yok. Kafasına bir kez koydu mu yapar, bunu değiştiremezsin."

Siusan, kanamanın durmasını bekleyerek, Sterling'in elinin üzerine tekrar kuru bir bezle bastırdı. "Elimizde geçinecek kadar para var. Bu yumruklaşmaya maruz kalmak zorunda değilsin. Babamız bize yeterince para yolladı," dedi Siusan.

"*Hayatta* kalabileceğimiz kadar... belki." Sterling şiltenin önünde dikilip eline baktı. "Bu durumu bu gece değiştirebilirim," dedi.

Siusan ellerini kurulayıp bezi masaya fırlattığı sırada homurdandı. "Aklını başına getirmek için şuna bir tane vur, Grant çünkü sadece yumruk yemekten anlıyor," diyen Siusan mavi, saten etekliğini toplayıp ahşap sandalyeden kalktı ve yürümeye başladı. Odanın kapısına vardığında arkasını döndü. "Fikrini değiştirdiğin zaman beni Ivy ve Priscilla ile salonda bulabilirsin," dedi.

"Salonda ha? Neyi kutluyorsunuz?" dedi Grant. Ellerini dizlerine vurup Sterling'le omuz omuza durdu.

"Ayrıca bu, geçen yıl Ivy'nin Fraser'in kutlamasında giydiği elbise değil mi?"

Siusan omuzlarını silkti. "Ne olmuş yani?"

"Oldukça gösterişli değil mi? Aslında bunun Ivy'nin aldığı son yeni elbise olduğunu sanıyorum." Sterling kardeşine alaycı bir bakış attı. "Neden olmasın, Grant? Sanırım kız kardeşlerimizin önemli bir misafiri var."

Siusan çenesini kaldırdı ve uzun siyah saçlarını omuzlarının üzerinde savurdu. "Aslında biz... ee... şey... bu öğleden sonra, Ivy ve ben, Bayan Irene Hillobean'le tanıştık ve bu akşam onu buraya davet ettik."

"Ve siz de davetinize karşılık geleceğini düşündünüz, öyle mi?" Sterling, Grant'e kuşku dolu bir bakış attı, Grant de aynı şekilde Siusan'a baktı.

Siusan ellerini beline koyup kaşlarını çattı. "İstediğiniz kadar benden şüphe edin fakat kız kardeşlerim ve ben işlerimizi doğru yaparız. Londra sosyetesinde yerimizi alarak, babamızın istediği gibi saygınlığımızı kazanacağız," dedi.

"Bunu yapabilirsin, kardeşim," dedi Sterling. Ardından boyun bağını kanla lekelememek için, onu Grant'in bağlamasını işaret etti. "Ama babam bizi affedip sonunda bizi saygıya layık görene kadar, karnımızı doyuracak ekmeği ben kazanacağım," dedi.

"Sterling, neden bu dövüş fikrini bir kenara bırakıp Bayan Hillobean'ı karşılamak için kalmıyorsun?" Siusan, genç adamın cevabını beklemek için biraz yaklaştı. "Kimbilir, belki de Sinclair ailesi ile onun Londra sosyetesine girmesi için aradaki tek şey uygun bir intiba bırakmaktır?"

"Bu o kadar kolay bir şey değil, Su," dedi Grant. Sterling'in yeleğini giymesine yardım etti, ardından paltosunu yataktan aldı ve Sterling'in omuzlarına dikkatlice yerleştirdi. "Ayrıca, Sterling dövüşten çekilemez. Yüklü miktarda bahis yatırdık."

Siusan onlara dönüp yavaşça yaklaştıkça, Sterling'in gözbebekleri büyüdü.

Genç kadın Grant'e yaklaşıp gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. "Ne dedin sen?"

Grant'in bakışları aniden Sterling'e döndü.

"Tamam," diye kabul etti Sterling. "Lachlan'a, White'ın bahis kulübündeki maç için birkaç şilin yatırmasını söyledim. Ama bu hepimizin iyiliği için. Dövüşü kazandığımda, elde edeceğim galibiyet payından on kat daha fazla kazancımız olacak," dedi.

Siusan bir adım geriledi. "Ne kadar bahis yatırdın? Kıymetli *paramızın* ne kadarını kumarda kaybedeceksin?" dedi.

"Endişe etmeni gerektirecek kadar fazla değil," dedi Sterling. Genç kadını sakinleştirmek için ona doğru bir adım attı ama Siusan geri çekildi.

Siusan başını iki yana salladı. "Tanrı bu gece seni, rakibinin yumruklarından korusun, Sterling. Çünkü paramızı kaybedecek olursan seni öldürürüm!" dedi. Genç kadın arkasını dönüp odadan çıktı.

Grant kıkırdadı. "Sence ciddi mi?"

"Ah, hiç şüphem yok." Sterling kaslarını gevşetmek için omuzlarını oynattı, ardından boynunu sağa ve sola çevirdi. "Hazır mıyız artık?"

"Evet, Killian'ın kiraladığı at arabası meydanda bekliyor."

"At arabası mı? Biraz pahalıya kaçmıyor muyuz? Özellikle de dönüş ücretini de bahiste kaybetme ihtimalimiz varken," dedi Sterling. Ardından eğilip odadaki tek mumu üfleyerek söndürdü. Kardeşinin peşinden salona indi.

Sterling, salonda toplanmış olan kız kardeşlerine bakarken, kristal avizelerden yansıyan ışık parıltıları yüzünden gözlerini kıstı. "Burada kaç tane mum yaktınız siz?" diye sordu.

Sterling kardeşlerinin en küçüğü olan Leydi Priscilla, ipek kanepede Siusan'ın arkasına otururken, genç adama pırıl pırıl ve kendinden emin bir gülümsemeyle baktı. "Sinclair ailesinin parayı önemsemediğini gösterecek kadar," diye cevap verdi genç kadın.

Siusan, gözlerini Sterling'den kaçırdı ve kollarını sıkıca kavuşturarak kanepeye yaslandı.

Grant, elini Sterling'in omzuna koyarak ona ciddiyetle baktı. "Sevgili ağabeyim, gayet iyi biliyorsun ki kız kardeşlerimizden saygın konuklarını cılız bir tek lambanın ışığında karşılamaları beklenemez. Ya Bayan Hillobean evimizin karanlık pencerelerini görünce evde kimse olmadığını sanıp giderse?" dedi. Grant'in dudakları gülümsercesine seğirdi. "Eğer Londra sosyetesiyle bir bağlantımız olmazsa biz ne yaparız?"

Sterling hafifçe güldü ama tavana ve odanın etrafına bakarak israf edilmiş mumları saymadan da edemedi. Oymalı mermer şöminenin üzerinde titreyen ışıklarıyla dört tane, çay masasının üzerinde iki tane, avizenin üzerinde ise bir düzine mum vardı.

"Sterling! Dur." Ivy ayağa fırlayıp dalgalı, kızıl saçlarını savurarak ağabeylerine doğru koştu. Ekşiyen yüz ifadesi, kusursuz yüz hatlarını gölgeliyordu. "Bu kadar da cimri olma, Sterling. Henüz... yoksul değiliz." Elini göğsüne koydu. "Ama savurganlığın da senin nasıl canını sıktığını biliyorum, o yüzden konuğumuz gittikten hemen beş dakika sonra, salondaki mumların hepsini söndüreceğime söz veriyorum," dedi. Genç kadın şaşırdı. Bakışlarını, Sterling'in paltosunun manşetinden ellerine doğru kaydırdı. Sterling'in elini kavrayıp yüzünü Grant'e çevirdi. "Siusan, Sterling'i dövüşmemeye ikna edeceğine dair söz verdiğini söylemişti," dedi.

"Hiçbir söz vermedim," diye karşı çıktı Grant. "Özellikle de imkânsız olan bir şey için." İçinde çay demlenmekte olan, hakiki porselen demliği başıyla işaret ederek, "Sonuçta biri *bunun* parasını karşılamak zorunda," dedi.

"Hyson[3] çayı iyi bir intiba bırakır," diye araya girdi Priscilla. "Aslında bu bereketli ve şaşaalı salondaki her şey gibi, bu da Sinclair ailesinin saygınlığının ve servetinin göz alıcı aldatmacasının bir parçası," dedi.

"Ta ki biri üst kata çıkıp ne hale düşmüş olduğumuzu görene kadar," dedi Siusan. Sterling'e keskin bir bakış attıktan sonra pembe dudaklarını büzüp gözlerini tekrar ondan kaçırdı.

Ön kapı çarparak açıldı, pirinç kapı tokmağı kendi kendine sallanıyordu. Killian salondan içeriye daldı. Avizelerin parlak ışığında, kuzgun siyahı saçları koyu mavi gözlerindeki öfke kadar parlıyordu. "Beni dışarıda daha ne kadar bekleteceksiniz? Daha fazla oyalanırsanız arabacı çekip gidecek, tabii beklemesi için ödeme yapmak isterseniz durum değişir..."

"Saçmalama. Hemen çıkıyoruz." Sterling eğilip kız kardeşlerini teker teker yanaklarından öptü. "Bize şans dileyin, canlarım, eğer başarılı olursak yarına rozbif ziyafeti çekeriz." Gitmek için arkasını döndüğü sırada, kız kardeşlerinin birbirleriyle bakıştıklarını gördü.

Boks Kulübü
No.13 New Bond Caddesi

Nazik ve kültürlü birisi olmasına rağmen, Sterling Sinclair tıpkı bir Viking gibiydi. Ve bunu herkese bu gece kanıtlayacaktı. O zamana kadar kulüpteki, "züppeler" takımı için çok geç olacaktı çünkü çoktan birbirlerini itip kakmaya, para dolu keselerini sallayarak zarif İskoç markisine karşı bahis yatırmak için sıraya girmeye başlamışlardı.

---

3 Hyson ya da "Şanslı Ejder Çayı": Çin'in Anhui bölgesinde yetişen bir yeşil çay türüdür. 18. yüzyılda İngiltere'de oldukça rağbet görüyordu. (ç.n.)

Zemine kabaca tebeşirle çizilmiş olan kare şeklindeki dövüş sahasına adım attığı sırada, Sterling'in dudağının kenarı heyecandan seğirmeye başlamıştı. Genç adamın rakibi, İrlandalı şampiyon, çoktan sabırsızlıktan terlemeye başlamıştı. Zavallı şey. Başına gelecekler hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Hiç kimsenin yoktu.

Boksör yardımcıları, dövüşçüleri karşılıklı olarak köşelerine yerleştirdiler. Centilmen Jackson sahneye çıkarak katılımcıların gömleklerini çıkarmalarını işaret ettikten sonra, yardımcılar kendilerine ayrılan yerlerine geçtiler. Yardımcılar sahadan ayrıldıkları sırada, Centilmen Jackson iki dövüşçünün de kendilerine ayrılan çizgilerde düzgün bir şekilde yer aldıklarından emin oldu.

Sterling, İrlandalının gözlerinin içine baktı, ardından tehditkâr bir ifadeyle ona sırıttı ve kaşlarını çattı. Bu, rakibinin dikkatini bozmak için tam istediği şeydi.

İrlandalı yabani, bir gürlemeyle genç adama doğru atıldı. Sterling sadece kenara çekildi. Devasa, terli ve iki dişli yaban domuzuna benzeyen İrlandalı adamın, ağırlığı yüzünden hamleleri çevik değildi.

Sterling iç geçirdi. *Ne kötü.* Bu hiç eğlenceli değildi. Bu devasa insan azmanından tüm gece boyunca, yan hamleleriyle kaçınabilirdi.

Ama yapamazdı.

Biraz sonra, genç adam kendisinin karar vereceği bir anda, herifin ona bir iki yumruk atmasına izin verecekti. Yoksa bu kendi zaferini çok basit gösterecekti.

İrlandalı kendi etrafında döndü, deri ayakkabısının tabanı altında tebeşirle çizilmiş çizgi dağılıyordu. Yumruğunu hamle yapmak için kaldırdığı sırada, dikkatini toplarken yüzü buruşmuş ve şimdiden pancar gibi kıpkırmızı olmuştu.

Sterling yumruklarını kaldırdı, ardından dizlerini kırıp darbeye dayandı. Vakti gelmişti. Ne yapması gerektiği umurunda değildi çünkü bu bahis oyununun bir parçasıydı. Genç adam bir yumruk yiyecek, sendeleyecek ve yan bahisler çoğalacaktı.

İrlandalının devasa yumrukları genç adamın vücuduna indi. Sterling yumruklarıyla kapandı fakat son anda yüzünü açığa çıkardı. Şimdilik yalnızca ufak bir darbe almak niyetindeydi. Ancak İrlandalının sert yumruğu, genç adamın çenesinde patladı.

Sersemlemesi, Sterling'in duyularını ele geçirmişti. Bakır tadında bir sıcaklık ağzından sızıyordu. Başını sallarken, bir dizi kırmızı kan damlacığını maçı izleyen kalabalığın üzerine doğru sıçrattı, ardından yere ağız dolusu kan tükürdü.

Genç adam başını kaldırıp İrlandalıya dik dik baktı. *Adi Herif. Bu kadar yeter.* Tek bir darbe bile bu gece için fazlaydı. Sezon daha yeni başlamıştı, sonuçta itibarlı etkinliklere de henüz davet edilmemişlerdi, ayrıca bereli ve darmadağın bir suratın da hanımların ilgisini çekmeyeceğini gayet iyi biliyordu.

Şimdi sıra Sterling'deydi, çok dikkatli karar vermeliydi. Gösteriş yapmak için biraz bekledi, eğlencenin sona erdiğinden endişe edercesine kalabalıktan uğultular yükselmeye başladı.

Fakat gece henüz sona ermemişti.

Daha yeni başlıyordu.

İrlandalı, Sterling'e bakarak sırıtıyordu, bu hassas asilzadeyi benzetmekten içten içe keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

Şimdi zamanı gelmişti.

Sterling bir ayyaş gibi öne doğru sendeledi, sonra başını göğsüne doğru indirdi. Genç adamın soluk mavi gözleri bile yere bakıyordu, İrlandalının zafer kazandığından emin bir şekilde, bir anlık yumruklarını indirdiğini gördü.

Genç adam bir an için Grant'in ona seslendiğini sandı. "Sahadan çık. Çık!" Fakat buna bir anlam veremedi.

Şimdi zamanı gelmişti.

Şimdi.

Sterling başını dikleştirip hamle yapmak için yumruğunu kaldırdı. Ansızın beliren ince belli genç bir kadın, Sterling ve onun geniş göğüslü rakibi arasında dikildi.

Lanet olası! Sterling hamlesini çabucak geri çekti, üzeri dikişli yumruğu neredeyse genç kadının narin burnuna inecekti. Genç adam yumruğunu geri çekerken ortaya çıkan esinti, bir anlığına kızın altın rengi birkaç saç telini havalandırdı. Kadının yaklaştığını görmemişti. Yalnızca elindeki broşürleri delicesine sallayarak aniden ortaya çıktı. Genç kadın ürkek, tarçın renkli gözlerini hızla kırpıyordu, soluk soluğa nefes aldıkça elindeki broşürler göğsüne çarpıyordu.

Akıl almaz güzellikteki bu kadına bakarken, Sterling'in açılan dudağından aşağı süzülen bir damla kan göğsüne damladı. İki modern gladyatörün ödül dövüşünün tam ortasında, ne kadar önemli bir "kahrolası şey", bu kadının kendisini tehlikeye atarak araya dalmasına sebep olmuştu ki?

İrlandalı rakibi sırıtarak, "Eşiniz mi, lordum?" diye homurdandı. Etraflarında bekleşen kalabalıktan gülüşme sesleri yükseldi.

Sterling bir adım atarak yaklaştı, yumruklarını gevşetti, parmak uçlarıyla genç ve güzel kadının yumuşak yanaklarına nazikçe dokundu. "Hayır." Sterling, patlayan dudağının kenarını oynattı, kapanan yarası tekrar açılmıştı. "En azından *henüz* değil." Etraftaki beyefendiler daha yüksek sesle gülmeye başladı.

"Bu ne cesaret bayım!" Genç kadın, Sterling'in eline okkalı bir tokat attı, ardından yüzünü saharın etrafında toplanmış olan beyefendilere çevirdi.

Sterling ellerini beline koyup genç kadının, bu geceki maçın ve bahislerin yarıda kalmasından dolayı homurdanmaya başlayan bu beylere ne söyleyeceğini ilgiyle bekledi.

Kadın temkinli bir şekilde omuzlarının üzerinden Sterling'e baktı. Hızla nefes alıp veriyordu. Evet, her ne kadar gizlemek için çok uğraşsa da genç kadının Sterling'den korktuğu anlaşılıyordu. En azından bu onun sağduyulu olduğunu gösteriyordu.

Sterling siyah saçları ve kaslı omuzlarıyla, salondaki diğer beyefendilerden daha uzundu.

Diğer üç erkek kardeşi de öyle.

Aslında Sterling ve erkek kardeşleri, bu topluluğun diğer züppe üyeleriyle kıyaslandığında, Sinclair'lerin neredeyse apayrı bir ırk olduğuna kanaat getirilebilirdi. Kalabalık ve yaygaralı bir çember oluşturan, çelimsiz ellerindeki paralarını sallayıp duran, soluk tenli beyefendilere nazaran, Sterling biraderler daha iri ve güçlüydüler.

Sterling ve erkek kardeşleri, ayrıca evet, kız kardeşleri de *oldukça* farklıydı. Yakında herkes bunu anlayacaktı.

Sonuçta onlar İskoçyalıydı.

Ve daha önemlisi, onlar hâlâ *Sinclair'lerdi*.

Genç kadın elindeki broşürleri, güzel başının üzerinde tekrar havaya kaldırdı. "Siz iyi vatandaşlar, kıt kanaat kazandığınız paralarınızı, daha hayırlı işler için harcamak yerine, nasıl oluyor da bu yabaniler arasındaki müsabakaya harcayabiliyorsunuz?"

Genç kadının birkaç metre önünde duran, yamuk bacaklı bir beyefendi, "Bu gayet basit, hanımefendi." diye cevap verdi. "Ben hiç de *kıt kanaat* para kazanmıyorum. Hayatımda bir gün bile çalışmadım." Bu yanıta karşılık olarak kalabalıktan gülüşme sesleri yükseldi.

Genç kadın sırtını dikleştirdi ve ortaya çıktı, Sterling'e göre kadının boyu en az bir karış uzamıştı. Neredeyse genç adamın kız kardeşleri kadar uzundu. "O zaman belki de aç kalmayı ve hekime verecek paranız olmadığı için çocuklarınızı ölüme terk etmenin ne demek olduğunu bilmiyorsunuz," dedi genç kadın.

"Peki ya siz bunu biliyor musunuz, hanımefendi?" Sinclair geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturdu. "Giyiminiz gayet düzgün ve herhangi bir ihtiyacınız yokmuş gibi görünüyor."

Genç kadın arkasını döndü. Gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ben kendim için değil, askerlerimizin geride bıraktıkları dul ve yetimler adına konuşuyorum."

"Gecenin eğlencesi olan bir dövüşü bölmeyi, bu beyefendileri şişkin cüzdanlarına ellerini atıp gayenize yardım etmeleri için ikna etmenin bir yolu olarak mı görüyorsunuz?.." Sterling bir kahkaha patlattı. "Bayan, eğer çılgınca düşünceniz buysa, bence buradan gitmelisiniz."

Centilmen Jackson, ahmak ve tıknaz görünümlü iki adamına başıyla işaret etti. "Hanımefendiye dışarıya kadar eşlik edin, lütfen," dedi. Sonra dönüp, konukların içkilerini tazelemekle meşgul olan, balıketinde, kızıl saçlı bir kadına seslendi: "Maggie, hanımefendiyi araba bulabilmesi için sokağın köşesine götür."

Jackson'ın adamları, nazik fakat sıkı bir şekilde genç kadını kollarından kavrayarak kapıya doğru yönlendirdiler. Genç kadın başını çevirip öfkeyle Sterling'in gözlerine baktı. "Bu beni son görüşün olmayacak, İskoçyalı!" diye uyardı.

Sterling, "Buna söz verir misin, tatlım?" diye seslendi. Kızın onu kulüpten dışarı çıkartan adamları sertçe itip kakışını izledi. "Ah, direnmeyin, hanımefendi," diye seslendi Sterling. "*Amacın* için sokağın köşesinde daha çok para toplarsın, emin ol."

Genç kadın kapıdan dışarı çıkartılırken, kalabalıktan kah kahalar ve alaylar yükseldi.

Sterling şişen dudağını emerken, çıkış kapısına bakıyordu. Centilmen Jackson'ın adamları birkaç dakika sonra dönmüştü. Sterling, adamların yanlarında parlak, iri gözlü genç kadın olmadan, bu kadar çabuk dönmelerine garip bir şekilde sevinmişti.

"Sterling." Grant, genç adamın kolunu çekiştirerek dövüş alanına dönmesini işaret etti. "Müsabakaya. Hadi. Artık bu oyunu bitirmenin vakti geldi."

"Bitirmenin vakti geldi." Sterling başını sallarken, genç kadının görüntüsünü aklından atmaya çalıştı. Centilmen Jackson, boksörleri tebeşirle işaretlenen çizgilerine tekrar yerleştirdikten sonra, dövüşün yeniden başlamasını işaret etti.

İrlandalı öne atıldığı sırada, Sterling dikişli sağ yumruğunu aşağıdan savurdu, inatçı genç kadının aralarına atlamadan önce yapmayı istediği hamleydi bu.

Darbenin etkisiyle gözlerini deviren İrlandalı yere yığıldı. Kendi köşesine ilerlemeyi ya da ayağa kalkabilmeyi başaramadı.

Bütün gözler, Centilmen Jackson'a doğru hüzünle başını sallayan, İrlandalının yardımcısına döndü.

"Savaş bitti, Sterling!" Grant aniden genç adamın arkasında belirdi. "Sen kazandın." Grant deri kesesini açıp içinden çıkardığı keten bandajlarla Sterling'in kanlı ellerini sarmaya başladı.

Çok sayıda beyefendi Sterling'e doğru ilerlerken Killian bahisler hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Beyefendiler teker teker, Sterling'in sırtına vurup elini sıkarak onu tebrik ettiler. Sterling'in, eldivenlerine bulaşan kanlarını gururla birbirlerine gösterdiler.

Kalabalık dağıldıktan sonra, Centilmen Jackson sıkmak için Sterling'in sol eline uzandı. Fakat elini sıktığında Sterling avucuna değen çok sayıdaki madeni parayı hissetti. Genç adam elini açtığında avucunun içerisinde parlayan altı tane altın parayı gördü.

"Senin payın, evlat. Bu daha ilki," dedi Killan'a paralarını uzatan konukları işaret ederek. Killian'ın gülümsemesi, cebine indirdiği altın paralar kadar parlaktı. "Gayet iyi biliyorsun ki dövüşlerde bile, gerçek kazanç bahislerden gelir," dedi Jackson.

"Evet, öyle duymuştum." Sterling avucunun içindeki paralara bakıp başparmağını üzerlerinde gezdirdi ve onları avucunda şıkırdattı.

Az zahmetle kazanılan çok miktarda para. Sadece kendi payıyla bir ya da iki ay krallar gibi yaşayabilirlerdi.

Her şey ne kadar da basitti. Kardeşlerine verdiği sözü tutmayıp bir kez daha bahis için dövüşürse; Grosvenor Meydanı'ndaki kiralık evlerini baştan aşağıya dayayıp döşer, borçlarından kurtularak Londra'da başarıyı elde edebilirlerdi.

Sterling eline bakarken yerde buruşturulmuş bir broşür gördü. Eğilerek broşürü aldı, sadece ön tarafını okuduktan sonra, onu katlayıp gizlice pantolonunun cebine koydu. Elindeki paralara baktı, ardından sol elindeki bandajlardan bir parçasını dişiyle kopardı. Sargı parçasını enine açıp paraları içine yerleştirdikten sonra, bohça haline getirerek sıkıca bağladı.

Grant, Sterling'in sırtına sertçe vurdu. "Vay be, Sterling! Herkes yıldırım çarpmışa döndü. İskoç Markisi, İrlandalı şampiyonu dümdüz etti. Başardın!" Elindeki dört dolgun kese parayı, festivallerdeki hokkabazlar gibi havaya atıp tuttu.

Sterling gülümsedi, birkaç damla kan çenesine düştü. "Lachlan, White'a yatırdığımız bahislerimizi toplamaya gitti mi?" diye sordu.

"Evet. Yonca[4] yere yığılır yığılmaz fırladı gitti." Tekrar bu kadar çok paraya sahip olmanın sarhoşluğunu yaşayan Grant içtenlikle güldü. "Hâlâ inanamıyorum. Bunca şey tek bir yumrukla oldu."

---

4 İrlanda'nın simgesi olan dört yapraklı yoncaya ithafen İrlandalıyı kastediyor. (ç.n.)

En genç kardeşleri olan Killian, Sterling'in yanına geldi. "Berbat görünüyorsun, Sterling. Ah, ama deydi değil mi? *Tek Sinclair*. Arkandan böyle dediler. Duydun mu?"

Sterling hâlâ sersem gibiydi. Dövüşün ve genç kadının görüntüsü zihninde dönüyordu.

Killian, Grant'i dürttü. "Çok iyi görünmüyor."

Grant, Sterling'in gömleğini başından geçirdi, yorgun kollarını ince ketenden gömleğin kollarından geçirmesine yardım etti. "Dışarıda bir at arabası bekliyor. Seni eve götürelim de Siusan yüzüne baksın. Belki de şu işlediği 'Sterling' örtüsüne birkaç dikiş daha atar, yumruklarının üzerine TEK SINCLAIR diye yazar, ne dersin?" diyen kardeşi güldü ve Sterling'i öne doğru yönlendirdi ama genç adam durdu.

"Siz gidin. Ben biraz kalacağım. Centilmen Jackson'a teşekkür etmek istiyorum... bu fırsatı sunduğu için."

Sterling derin bir nefes aldı ve içtenlikle gülümsedi. Sterling arkasını döndüğünde, Jackson onu kolundan yakaladı ve durdurdu.

"Gelecek ay Fives Court'ta bir dövüş ayarladım."

"Evet." Sterling başını salladı. "*The Times*'da bahsedildiğini okumuştum. Madrid ve Dooney. Yüzyılın maçı olarak lanse ediliyor, değil mi?"

"Öyleydi. Fakat iki gece önceki dövüşte, Madrid'in boynu kırıldı. Öldü." Centilmen Jackson derin bir nefes aldı. "Dooney bir şampiyon. Bir rakibini indirdiğinde, o adam uzun bir süre yürüyemez... eğer kalkabilirse tabii. Seninle açık konuşacağım. O tehlikeli biri." Centilmen Jackson sessizce Sterling'in gözlerine baktı.

"Az önce söylediğine göre beni, Dooney'le dövüşe davet ediyorsun, değil mi?"

"Biliyorum, bunu bir markiden isteyerek delilik ediyorum belki ama evet. Madrid'in yerine dövüşmeyi düşünmeni istiyorum."

Sterling cevap veremedi, Jackson'ın gözlerinin içine şaşkınlıkla baktı.

"Bu dövüşte kazananın payı tam bir servet olacak. Ve tabii bahisler de..." Bay Jackson ağzını kapadı, ardından burnundan derin bir nefes verdi. "Bak, biliyorum ki para senin gibi iyi bir marki için pek ehemmiyeti olmayan bir şey ama tahminimce mücadelenin ve sporun senin için bir önemi vardır. Ve sende doğal bir yetenek var. Hızlısın ve adımların da oldukça çevik. Dooney sana dokunamayacak bile." Bakışları uzaklara dalınca, bir anlığına gözlerindeki heyecanı bastırdı. "Bana eski günlerdeki halimi hatırlatıyorsun."

Sterling yutkundu, ağzının içinde hâlâ dövüşten kalma kanlı bir tat vardı. Para onun için çok önemliydi ama yürüyebilmek de öyle. "Ben... ben ne diyeceğimi bilmiyorum, Jackson."

Sterling, Jackson'ın omzunun üzerinden baktığında, kulüp üyelerinden ufak bir grubun konyaklarını yudumlarken ikisinin konuşmalarını dinlediklerini fark etti.

Centilmen Jackson başını çevirip orada toplanan adamlara ters bir şekilde baktı. Sterling'in kolunu kavrayarak onu tebeşirle çizilmiş alana doğru götürdü. "Bana hemen cevap vermene gerek yok. Sadece düşün. Sosyetenin gözbebeği olacaksın. Tüm konuk odaları sana açık olacak. Birçok önemli insan bu dövüşü izlemeye gelecek." Omzuna vurarak, "Bunu düşün, olur mu? Tek istediğim bu," dedi.

"Düşüneceğim," dedi Sterling başını sallayarak. Jackson'ın elini sıkıp ona iyi geceler diledi. Uzun bir süre kendini Jackson'ın teklifini düşünmeye zorlayarak, tebeşirle çizilmiş alanın ortasında dikildi. Fakat onun yerine sarı saçlı güzelin görüntüsü düşüncelerini ele geçirdi. Sahneye atlayıp elindeki broşürleri havada

sallarken ve onu dinleyen kim olursa olsun, bağışlar için yardım isteyişinin yarattığı şaşkınlığı hatırladı.

Sterling avucundaki keten kesenin içindeki paraları eliyle tarttı, ardından parmakları arasında sıkıca kavrayıp boks kulübünden çıkarak at arabasına doğru ilerledi.

Bunu düşünecekti; rakiplerinde kalıcı sakatlıklar bırakan, hatta öldüren bir dünya şampiyonuyla dövüşmeyi. Bu tam bir çılgınlıktı.

KAKTÜS TEAM

2. Bölüm

Pek çok insan ömrü boyunca balık tutmaya gider ama gerçekte peşinde olduğu şeyin balık olmadığını bilmez.

Thoreau

Ertesi gün
Sinclair Konağı,
Grosvenor Meydanı

Saat Sterling'in ortalıkta dolaşması için oldukça erkendi. Gün daha yeni başlamıştı ve öğle yemeğinin servis edilmesine en az bir saat daha vardı. Ancak genç adam uyuyamıyordu. Çenesi hâlâ ağrıyordu, aklında düşünceler dönüp duruyordu; önceki gece yaptığı dövüş, cesur kadın ve Centilmen Jackson'ın teklifi...

Ömrü boyunca yanında olan yardımcısı olmadan, tek elle giyinmek zorunda kalarak vermiş olduğu çetin mücadeleden sonra, merdivenlerden aşağıya indi. Kullanılmaktan yırtık pırtık olmuş merdiven halısı yüzünden ayak sesleri duyulmuyordu, zaten derin bir uykuya dalmış olan kız ve erkek kardeşlerini de uyandırmak istemiyordu. Saat daha öğlen olmamıştı, genç adamın tek başına kalıp aklını toparlamaya ve düşünmeye ihtiyacı vardı.

Süslüce döşenmiş zemin katının evle tezat oluşturan konforuna ihtiyacı vardı, onu gerçekten evinde hissettiren tek yere, gerçekten ait olduğu tek yer olan Sinclair Şatosu'nu hatırlatan yere.

Sterling, merdivenin parlatılmış tırabzan başına sol elini koydu ve etrafından dönerek koridora doğru bir adım attı. Aniden kendini, kelleşmeye başlayan kafasının etrafı seyrek ve dağınık, beyaz saçlarla kaplı bir adama bakarken buldu. "Hay lanet!"

"Ah, affınıza sığınıyorum, lordum. Sizi korkutma niyetinde değildim. Hayır, kesinlikle. Sadece *hiç kimseyi* bu kadar... erken bir saatte, öğle vaktinde uyanık görmeyi beklemiyordum." Poplin –Sinclair standardına göre– oldukça kısa boylu, yüzü kırışıklıklarla dolu, ıskartaya çıkmış bir uşaktı.

Sterling ve kardeşlerinin, babalarına yardım eden adamdan öğrendikleri kadarıyla, evin kirası için yıllık olarak ödedikleri üç yüz yetmiş beş poundun içine; Poplin'in ve Bayan Wimpole'ün ücretleri de dâhildi. Bayan Wimpole tıpkı Poplin gibi yaşlı ve yeteneksizdi, evin aşçılık ve temizlik işlerini yürütüyordu.

Hâlâ evlerinde çalışanların olması aslında bir nimetti; İskoçya'dan kovulduklarında babalarının onlara lütfettiği az miktardaki para, Sinclair kardeşlerin yalnızca temel ihtiyaçlarını karşılamalarına yeterdi.

"Eskisi kadar iyi işitemiyorum ama dışarıdan gelen her sesi duyup kapı tokmağı çalınmadan, kapıya yetişmeye çalıştım ancak gelmeye devam ediyorlar," diyen Poplin'in sesi hüzünle doldu. "Kapıyı kapatmamla birlikte bir başka uşak daha orada bitiveriyor... kapıyı çalarak... ev ahalisini uyandırmaya cüret ediyor."

Sterling sol elini kabaca yüzünde gezdirdi. "Ne demek istediğin hakkında tek bir fikrim yok. Kimin uşakları? Centilmen Jackson'ın mı?"

"Hayır, onun adamları gelmedi. Ancak düzinelerce insan şehrin her bir yanından geldi."

"Ne demek istiyorsun?"

Poplin, onu izlemesi için Sterling'e işaret etti, ardından ayaklarını sürüyerek yaldızlı ön salona doğru ilerledi. Elinden geldiğince sessiz bir biçimde, tereddütle, salonun kapılarını açtı. Ancak menteşeler, her gece Sterling'in odasında cirit atan fareler gibi gıcırdadı.

"İşte buradalar." Poplin mermer şömine rafını işaret etti. Rafın üzeri kartvizitler ve davetiyelerden oluşan bir kâğıt yığınıyla kaplıydı.

"Daha neler." Sterling öne atılıp bir avuç dolusu kartı aldı. Bir eliyle kartları düşürmemek için göğsüne bastırırken, diğer eliyle teker teker kartları okumaya başladı. Hepsinin üzerinde *lord ve leydi bilmem ne, sör bilmem kim...* diye yazıyordu. Hepsi de asilzadelerden geliyordu, zengin ve soylu kimseler olmaları dışında aralarındaki tek ortak şey, hepsinin aynı şeyden bahsediyor olmalarıydı.

Her kart Sterling'in yakında gerçekleşecek olan şampiyona maçıyla ilgiliydi. Her kart, Sterling ve ailesinin onları bir akşam yemeğinde, baloda, müzikalde, tiyatroda, yarışta ya da kabul töreninde görmekten onur duyacaklarından bahsediyordu.

Sterling önündeki davetiyelerden oluşan dağ gibi yığına baktı, ardından dönüp elindeki kartları cilalı çay masasının üzerine bıraktı, bahçe göleti üzerine konan kelebekler misali kanat çırparcasına döküldüler.

Görünüşe göre Fives Court'daki maç hakkında onun için çoktan karar verilmişti.

Genç adam döşemelerde bir gıcırtı duydu ve o yöne baktı, Poplin'in gelmesini beklerken Siusan'la karşılaştı.

Siusan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaşları burun kemerine doğru indi. "Bu... bunlar da ne?"

Sterling bir kahkaha patlattı. "Bunlar, tatlım, İskoçya'dan Grosvenor Meydanı'na geldiğimizden beri sen ve kız kardeşlerinin aradığı şeyler."

Siusan yaklaştı, ardından eğilerek bir davetiyeyi aldı ve gözlerine yaklaştırdı. "İnanamıyorum. Sterling, bir baloya davetliyiz."

"Ve başka bir sürü yere," diye mırıldandı Sterling. Elliyle şömine rafını işaret etti. "Bunlar, benim canım kardeşim, Londra sosyetesine giriş biletimiz."

Genç kadın siyah gözleriyle Sterling'e baktığı sırada, şaşkınlığın verdiği ürperti Siusan'ı bir anlığına sarstı. Bir tebessüm kıpırtısı, genç kadının dudaklarını titretti, el yordamıyla varak kaplamalı sandalyenin koluna uzandı ve kendisini üzerine bıraktı. "Yüce Tanrım, Sterling, başardın. Nasıl yaptın bilmiyorum ama bir şekilde sosyetenin yolunu bize açtın."

"Görünüşe göre öyle," dedi Sterling, ayakucunda durup dökülen saçlarının yerini ve ensesini kaşıyarak.

Bir hafta sonra
Almack'in Balo Salonları

Matmazel Isobel Carington, elindeki su kadehindeki tatsız bir limonatayı yudumlarken dans pistinin köşesinde bekliyordu. Limonata, oraya geldiğinden bu yana devam eden mide bulantısını umduğu gibi yatıştırmamıştı. Aslında daha çok kusma isteği uyandırıyordu.

Isobel aceleyle kadehini, elinde gümüş tepsisiyle geçen, dikkati dağınık bir uşağa verdi. Sonra iç geçirerek gergin bir şekilde sağa sola sallandı. Isobel buraya ait olmadığını biliyordu, aslında

hiçbir yere ait değildi; büyük sosyete etkinlikleri onu özellikle böyle kötü hissettiriyordu.

Isobel, bunun gibi davet ve galalarda, asilzadeler ve kraliyet soyundan gelenlerle dolu bu göz alıcı balo salonunda, sadece bir politikacının kızı olduğunu gayet iyi biliyordu.

Yine de Bakan Cornelius Carington'ın Avam Kamarası'ndaki kötü şöhreti ikisinin etrafını sararken, genç kadın her daveti kabul etmek zorunda kalıyordu. O ve babası, bir zamanlar mutlu olan bir aileden tek geriye kalanlardı.

Annesi öldükten sonra, ikisi için her şey değişmişti. Babası gecesini gündüzüne katıp parlamentoda vakit geçirirken, eve dönmeyi sık sık ihmal ediyordu, zaman geçtikçe hayata küsmeye, diğer insanlara karşı hoşgörüsünü yitirmeye başlamıştı. Isobel babasını hayal kırıklığına uğratacak bir şey yapmak istemiyordu, ancak her seferinde bunu bir şekilde başarıyordu, zaten kız olarak dünyaya gelmesi bile bunun için yeterli bir sebepti.

Bu gece de diğerlerinden pek farklı görünmüyordu. Isobel göz ucuyla etrafa baktığında; parmağıyla genç kadını işaret ettiğini belli etmemeye çalışan bir beyefendiyi gözlemledi. Hanımefendiler ve onların kavalyelerinden oluşan, gürültülü ve kıs kıs gülen bir topluluğun içinde konuşuyordu. Adam, yanındaki en kısa hanımefendiye doğru yumruğunu kaldırıp ona savurur gibi yaptı, ardından yumruğunu kadının burnuna değmeden son anda geri çekti. Bunun üzerine hepsi gülüşmeye başladı.

Yüce Tanrım. Isobel'in boğazı kaşındı, o beyefendi boks kulübünde genç kadının başına gelenleri anlatıyordu. Tabii ki olanlar bundan ibaretti. O günden beri genç kadın başka bir rezalete daha imza atmamıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse babasının, genç kadının kulübe düşünmeden girip içerideki mankafalardan bağış için para istediğini hâlâ duymamış olmasına şaşırmıştı. Belli ki o adamların

çok paraları vardı çünkü iki vahşinin birbirini dövmesine para harcamaktan çekinmiyorlardı.

Genç kadın, beyefendiye tekrar baktı, dedikodusu göle atılan bir çakıl taşı misali, kalabalık içinde genişleyen halkalar biçiminde dalgalanarak yayılıyordu. Hikâyenin babasına ulaşması an meselesiydi. "Ah, şu adi serseri," diye usulca fısıldadı genç kadın, ardından hızla dönüp salonda babasını aramaya başladı.

Isobel, yaptığı şeyi babasının öğrenmeyeceğini düşünerek kesinlikle kendini kandırmıştı. Ne kadar da kaz kafalıydı!

Genç kadın, kapı eşiğinde duran babasını fark etti ve ona doğru yürümeye başladı, artık daha fazla dikkat çekmek istemiyordu. Eğer erken davranabilirse, belki de babasına başının ağrıdığını ve gitmek zorunda olduklarını söyleyerek onu ikna edebilirdi. Sonuçta kulüpteki dövüşçü ile arasında geçen olayları duymama ihtimali vardı.

Isobel, babasına yaklaştığı sırada Lord Carington'ın gerdanı kıpkırmızı kesilmişti ve öfkeyle titriyordu. Ancak şaşılacak şekilde genç kadına kızgın değildi. "Kontes Sefton ve diğer hanımefendilerin, alelade bir dövüşçüyü nazik toplantımıza davet ettiklerine inanamıyorum." Sör Rupert Whitebeard'la konuşuyordu. "Ama işte burada ve görünüşe göre yanında yarım düzine kadar yardımcısını da getirmiş," dedi babası.

Babası, genç kadını fark etti ve kolunu yakaladı. Yüzünü genç kadının kulağına yaklaştırıp fısıldadı, "Isobel yanımda kal; başını kapıya bile çevirme. İsmin başka bir skandalı daha kaldıramaz."

Isobel tartışmadı. Babası kesinlikle haklıydı fakat bakmak zorundaydı, şöhreti babasında bu kadar tiksinti uyandıran kişiyi görmek zorundaydı.

Ve böylece genç kadın elini aşağı sarkıttı ve bir aldatmacayla çantasını yere bırakıverdi. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı, sonra eğilip babasından önce çantasına uzandı.

Ayağa kalktığı sırada, bakışları kapıya doğru yöneldi, onu kulüpte küçük düşürmüş olan vahşi adamın görgüsüz, hunzır ve küstah bakışlarıyla karşı karşıya geldi. Adamın arkasında, genç kadının hayatında gördüğü en uzun boylu, en güzel varlıklardan oluşan bir topluluk vardı. Kadınlar en az adamlar kadar uzun boyluydu, vücut hatları ince ve kusursuzdu. Adamlar da odadaki diğer beyefendilerden en az otuz santim daha uzundu. Dövüşçününki gibi onların da kasları koyu mavi paltolarının içinde belli oluyordu. Sığ bir derenin altındaki muazzam kayalar misali çıkıntılıydılar.

Genç kadın ciğerlerine derin bir nefes çekti. Bu görkemli, devasa yaratıklar nereden gelmişti? Dakikalar önce boğazına saplanıp kalan kaşıntı hissi, göğsüne doğru indi ve etrafta bulunan pek çok konuğun dikkatini çeken bir öksürük fırtınası hâlinde dışarı çıktı. Ne yazık ki *onun* dikkatini de çekmişti.

Dövüşçünün dudaklarında kendinden emin bir gülümseme belirdi, genç kadına doğru başını salladı. *Yüce Tanrım, beni tanıdı. Harika. Bu gece tam istediğim şey.*

Isobel sırtını dikleştirip çantasından hiçbir şeyin dökülmediğinden emin olmak istercesine gözlerini yere çevirdi.

Görüş açısından, genç adamın ve tanrı ile tanrıçalardan oluşan grubunun Lord ve Leydi Carsden tarafından karşılandıklarını gördü.

"Baba, benim... benim başım ağrıyor. Geceyi sonlandırabilir miyiz?" Isobel ellerini babasının koluna sardı, düşüncesini pay-

İnşması için babasını etkilemeyi umuyordu, tıpkı hayatlarının sonsuza dek değiştiği o günden önce yapabildiği gibi... ağabeyinin Corunna'da[5] öldüğünü anne ve babasının öğrendikleri günkü gibi.

Sör Rupert kıkırdadı. "Matmazel Isobel, eğer giderseniz, sevgili Christiana'mı nasıl kalmaya ikna ederim?"

"Christiana?" Isobel gözleriyle, balo salonunda sevgili arkadaşını aradı, Christiana'nın genç ve yakışıklı bir erkeği peşine takıp dans pistinden uzaklaştırdığını gördü.

"Ah, işte geliyor." Sör Rupert başını ona doğru salladı. "Emin misiniz, Matmazel Isobel, sizi biraz daha kalmaya ikna edemez miyim?"

Isobel ne diyeceğini bilmiyordu. Vahşi adam ona her an yaklaşabilirdi. "Ben... ben..."

Isobel'in babası boğazını temizledi. "Sanırım kızım gitmek istemekte haklı. Bu gecenin konukları pek tekin değil."

Sör Rupert başını iki yana salladı. "Carington, bu konuda seninle hemfikir olamıyorum. Zira şu dövüşçü delikanlı, o bir dük."

"Bir... d... dük mü?" Genç kadının babası daha fazla kelime sarf edemiyor gibi görünüyordu. Dudakları oynadı, yanakları titredi fakat hiçbir şey söyleyemedi.

"Senin dediğin gibi şu dövüşçü, Sterling Sinclair, kendisi Blackburn Markisi'dir. Yüzüğündeki devasa elması görmüyor musun?" dedi Sör Rupert.

"Görüyorum, ne olmuş?" diye sordu Carington somurtarak.

"O Sinclair elmasıdır. Gel hadi, gerçekten onun hikâyesini duymadın mı? Dük tarafından, vârisi reşit olduğu gün ona takdim edilir." Sör Rupert kıkırdadı. "Avam Kamarası'nda çok fazla

---

5 16 Ocak 1809 yılında Fransızlar ile İngilizler arasında, İspanya'nın Corunna bölgesinde gerçekleşmiş olan savaştır. (ç.n.)

vakit geçiriyorsun, değil mi Carington? Isobel gibi daha çok sosyal toplantılara katılmalısın."

Isobel kibarca tebessüm etti. Sinclair elmasının hikâyesini duymuştu. Fakat son zamanlarda herkesin dedikodusunu yaptığı vârisin, *o adam* olduğuna en çılgın düşlerinde bile inanamazdı.

Matmazel Christiana Whitebeard, Isobel'e birkaç adım kala durdu. "İşte buradasın. Nerelerde saklanıyordun? Dans pistinde birkaç zavallı ruhu kendine âşık mı ediyordun? Ah, lütfen bana öyle olduğunu söyle... bir kerecik olsun öyle de."

Isobel'in yanakları kızardı. "Hayır, önemli bir şey yok. Babam ve ben gitmek üzereydik."

"Hayır, hayır gidemezsin. Sinclair'ler burada!" Christiana, Isobel'in kolunu yakaladı ve düşünmeden onu babasından uzaklaştırdı. "Duymadın mı yoksa?"

"Şu... Sinclair'ler hiç ilgimi çekmiyor." İstemeden de olsa Isobel, Christiana'ya kaşlarını çattı.

"Sinclairler ilgini çekmiyor mu? Tanrım, çıldırmış olmalısın. Şunlara bir *baksana*!" dedi Christiana.

Isobel bir kez daha kapıya doğru baktı. Genç adam hâlâ ona bakıyordu. Isobel'in vücudunu bir ateş kapladı. Bakışlarını oradan kaçırdı. "Ne olmuş onlara?"

"Daha önce, bu kadar inanılmaz derecede güzel fertleri olan başka bir aile gördün mü?" Christiana abartılı bir şekilde iç çekti. "Ben görmedim."

Isobel kolunu Christiana'dan kurtardı. "Güzel olabilirler fakat şundan eminim ki; Blackburn Markisi Sterling Sinclair tüm İngiltere'nin en kaba adamı."

"Boks kulübündeki karşılaşmanızı duydum," dedi Christiana, eldivenli elini ağzına götürüp güldü. "Affedersin ama beyefendi-

lere ait olan bir topluluğa, çoğunlukla da yarı çıplak adamlarla dolu bir dövüş kulübüne girmek pek tedbirsiz bir şey değil mi?"

Isobel omuzlarını silkti. "Düşüncesizlikti. Ahmaklığımı hatırlatmak zorunda değilsin. Sosyeteden beyefendileri boks kulübüne girerlerken gördüm, biliyordum ki pek çok dul ve yetim karınları aç gezerken, bu adamlar kulübe giderek hiçbir anlamı olmayan bir şey için paralarını çarçur edeceklerdi! Düşüncesi bile beni hâlâ deli ediyor," dedi.

"Peki, cesaretin karşılığında bir şey elde edebildin mi?" Christiana bir cevap beklercesine kaşlarını kaldırdı fakat kendisini bekleme zahmetine sokmadan, "Hiçbir şey," dedi.

"Doğru değil." Isobel yapmacık bir biçimde sırıttı. "Ertesi gün Corunna Dulları Yardım Kurumu'na yüklü bir miktarda bağış yapıldı. Kulüpte birisi beni duydu. Tabii boks kulübüne sık gitmeyi kendine alışkanlık edinmiş olsa bile, vicdanı olan birisi," dedi.

"Öyleyse, baban seni affetmiştir," dedi Christiana. Isobel'e yaklaşıp söyleyeceklerini etraftan kimsenin duymaması için sesini alçalttı. "Sanırım seni bu baloya katılmaya zorlamak babanın sana verdiği bir cezaydı," dedi.

"Babam daha o patavatsızlığımı öğrenmedi." Isobel tekrar başını kapıya doğru çevirdi, ardından Christiana'ya döndü. "Umarım Sinclairler balo salonundan uzaklaşırlar, böylelikle ben ve babam onların dikkatini çekmeden kapıları geçebiliriz."

Christiana tekrar kapıya baktı. "Hımm. Dövüşçü seni izliyor."

"Biliyorum." Isobel, genç adama bakma isteğini bastırmak için mücadele etti. "Bu yüzden hemen gitmeliyiz."

"Ah, Issy, bu gece senin yerinde olmak için neler vermezdim." Christiana ellerini kalbinin üzerine koydu. "Çok yakışıklı... fakat harap olmuş birisi. Bir adamı aşkıyla iyileştirmek, her kadının rüyasıdır."

Isobel, Christiana'nın saçma sapan hayali karşısında yüzünü buruşturdu. "Ne zırvalıyorsun sen? Bu adamdan hoşlanmadığım açık değil mi?" dedi.

"Sinclair ailesini duyduktan sonra nasıl hoşlanmazsın?" Christiana dudaklarını büktü ve elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine koydu. "Bu gerçekten çok trajik."

Isobel başını iki yana salladı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Christiana'nın gözleri bir kadehin ağzı kadar büyüdü, Isobel'i balo salonunun en yalın köşesine çekti. "Gerçekten duymadın mı?"

"Yemin ederim, duymadım." Isobel uzaklaşmaya çalıştı ama Christiana onu geri çekti.

"O zaman sana anlatmalıyım. Belki bu her şeyi değiştirebilir." Christiana başını çevirip Sinclair'leri işaret etti. "Yedi ölümcül günah lakabıyla anılıyorlar." Christiana'nın onunla bir parça dedikoduyu paylaşmanın verdiği sevinci göstermemek için çok çabaladığını Isobel fark etmişti.

"Ne demek istiyorsun?" Isobel, elinde olmadan kapı eşiğinde duran Sinclair fertlerini aklından saydı. *Yedi.*

"Bu doğru. Dedikodulara göre Sinclair Düşesi, ikizleri, Lord Killian ve Leydi Priscilla'yı doğururken ölmüş. Söylenenlere göre babaları uzun süre yas tutmuş, en sonunda kendisini alkole vermiş ve yıllar boyunca yedi çocuğunu da başıboş bırakmış, ne isterlerse onu yapmalarına göz yummuş."

Isobel başını eğdi. Bir anneyi kaybetmenin ve onun ölümünün, aile fertlerinin üzerinde yaratabileceği yıkımı iyi biliyordu. Gözleri yanıyordu. İstemeden, aklı annesinin telafi edilemez bir şekilde hüzne kayıp gidişini ve onun kendi eliyle acısına sonsuza dek son verişini hatırladı.

"Çok geçmeden, tüm Edinburgh Sosyetesi, şımarık Sinclair çocuklarını 'Yedi Ölümcül Günah' lakabıyla anmaya başladı," dedi Christiana.

"Bu çok korkunç. Annelerini kaybetmişler, babalarını da alkole..." Isobel, bu sefer biraz şefkat ve anlayışla dövüşçüye tekrar baktı.

Christiana, dikkatini anlattığı hikâyeye çekmeye zorlayarak Isobel'in kolunu sıktı. "Dahası var. Sinclair'ler büyüdükçe, sosyetenin onlara biçtiği günah kavramlarını benimsemeye başladılar. Blackburn Markisi Sterling, 'açgözlülükle' lanetlenmişti." Christiana'nın gözleri savaşçıya döndü, Isobel de onun bakışlarını takip etti. "Leydi Siusan, 'tembelliği' ve bakır saçlı güzel Leydi Ivy de 'kıskançlığı' betimler."

"Bu tam bir saçmalık," diye yanıtladı Isobel.

"Öyle mi?" Christiana devam etti. "Lord Lachlan hınzır bir hovardadır. Zayıflığının 'Şehvet' olmasına şaşırmamalı. Şu dantelli manşetleri olan adam, Lord Grant, onun lükse ve zevke bağımlılığı var. Onun günahı da 'oburluk'. İkizlerinki ise söylenene göre en kötüsü," diyerek ürperir gibi yaptı.

"Neden böyle diyorsun?" Isobel'in bakışları arkadaşına kilitlenmişti. "Onların günahı ne?"

Christiana, Sinclair'ler arasındaki en koyu siyah saçlı adamı burnuyla işaret etti. "Lord Killian'ın günahı 'öfke'. Söylentilere göre ailenin içindeki gerçek savaşçı oymuş ancak öfkesi çok fevri ve sertmiş. Çünkü dedikodulardan birine göre; adamın birini, sadece ikiz kız kardeşine baktığı için öldürmüş! Kız kardeşi de işte orada. Leydi Priscilla. Şu yüzünü avizelere doğru kaldırmış, mağrur haline bir baksana, bir oda dolusu asilzadenin içinde hem de! Onun günahı da elbette 'kibir'."

"Saçmalık! İnanmıyorum," diye karşılık verdi Isobel. "Hikâyenin hiçbir tarafına inanmıyorum. Bu boş dedikodudan başka bir şey değil."

"Ben inanıyorum." Christiana konuştuğu sırada bir elini kalçasına koyup diğer elini de havada salladı. "İskoçya'daki günahkâr şöhretlerini geride bırakmak için değilse neden Londra'ya gelsinler ki?"

"Sebebini bilmediğime eminim," diyen Isobel, Christiana'nın ağzının şaşkınlıktan açık kaldığını gördü ve arkasında birinin varlığını hissetti.

"Belki de Londra'ya benimle dans etmenizi istemek için gelmişimdir, hanımefendi." Sterling'in yoğun İskoç aksanı, Isobel'in kulaklarında çınladı. Genç adamın sarf ettiği her kelime, genç kadının titremesine sebep oldu.

Isobel arkasını dönüp baktı, karşısındaki markinin gülümseyen yüzünden başkası değildi.

"Özür dilerim, size isminizle hitap etmek isterdim ancak ne yazık ki isminizi bilmiyorum. Fakat şunu biliyorum ki bu balo salonundaki en güzel kadın sizsiniz," dedi genç adam. Isobel gözlerini bile kırpmadan, Sterling çıplak elini ona doğru uzattı, genç kadın şaşkına dönmüştü. Isobel'in eline baktığını fark eden Sterling, kendisini açıklama yapma mecburiyetinde hissetti. "Kusuruma bakmayın." Elini çekti ama sağ elini biraz sonra yapacağı açıklamanın kanıtı olacak şekilde genç kadının önünde tuttu. "Ellerim, eldivenlere sığamayacak kadar şiş ve yaralı. Ev sahibi hanımefendiler eldiven takmayışımın, nezaketsizliğimden olmadığını anladılar." Hafifçe kükürdadı. "Ayrıca eldivensiz olmanın bazı avantajları da var." Genç adam aniden, siyah ipliklerle dikiş atılmış olan elini uzatıp parmaklarının tersiyle Isobel'in yanağını okşadı, tıpkı kulüpte yaptığı gibi. Şaşırmış bir şekilde derin bir

nefes aldı. "İngiliz hanımları beni sizin kadar etkilemiyor. Sizde biraz İskoç kanı olmalı."

Isobel soluğunu tuttu, elini kaldırıp genç adamın yanağına okkalı bir tokat indirdi. "Lordum, haddinizi aşıyorsunuz!"

"Sizi sadece dansa davet etmek istemiştim," diye cevap verdi Sterling.

"*Dansa mı*? Dansa mı? Siz benim yanağıma elinizi sürdünüz. Beni aşağıladınız, dullara ve savaş yüzünden yetim kalan çocuklara yardım toplama amacımla dalga geçtiniz. Sizin gibi hasta ruhlu bir serseriyle neden dans etmeyi kabul edeyim ki?"

"Çünkü kibarca sordum. Ayrıca balo salonuna girdiğimden beri bana nasıl baktığınızı da gördüm." Genç adam muzipçe kaşını kaldırdı, bu Isobel'in bastıramadığı bir öfkenin su yüzüne çıkmasına sebep oldu. Genç kadın, Sterling'i tekrar tokatladı, darbenin şiddetiyle genç adamın başı sola eğildi.

Sterling elini yanağına götürdü. "Hiç fena değil. Boksu meslek edinmeyi düşünür müsünüz?" diyerek tekrar sırıttı.

Isobel, Blackburn Canavarı Sterling Sinclair'in yanından birkaç adım uzaklaştı ve babasını aradı. Bakan Carington birkaç adım ötedeydi. Donakalmış vaziyette, genç kadına bakıyordu. Isobel, babasının koluna uzanmak istedi ama Lord Carington geri çekildi.

Isobel, sağına soluna bakındı. Herkes ona bakıyordu. Herkes.

Isobel, titreyen elleriyle yüzünü kapadı, onu izleyerek eğlenen kalabalığı iterek uzaklaştı. Salonun kapısından dışarı çıkıp basamaklardan aşağıya koştu, üniformalı bir uşağın açtığı çıkış kapısından geçerek sokağa çıktı.

Genç kadın nefes nefese dışarı koştu ve ellerini dizine koydu. Babasının, onu bu geceki rezalet yüzünden uzaklara göndereceği kesindi.

Babası onun için nasıl bir ceza seçerse seçsin, Isobel'i bir daha asla Londra'da barındırmayacağından emindi.

Ve Lord Blackburn, Blackburn'un adi markisi her şeyin tek suçlusuydu.

KAKTÜS TEAM

3. Bölüm

Bugünlerdeki uğraşlarımızın çoğu, boş bir hayatın acısını dindirmek için kullandığımız ucuz bir uyuşturucudan farksız.

Anonim

Sabah dört
Sinclair Konağı
Grosvenor Meydanı

Sterling ve Grant, geç vakitte ön salonda oturmuş konyak içerlerken, Sterling'in üzerine bir gölge düştü, onunla odayı aydınlatan tek mum ışığının arasına birisi girmişti. Genç adam gözlerini kısıp silüetin kime ait olduğunu ayırt etmeye çalıştı; kız kardeşleri yatak odalarından kalkıp onu azarlamaya gelmişlerdi.

"Yanağının da dikiş maharetlerime ihtiyacı var mı, sevgili kardeşim?" Gelen Siusan'dı. Sterling onu kollarını kavuşturuşundan tanımış olmalıydı.

"O matmazel, seni tüm misafirlerin önünde rezil ettikten sonra, hemen çekip gittin." Siusan'ın ses tonu en az duruşu

kadar sertti. "Bu kadar içten atılan tokatlardan ötürü yaralanıp yaralanmadığını görme fırsatım olmadı," dedi.

Sterling, Grant'e baktı, sandalyesine olabildiğince sinmişti, sanki öfkeli ablasının onu fark etmemesi için elinden geleni yapıyor gibiydi. "Almack'deki davette bir İskoç'a göre içilebilecek doğru düzgün bir şey yoktu, o yüzden biz de oradan ayrıldık."

Siusan öne atılıp ellerini beline koydu. "Limonata vardı."

Sterling kıkırdadı ve kristal kadehindeki konyağını kaldırdı. "Düzeltmeme izin ver; *gerçek* bir erkeğe göre içecek bir şey yoktu."

Siusan, genç adamın kadehini kaptı ve kehribar renkli içkiden bir yudum aldıktan sonra ona kadehi geri verdi. "Evet, ilk defa gitmeye hakkın vardı." Genç kadın, Grant'in yanına, altın sırma işlemeli köşeleri olan bir kanepeye oturdu. "Bana nereye gittiğini söyleyecek misin?" Konyaktan bir yudum aldıktan sonra Siusan'ın sesi yumuşamıştı. Grant bunu gözden kaçırmayarak, konyak şişesinden çabucak bir kadeh de onun için doldurdu.

Siusan bir şey söylemeden kadehi kabul etti. Dikkati Sterling'deydi. "Karşılaştığımız herkes seni tanımak istiyordu, Sterling. Senin ve ailemiz hakkındaki her şeyi. Neredeyse sezonu tekrar Edinburgh'da geçiriyormuşuz gibi hissettim... şey, tek farkı insanların bu gece bize çok farklı davranmış olmalarıydı. Ah, harikaydı... sanki biz özelmişiz gibi, varlığımız sosyetenin tamamına bir lütufmuş gibi."

Grant, yeşil gözlerini Sterling'e çevirdi. "Belki orada biraz daha kalmalıydık, ha?" dedi.

Sterling başını salladı. "Hangisi daha önemli; sosyeteye girişimizin önünü açmak mı? Yoksa *bu* mu? Elini yeleğinin cebine atıp yüklü bir deri kese çıkardıktan sonra onu Siusan'ın kucağına bıraktı. Kese düştüğü sırada içindekiler yüksek sesle şıngırdadı.

Kız kardeşi Sterling'e baktı. Genç kadının göz bebekleri, gözünün irisi gümüş rengi ince bir halkaya dönene kadar büyüdü. "Bu da ne?"

Sterling arkasına yaslanıp sırıttı. "Filizlenip bir servete dönüşeceğini göreceğimiz ağacın tohumları."

Kafa karışıklığı, Siusan'ın muntazam kaşlarının arasındaki çizgileri oraya çıkarttı. "Dövüşten kazandığın tüm parayı, sosyeteye giriş için gereken lüks elbiselere vermiştik. Bunları nereden buldun peki?"

"Ben aptal değilim, Su. Bir iki ay daha evi çekip çevirebilmemiz için gereken parayı ayırmıştım." Sterling öne eğilip keseyi aldı. "Bu paralar, boks kulübündeki müsabakadan arta kalanlar. Londra'daki seçkin kişilerden birisinin, bana olan borcunu ödemesi için biraz vakte ihtiyacı vardı. Açıkçası bana para sıkıntısı çektiğini söylediğinde oldukça şaşırdım. Kendisi köklü ve saygın bir aileden geliyor. Tuhaf değil mi?"

"Eminim ki sosyetedekiler gerçek durumumuzu öğrenirlerse durup düşünmeye başlayacaklardır," dedi Siusan. "Onlar da 'tuhaf' derler herhalde. 'Sinclair'leri bir elleri yağda bir elleri balda sanıyorduk.' Ama bu yalan, değil mi?" dedi.

Grant, kanepede huzursuzca kıpırdandı. "Durumumuzu değiştirmek bizim elimizde," dedi.

"Evet, öyle," diye onayladı Siusan, "ama Sterling haylazlıklarıyla bunu bizim için hiç kolaylaştırmıyor."

Sterling masumane bir biçimde kaşlarını kaldırdı. "Kızı sadece dansa kaldırmak istedim."

Grant kıs kıs güldü. "Bence iki okkalı tokat yemek için bundan fazlasını yapmış olmalısın." Kadehinde kalan birkaç damla konyağa hüzünle baktı, ardından dibi görünen konyak şişesine bakıp iç çekti.

"Hem de pek fena şeyler," diye araya girdi Siusan. "Senin gibilere karşı genç kızların ve annelerinin kopardıkları yaygaralara bakılırsa, Sterling, tek yapman gereken bir centilmen gibi davranmaktı, dolayısıyla Matmazel Carington da sana bayılırdı."

Grant başını salladı. "Haklısın, Su. Söylenene göre, Avam Kamarası'ndaki en ünlü ve saygın vekillerden birinin kızıymış. Kimbilir, Sterling, eğer kızcağızı etkileyebilseydin, balo sezonunun sonuna doğru saygın bir ailenin kızıyla nişanlanabilirdin. Böylelikle babamızın bizden istediği Sinclair'lerin onurunu geri kazanmanın yolunu yarılamış olurdun. Babam böyle bir birleşmeyi kesinlikle onaylardı," dedi.

"Ancak bunun yerine bir rezalet çıkardın, konukların her biri de buna tanık oldu," diye homurdandı Siusan. "Dışarıda kurmuş olduğun ilk potun bize nelere mal olacağını tahmin edebilir miyiz?"

Grant, sandalyesinde öne doğru eğildi, boş kadehini avuçları arasına alıp parmaklarıyla kadehi tıkırdattı. "Sterling, en azından yapmak istediğin şeyi bana balodan önce anlatabilirdin. Bunun için, White'ın mekânında bir bahis bile ayarlayabilirdim." Grant kadehini masaya koydu. Elini kaldırıp bahis defterini okuyormuş gibi elini önüne getirdi. "Soylu bir hanımefendi Almack'ın balo salonunda bir dükü tokatlayacak: hem de iki kez!" Bir kahkaha patlattı, kendi kendine oldukça eğleniyor gibiydi. "Eminim biri bahsi kabul ederdi. Bundan birkaç kuruş kazanabilirdik, haksız mıyım?"

Sterling, Grant'in sözleriyle aniden sarsıldı. Oturuşunu dikleştirdi, gecenin bu saatinde vücudunda yalnızca konyak dolaşıyor olmasına rağmen birdenbire ayıldı.

Siusan, Grant'in söylediklerıyle ilgilenmiyormuş gibi görünüyordu. Para kesesini Sterling'in elinden çekip aldı. Kesenin içinden parlak bir para aldıktan sonra keseyi ona geri fırlattı.

"Cep harçlığım," dedi. Genç kadın uzun siyah saçlarını omzundan savurdu ve ayağa kalktı, tek bir kelime etmeden salondan çıktı.

Sterling başını eğip ayak sesleri azalana kadar, genç kadının merdivenlerden çıkışını dinledi. Ardından yüzünü Grant'e döndü.

Kardeşi ellerini dizlerine koyup öne eğildi. "Ne oldu?" diye sordu sessizce. "Konyak dolu kafanı bu kadar kurcalayan ne? Siusan'ın gitmesini bekleyemedin, bir tür bahis falan mı?"

Sterling bir süre boş boş kardeşine baktı, aklına gelen fikrin mantığını tarttı. *Bu mümkün müydü? Çözümü bu olabilir miydi?*

Genç adam istemsizce ve yavaşça başını salladı, ardından ihtiyaçları olan parayı kazanmanın mükemmel bir yolunu bulduğuna inanmaya başlayarak başını daha hızlı salladı. Sterling uzanıp Grant'in kolunu yakaladı. "Matmazel Carington hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

Grant gözlerini kırptı. "Ne bileyim? Kızın, kulübe gelip elindeki broşürleri sallayıp bağışlardan falan bahsettiği zaman onun hakkında birkaç şey duymuştum."

Sterling yavaşça gülümsedi. "Bana bildiğin her şeyi anlat."

İki gün sonra

"Alışverişe çıkmak için ondan izin almadım, sadece gittim," dedi Isobel. Christiana'yla beraber, St. James'e doğru, Pall Mall Caddesi boyunca yürüdüler.

Christiana titreyerek, "Ö... öylece çıktın mı?" dedi. "Eğer babam bana, senin Almack'in balo salonunda Lord Carington'ı utandırdığın zamankinin yarısı kadar kızmış olsaydı, onun bizzat yazılı izni olmadan dışarıya adım atmaya cesaret bile edemezdim. Gerçekten benden daha cesursun!"

Isobel hafifçe güldü. "Hiç de cesur değilim. Parlamento oturuma girdi ve bu yüzden de babam evde değil. Ah, işte geldik." Isobel, Christiana'nın koluna girip onu Harding, Howell&Company adlı dükkâna doğru yönlendirdi.

Christiana, dükkânın kapısından girdikten birkaç adım sonra durdu. "Ya dışarıda olduğunu anlarsa?"

Isobel, tezgâhlardan birine doğru yürüyüp ipek bir yelpazeyi eline aldı. "Nereden anlayacak ki? Avam Kamarası'ndan eve her zaman geç gelir. Eve ondan önce girmem yeterli olacak. Açıkçası, Christiana, sıkıntıdan ölmeden bir gün daha evde kapalı kalmaya dayanamayacağım. Ah, tam bir hafta oldu." Genç kadın yelpazeyi yerine koydu. "Elbiseler ve şapkalar dördüncü kattaymış. Haydi gel, biliyorsun, fazla vaktim yok." Genç kadın kıkırdadı ve Christiana'nın elinden tutup onu dükkânın arka kısmına doğru sürükledi.

Erkek giyimi bölümünün başlangıcını işaret eden camlı bölmenin önünden geçerlerken, ince telli saçları olan bir adam aniden başını kaldırıp Isobel'e baktı. Yanında kırmızı gül rengi ipek kumaşları incelemekte olan kadın için taşıdığı çantayı yere düşürdü. "Aman Tanrım! Bu o, Dorthea."

Kadın ilgisiz bir tonda cevap verdi: "Kim, tatlım?"

Adam sessizce, "Matmazel Carington," diye cevap verdi. "Onu tanıyorsun."

Kadın arkasını döndü. "Aman Tanrım!"

Isobel kendisine yönelen bakışları fark etti, yanakları kızarmıştı. Christiana'yı çekiştirerek yürümeye devam etti. Üzerinden günler geçmiş olmasına rağmen insanlar hâlâ nasıl Almack'in balo salonunda Sterling'i tokatlayışı hakkında konuşabiliyordu? Şimdiye kadar bu olayın insanların hafızalarından uçup gitmiş

olması gerekirdi. Isobel o kadar da ilginç biri değildi. Babası da bunu sık sık ona söylüyordu.

"Affedersiniz, Matmazel Carington." Kadın konuştukça sesini de yükseltiyordu. Isobel dükkân boyunca kadının onu takip ettiğini hissetmişti. "Lütfen, sizinle biraz sohbet edebilir miyiz?" dedi.

Arkasından da adamın sesi duyuldu. "Acaba niyetinizi bizimle paylaşır mısınız diye merak ediyorduk?"

Tanrım, neden onu rahat bırakmıyorlardı? Isobel elinden geldiğince adımlarını sıklaştırarak, takipçileri arasında mümkün olduğunca mesafe koymaya çalıştı.

"Isobel, sana söylüyorlar. Lütfen dur." Christiana yürümeyi bıraktı. Isobel'i durdurmak için elini sıkıca tuttu.

Isobel yere bakıp iç çekti. Onu takip eden çiftin aniden arkasında belirdiğini duydu, derin bir nefes alıp arkasını dönerek, yapmacık bir tebessümle onlara sırıttı. "Benimle mi konuşuyordunuz? Fark etmemişim, özür dilerim. Sizinle tanışma şerefine daha önceden nail olmadığımı sanıyorum?"

Ardından adam tüm edebini takınarak gülümsedi ve kendisini tanıttı. "Beni bağışlayınız. Bendeniz Lord Triplemont ve bu da eşim Leydi Triplemont." Lord Triplemont eğilip reverans yaptı, Leydi Triplemont da başıyla iki genç kadını selamladı.

"Ben Matmazel Isobel Carington ve bu da Matmazel Christiana Whitebeard." Isobel şaşkınlığı yüzünden tepetaklak olup düşmeden hızlıca reverans yaptı. "Tekrar özür dilerim ancak benden hangi niyetimi paylaşmamı istediğinizi anlamadım," dedi.

Leydi Triplemont güldü. "Tabii ki Blackburn Markisi Sterling Sinclair'le balo sezonu bitmeden *evlenip evlenmeyeceğinizi*."

Isobel şaşkınlıkla başını çevirip Christiana'ya baktı. Bu soruyu en azından onun anlamış olmasını umuyordu ancak arkadaşının yüz ifadesi de en az Isobel'inki kadar boştu.

"Affedersiniz, Leydi Triplemont ama neden bahsettiğiniz hakkında en ufak bir fikrim yok." Isobel kaşlarını çattı. "Neden böyle bir şey soruyorsunuz? Eminim ki Londra'da o beyefendi. nin evlenmek isteyeceği en son kişiyim. Ayrıca Almack'in balo salonunda yaptığı kabalık göz önüne alındığında, o da evlenmeyi düşüneceğim son kişi."

Lord Triplemont eşine çantasını geri verdi. "Gördün mü, Dorthea? Bu bahis çılgınlıktan başka bir şey değil. Sana bunu ilk duyduğumda söylemiştim."

Leydi Triplemont başını iki yana salladı. "Yok, yok. Mutlaka bunun içinde bir şey var. Matmazel Carington'ın sezon bitmeden, Blackburn Markisi Sterling Sinclair'le evleneceğine dair on bin pound bahse girilmiş. Matmazel ile marki arasında kesin bir şeyler var. Hanımefendi sadece bunu kabul etmek istemiyor."

"Affedersiniz, az önce *on bin poundluk* bir bahisten mi söz ettiniz?" Isobel başını kaldırdı. "Sizi yanlış duyduğuma eminim, böyle demiş olamazsınız..."

Christiana başını salladı. "Balo sezonu bitmeden önce, dövüşçüyle evleneceğine dair on bin pound." Genç kadın kıkırdadı ve ellerini çırptı. "Çok saçma! Ama ah, ne kadar heyecan verici, sence de öyle değil mi, Issy?"

"Hayır, değil!" Isobel'in kalbi hızla çarpmaya ve başı dönmeye başladı. "Lord Triplemont, lütfen bana bunun bir şaka olduğunu ve ortada bir bahsin olmadığını söyleyin."

Lord Triplemont, "Bahis dün gece White'ın mekânındaki deftere kaydedildi," diye cevap verdi.

Isobel aniden nefes alamadığını fark etti. Bu doğru olamazdı. Bu kadar yüklü miktardaki bahis, kesinlikle sosyetede karmaşaya yol açacaktı. Babası da muhtemelen bunu duyacaktı. Tabii eğer bahsin kaydını almış olan beyefendiye gidip bahsi derhal geri

çekmeye ikna edebilirse bunlar olmayacaktı. "Lord Triplemont, acaba k... *kim* bu bahsi öne sürdü? Bunun ardındaki gerçeği öğrenmeliyim. Saygınlığı tehlikede olan bir hanımefendiyim. Bu saçmalığı durdurmalıyım. Beni anlayacağınıza eminim. Bana yardım etmeyecek misiniz?"

"Keşke kocam size, o beyefendinin eşkâlini tarif edebilseydi." Leydi Triplemont, Isobel'i rahatlatmak istercesine elini genç kadının koluna koydu. "Bahis, kimliği belli olmayan birisi tarafından doğrudan White'ın bahis kulübüne yatırıldı. On bin poundluk bahsin yüklü miktarda bir bölümü, bahisçinin kimliğinin gizli tutulması için kulübün emanet bölümünde tutuluyor. Anladığım kadarıyla bahisçinin kimliğinin gizli olması işi cazip kılıyor."

Isobel başını iki yana salladı, gergin bir kahkaha dudaklarından döküldü. "Tabii ki kimse böyle bir bahsi kabul etmez, değil mi? Ben sadece basit bir matmazelim, unvanlarım yok, zengin de değilim. Belki de boş yere canımı sıkıyorum," dedi. Genç kadın, söylediklerini onaylamalarını bekleyerek Lord ve Leydi Triplemont'a baktı.

"Şey... kusura bakmayın, Matmazel Carington ama siz benden gerçeği istediniz, ben de size söyleyeceğim. Bahis defteri, bahsi kabul eden beyefendilerin isimleriyle doldu bile."

"Defter, do... doldu mu?" diye kekeledi Isobel. "Anlamıyorum, bizim evlenip evlenmememizi insanlar neden umursasın ki?"

"Çünkü bahis oldukça kesin. Herkesin gözü önünde markiyi reddettiniz. Eşim hariç, pek çok kişiye göre siz asla Blackburn Markisi'yle evlenmeyeceksiniz."

Leydi Triplemont bir süre Isobel'i inceledi. "Ben katılmıyorum, tatlım. Balodayken, ikisinin arasındaki ateşi gördüm." Eşine dönerek, "Benim adıma White'ın kulübünde bahis yatırmanı istiyorum. Bence Matmazel Carington, Blackburn Lordu'yla evlenecek."

Lord Triplemont en ufak bir utanma belirtisi göstermeden, "Dorthea... mantıklı ol. Yapamam," dedi.

"Yapabilirsin." Leydi Triplemont, Isobel ve Christiana'yı başıyla selamladı. "İyi günler hanımlar." Gitmek için arkasını döndüğü sırada, aniden aklına bir şey geldi. "Dördüncü katta, açık mavi renkli çok güzel bir ipek kumaş var, düğününde giyeceğin gelinliğe çok yakışır. Bence gidip bakmalısın." Veda sözünü söyledikten sonra, Leydi Triplemont eşinin koluna girip dükkânın ön tarafına doğru ilerledi.

Soylu çiftin, ön kapıdan Pall Mall Caddesi'ne doğru çıktıkları sırada, Isobel ağzı açık bir halde öylece kalakaldı. "Bu çok üzücü, Christiana. White'ın kulübüne üye olan bir başka kişiye daha rastlamadan önce buradan gitmeliyiz," dedi genç kadın.

Christiana döndü, çıkışa yönelmek yerine dükkânın arkasına doğru ilerledi.

Isobel ona baktı. "Nereye gidiyorsun?"

"Gitmeden önce, Leydi Triplemont'un bahsettiği mavi ipekli kumaşa bakmak istersin diye düşündüm," dedi Christiana. Genç kadın tekrar yürümeye başladığı sırada, Isobel'in onunla beraber gelmediğini fark etti. Christiana dördüncü katı işaret ederek, "Gelmiyor musun?" diye sordu. "Sanırım, leydinin bahsettiği kumaşı buradan görebiliyorum, gerçekten çok güzel."

Isobel, etraftaki pek çok hanımefendinin, ikisinin konuşmalarına kulak misafiri olduklarını fark etti. Bu yüzden hissettiklerini tam ifade edebilmek için; Avam Kamarası'ndaki bir bakanın kızından çok, bir portakal satıcısına yakışacak bir ses tonuyla, "Gelinlik için ipek kumaş bakmaya niyetim yok benim. Hiç kimseyle evlenmeye de, özellikle de Blackburn Markisi'yle!"

Christiana, "Gerçekten mi?" diyerek sırıttı. "Hımm."

Isobel başıyla dükkânın kapısını işaret etti. Christiana da geri dönüp onu dışarıya doğru izledi. "Evet, bu doğru. Ona karşı en ufak bir ilgim bile yok. Hem de hiç."

Christiana bıyık altından konuşarak, "Ah, Issy, bence sen çok direniyorsun," dedi.

Isobel dışarıya yürüdüğü sırada, eliyle yelpazelerin ve eldivenlerin bulunduğu bir kutuyu inceleyen, Christiana'ya arkasını dönüp sert bir biçimde baktı. "Bir şey mi dedin sen?"

"Ne?" Christiana masumane bir şekilde baktı. "Ah, bir tek... şey..." Yanaklarının rengi değişti. Adımlarını yavaşlatıp etrafa bakındı. Sonra tekrar Isobel'e dönüp, "Yüksek sesle söylemek istemiyorum ama Issy, içeri ilk girdiğimizde baktığın yelpazenin fiyatı çok pahalı."

Isobel'in gözleri aniden şüpheyle kısıldı, Christiana'nın bahsettiği şey yelpaze değildi. "Evet, sana katılıyorum, çok pahalı," dedi. Genç kadın, Christiana'nın yanına gelip elini yakaladı. "O yüzden daha fazla oyalanmayalım. Eve dönmek istiyorum." Christiana'yı yanına çekerek sesini alçalttı. "Lütfen, gidelim artık. White kulübünün üyelerine daha fazla rastlamak istemiyorum. St. James Caddesi'nde durduğumuz sürece de bu uğursuzluğu üzerimize çekmeye devam edeceğiz."

4. Bölüm

Maddiyatçılık, bizi gerçek mutluluktan alıkoyan yegâne şeydir.

Horton

Sterling'in boğazı, içtiği berbat çorbanın vücuduna girmesini engellercesine kasılıyordu. Genç adam, midesinin bu çorbayı kabul etmesi için dua ederek sessizce yemek masasında oturdu.

"Annemin en sevdiği tarifti," dedi bayan Wimpole. Sterling'in arkasında durmuş, elini geniş kalçalarına koyarak yaptığı yemek hakkında genç adamın övgülerini bekliyordu. "İçine konacak malzemelerin hepsini hatırlayamadım, o yüzden çorbaya kendimce oradan buradan bir şeyler kattım."

Sterling başını sallayarak yutmasına engel olan her hissi bastırmaya çalıştı. Çorba iştah açıcı gibi görünse de kokusu, çürüyen balık ve bir fahişenin nefesini andırıyordu.

Bayan Wimpole gergin bir şekilde sarı renkli, dantelli şalını çekiştirdi. "Ee, lordum, nasıl olmuş? Leziz, değil mi?"

Sterling başını biraz çevirip ağzı kapalı bir biçimde gülümsedi. Midesine indirdiği yemeğin, gırtlağından geri çıkmaması için uğraş veriyordu.

Genç adam, ağzını tekrar açabildiğinde, masadaki sulandırılmış bira bardağını aldı, onu tekrar masaya koymadan önce sonuna kadar içti.

Bayan Wimpole, ellerini ovuşturup alt dudağını kemiriyordu. "Çorba çok mu... sıcak olmuş?"

Sterling bu fırsatı kaçırmadı. "Evet ama sadece birazcık." Genç adam, tabağının yanındaki maya kokan yamru yumru somuna ters ters baktı. "Şey... ekmeği de siz mi yaptınız?"

Bayan Wimpole güldü. "Ah, tabii ki hayır. O ekmek fırından geldi. Dünden kalma ama ısıtıldığı zaman tadı güzel oluyor."

Sterling için bu yeterince güvenliydi, ekmekten büyükçe bir ısırık aldı. "Diğerleri nerede? Öğlen yemeğine yalnızca birkaç dakika geç kaldım."

"Ah, onlar yemek için aşağıya inmişlerdi. Ama kardeşiniz Killian, çorbasından bir yudum aldıktan sonra, hepsinin bir çay bahçesine davetli olduklarını hatırladı... Cennet Bahçesi, adı buydu sanırım."

Sterling gözbebeklerinin büyüdüğünü hissetti ve çabucak ayağa kalktı. "Evet, Cennet Bahçesi! Nasıl unutabildim? Hemen çıkmalıyım," dedi.

Bayan Wimpole gür beyaz kaşlarını çattı. "Ah, lütfen siz de gitmek zorunda olduğunuzu söylemeyin. Lütfen. Lordum, çorbayı israf edemem. Poplin pazar alışverişlerimizi mümkün olduğunca kısmamı istedi."

Sterling eğilip ekmeği yanına aldıktan sonra aceleyle koridora ilerledi. "Üzülmeyin, Bayan Wimpole. Eminim siz ve Poplin çorbayı israf etmezsiniz. Lütfen, siz yiyin. İyi günler, bayan Wimpole."

Genç adam, uzun bacaklarıyla çatı katındaki odasına çıkan merdivenleri üçer üçer tırmandı. Üç büyük adım daha attıktan sonra yatak odasının ortasına kadar geldi. Genç adam eğilerek,

odanın zemînindeki kısa yer döşemelerinden birini söktü ve içinden deri bir para kesesi çıkardı. Kesenin içinden iki şilin çıkardıktan sonra, keseyi yer döşemelerindeki oyuğa geri koydu. Ayağa kalkarken bir anlığına durdu. "Kahretsin."

Yemekten kaçmak için neden daha ucuz bir bahane bulamadılar? Sanki boşa harcayacak çok paramız var.

Düşüncesinden vazgeçerek iç geçirdi, ardından tahtaların arasındaki keseye ulaşmak için tekrar uzandı, parmaklarıyla kesenin içinden bir şilin daha aldı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.* Servetlerini geri kazanmaya kullanabilecekken, parasını çaylara ve pastalara harcıyordu.

Cennet Bahçesi
Marylebone

Priscilla, Sterling'in çay bahçesinden içeri girdiğini gördüğü anda en sahte gülümsemelerinden birini takındı. "Şuraya bakın, açgözlü ağabeyimiz geliyor. Bayan Wimpole'un çorbası için kaldın, değil mi Sterling?"

Sterling iç geçirdi. Grant her şeyi onlara anlatmış olmalıydı. En sevdiği kardeşine kınarcasına baktı. "Bayan Wimpole'e beni zehirlemesi için hanginiz para verdi?" diyerek kardeşlerinin toplandığı ufak çay masasını süzdü.

Priscilla sırıttı.

Çay bahçesinin etrafında alıç çiçekleriyle süslü çitleri saran, sarı yapraklı sarmaşık güllerinin tatlı kokusu en az genç adamın kız kardeşinin gülümsemesi kadar rahatsız ediciydi. Sterling bakışlarıyla Grant'i delerek, "Demek ki duymuşsun," dedi. "Sevgili biraderim sağ olsun, ödeneğimizden yapmış olduğum harcamayı

itiraf etme zahmetinden beni kurtarmış." Genç adam kardeşlerine kısa süreliğine bakarak tepkilerini ölçtü.

"Sterling..." Grant parmağını "sus" anlamında dudağına götürdü fakat bu eylemi için geç kalmıştı.

Siusan ayağa kalktı. "Ödeneğimiz mi?" Elini masaya vurarak çay fincanlarını tabakları üzerinde titretti. "Ödeneğimizle bahis mi oynadın s... sen?"

Ivy'nin gül rengi yanakları soldu. "Sterling, bize bunun doğru olmadığını söyle!"

Genç adam bakışını, sevimli bir şekilde yüzünü ekşiten Grant'e çevirdi. "Sterling, onlara bir şey söylememiştim. Ama şimdi sen söylemiş oldun," dedi Grant.

Sterling dudaklarını sıktı. *Hay aksi.*

Killian ayağa kalkmak istedi ancak Priscilla onu kolundan yakalayıp sandalyesine geri oturttu. Killian, çay bardağına doğru öne eğilip konuştu: "Bu bahis olayını duymayacağımızı mı sandın? Tüm Londra bununla çalkalanıyor. Soyluların çoğu bahsinde yer almak istiyor. Herkes."

Bunu duyunca Sterling tuhaf bir şekilde gururlandı. İyi bir bahisti. Kaybedeceği kesin gibi görünüyordu. Bunu iyi biliyordu. "Bahis gayet iyi yerleştirildi." Genç adam bir anlık duraksadı, bu gizli bahis hakkında konuşmak için uygun bir yerde olmadıklarını hatırlatırcasına kardeşlerine baktı. Genç adam ses tonunu fısıldarcasına alçaltarak, "*Duyduğuma* göre bahis isimsiz olarak yatırılmış," dedi. "İsimsiz biri tarafından yatırılan bu kadar yüksek miktarı, White'ın kulübünün kabul etmesi için ortaya konan bahsin *yüzdesinin* bir bölümünün ödenmesi gerekiyordu."

Killian'ın dişleri gıcırdadı. "Londra sosyetesinin, böylesine cüretkâr bir bahsi kimin ortaya attığına dair en ufak bir fikri olmayabilir ama sen bizim kardeşimizsin. Bize göre bu yaptığın

şey boyunu aşıyor olsa da bahsi daha ilk duyduğumuzda onu kimin ortaya attığını da tahmin ettik."

Priscilla, "Sadece babamızın geçimimizi sağlamamız için yolladığı ufak miktardaki ödeneği, kimin gidip yatırdığını bilmiyorduk," diyerek Killian'ın koluna hafifçe vurdu. Ne zaman öfke Killan'ı ele geçirecek olsa ikiz kardeşi onu sakinleştirmek için böyle yapıyordu.

Sterling masadakileri süzdü, yalnızca Lachlan gülümsüyordu. "Ah," dedi kardeşi. "Neden hepiniz bu kadar şaşırmış numarası yapıyorsunuz ki? Masaya bir şilin bıraksanız, Sterling hemen onu cebe atıp parayı ikiye katlar," dedi Lachlan. Ellerini başının arkasında kavuşturdu. Sandalyesinde ileri geri sallanıp ağırlığının tüm dengesini sandalyenin arka ayaklarına verdi. "Ama Sterling, o ya da bu şekilde para kazanmanın yolunu bulur. Açgözlü kardeşimize biraz güvenin. Fives Court'taki dövüşünden ya da Matmazel Carington'ı kendisiyle evlenmeye ikna etme bahsinden kazandıklarıyla bizi zengin edecek."

Killian, ateş mavisi gözleriyle tekrar Sterling'e baktı. "Paramızı ikiye katlayacağından bir şüphem yok, ağabeyim. Fakat elimizde kalan son üç beş kuruşu, bize danışmadan bahse yatırmanı onaylamıyorum," dedi.

Bir garson, bir sürü kalabalık masanın etrafından aceleyle geçerek, elinde taşıdığı zarif, varak işlemeli sandalyeyi getirdi. Sterling'e kibarca oturmasını işaret eden garson, bir porselen çay servisi daha getirmek için aceleyle uzaklaştı.

Bu anlık dikkat dağınıklığı, Sterling'e düşüncelerini toplamak için gereken vakti sağlamıştı. Kardeşleri olayı öğrenmeden en az bir gününün daha olacağını sanıyordu. Sonuçta isimsiz bir bahisti. "Sağlam bir bahis. Ama eğer her birinize bu fikri desteklemeniz için danışmış olsaydım, benim bu fırsatı değerlendirmeme izin vermezdiniz." Elini kız kardeşlerine doğru salladı. "Tıpkı, siz

üçünüzün, İrlandalı'yla dövüşeceğimi söylediğimde bana güldüğünüz gibi," dedi.

Siusan kollarını, göğsü üzerinde birleştirip çenesini kaldırarak kız kardeşleriyle bakıştı. Genç kadının arkasında oldukça kafa karıştırıcı bir manzara vardı. Bir kuzu ile kıvır kıvır tüylerle kaplı sırtına tünemiş olan, gökkuşağı renkli tüylerle kaplı bir papağan, çimenlikler üzerinde dolaşıyordu. Sterling gözlerini ovuşturup kız kardeşinin omzu üzerinden tekrar baktı fakat gördükleri hâlâ tuhaflığını koruyordu. Bahçenin ortasındaki elma ağacına sarılmış devasa bir sarı yılan vardı. Sterling çay bahçesini daha yakından inceledi, fark ettiği üzere Cennet Bahçesi sadece çaylarının, pipolarının ve kadehlerindeki içkilerin keyfini çıkartan Londra'nın en saygın vatandaşlarına değil, tabiat harikaları olan hayvanlara da ev sahipliği yapıyordu.

Londralılar tamamen delirmişti. Başka bir açıklaması olamazdı.

Genç adamın hiç seçeneği kalmamıştı. İskoçya'ya tekrar dönebilmesi için, Matmazel Carington'ın kalbini kazanmak zorundaydı. Böylesine saçmalıklarla dolu bir şehirde kesinlikle ömrünü geçiremezdi.

"Sterling, dövüşü paramızla beraber kaybedebilirdin," dedi Siusan öğüt verircesine.

Sterling tekrar Siusan'a baktı. "Paramızı bahse yatırmamdan nefret ettin, açgözlülüğümden dolayı beni azarladın. Ancak hiçbiriniz de işlediğim günah karşılığında kazandığım parayı harcamakta tereddüt etmedi," dedi.

Priscilla, Sterling'in dikkatini kendisine çekmek için boğazını temizledi. "Sterling, bize yardım etmek için yaptıklarından dolayı sana minnettarız. Sanıyorum ki en önemli derdimiz... geriye hiç paramızın kalıp kalmadığıdır. Bunun farkında olmayabilirsin ama yaklaşan dövüşün ve isimsiz olarak yatırdığın bahsin, sosyetenin

o kadar çok ilgisini çekti ki. Bu en az kendimizi kurtarmamız için para kadar ihtiyacımız olan bir şey.

"Evet, elimizde biraz para var," dedi Sterling. "Balo sezonu boyunca karnımızı doyuracak kadar."

Ivy'nin dudaklarından boğuk bir sızıntı döküldü, bir anlığına Sterling genç kadının nefes aldığından bile emin değildi. "Peki ya kıyafetler ve mücevherler?" dedi genç kadın.

Siusan, yanlarındaki iki masanın da sahiplerine baktı. Ivy'ye sokulup dudaklarını bile kıpırdatmadan konuştu. "Tatlım, sakin ol. İnsan içindeyiz." Ivy'nin fincanını alıp onun ağzına götürdü. "Evet, kek biraz kuruymuş. Biraz çay iç ki boğazından geçsin. Al bakalım." Siusan, Ivy'nin paniğini bastırmak için fincanındaki çayı ona zorla içirdi.

Ivy sesli bir şekilde yutkundu, Siusan'a ters ters bakarken fincanı kendisinden uzaklaştırdı. Bu sefer Ivy'nin sesi fısıltı gibi çıktı. "Gerekli ihtiyaçlarımız karşılanmadan nasıl olur da babamızın bizden istediği bağlantıları sağlayarak sosyetede yükselebiliriz ki? Size söylüyorum, bu imkânsız. Mümkün değil!"

Lachlan başını salladı. "Bu mümkün kardeşim. Tek yapmamız gereken ağabeyimiz kadar kurnaz olmak."

Sterling, Lachlan'ın alaylı yorumuna karşılık yumruklarını sıktı ama sonra dikkatlice elini gevşetti. Eğilip, masadaki bir tabaktan bir dilim kek aldı. Ardından krema kâsesinden kekin üzerine tatlı kremadan sürdü. Bunu ilgisini başka yöne çevirmek için yapmıştı. Etrafları Londra'nın en elit insanları tarafından sarılı olmasaydı, genç adam Lachlan'ın sandalyesine bir tekme atıp onu çakıl taşlı zemine devirebilirdi. Bunun yerine keki kemirmeyi tercih etmişti, kız ve erkek kardeşlerinin sabırla yanıtını beklediklerini biliyordu.

Sterling, oyalanarak çiğnediği keki yuttu. Ondan ufak da olsa bir şüphe duydukları için kardeşlerine acı çektirmek istiyordu. Başını tekrar kaldırdığında, Sterling ilk önce nankör kız kardeşlerine baktı. " Eğer birkaç hafta daha geçen seneden kalma giysilerinizi giymeye dayanabilirseniz, hazineler yerine imitasyon mücevherler takabilirseniz," bakışlarını üç biraderine çevirdi, "giyinip kuşanıp kolalı boyun bağlarınızın Bayan Wimpole tarafından yarım yamalak ütülenmesini küçümsemeyi bırakırsanız, Fives Court'taki dövüşümdeki bahislerden kazanacaklarım finansal durumumuzu iyileştirebilir... bir süreliğine."

Lanet olsun. Anlamamışlar mıydı? Sterling her şeyi *onlar* için yapıyordu. Kendini açıklamak zorunda olmamalıydı. Sonuçta aralarında yaşça en büyük olan oydu ve her zaman onları korumuştu.

Sterling'in öfkesi yükseldi. Ufak iskemlesinden öyle bir hışımla kalktı ki, eğer elini atıp onu son anda yakalamasaydı iskemlesi arkasında oturan orta yaşlı müşteriye çarpardı.

Genç adam iskemleyi düzeltti, ardından elindeki madeni parayı masaya fırlattı. Para, masanın etrafında dönerek dolandıktan sonra, Ivy'nin çay fincanına çarpıp Priscilla'nın kek tabağının altına girdi.

Sterling kısık fakat sert bir tonla, "Ama eğer bana güvenirseniz ve sezon sonuna kadar Matmazel Carington'ın kalbini kazanmamda bana destek olursanız, size söz veriyorum, babam bizi ister affetsin ister etmesin zengin olacağız," dedi.

Yeleğinin cebine dokundu, masadaki parayı orada bırakmadan önce yanındaki iki şilini yoklama ihtiyacı duydu. Onlara dokunduğunda, paraların birbirlerine değerek şıkırdadıklarını duydu, kendinden emin bir şekilde gülümsedikten sonra oradan uzaklaşmak için arkasını döndü.

Ah, keşke Fives Court'ta yapacağı dövüşte girdiği bahis için de bu kadar kendinden emin olabilseydi.

"Bekle," diye arkasından seslendi Siusan. Genç adam çakıl taşlarının üzerine devrilen bir sandalyenin sesini duydu. "Sterling, lütfen."

Genç adam omzunun üzerinden baktığında, kız kardeşinin gözlerindeki samimiyeti gördü ve yavaşça yüzünü genç kadına döndü.

"Sterling, her zaman yanında olacağımıza inan," dedi Siusan sessizce. Genç kadın eliyle diğerlerine işaret edip onlar da aynı şekilde teker teker başlarını sallayana kadar sert bir şekilde hepsine baktı. "Bahsi kazanmana yardım etmek için elimizden geleni yapacağız. *Ne pahasına* olursa olsun."

"Size minnettarım," dedi genç adam. Fakat Sterling, etmiş olduğu bu teşekkürün, en az onların vermiş oldukları söz kadar boş olduğunu hissetti.

Genç adam sokağa doğru yürümeye başladı, göğsü ağrıyordu. Sterling gerçekten de kardeşlerinin desteğine sahip olduğunu biliyordu. Şimdi ona arka çıkmışlardı fakat bunun sebebi, Sterling'in onları asla yarı yolda bırakmayacağını bilmeleri değildi. Sterling'in her zaman, kendisi ya da kardeşleri için, sözlü ya da fiziksel olarak tüm darbelere göğüs gerdiğinden dolayı da değildi. Onu sevdikleri için değil. Hatta hilebazlık üzerine olan yeteneğine güvendikleri için de değildi. Bunun tek sebebi, Sterling'in onlara başka bir seçme şansı tanımamasıydı.

5. Bölüm

Hiçbir şey bizi yalnızlık kadar savunmasız kılmaz, açgözlülük dışında.

Thomas Harris

Carington Konağı
No.9 Leicester Meydanı

Isobel, evin ön kapısından içeri sızarken siperlikli şapkasının kurdelesini çözdü. İçine düşmüş olduğu kahrolası bahsin düşüncesiyle iç çeken genç kadın, hiçbir suçu olmadığı halde babasının bu olayı öğrenir öğrenmez canına okuyacağını biliyordu.

Genç kadın, giriş salonundaki pirinç kancalı portmantonun olduğu köşeye doğru sessizce ilerlerken şapkasını çıkardı.

Biraz sonra onu şoke edecek bir şey fark edecekti.

Isobel'in giydiği şapka; geniş siperliğiyle bir hanımefendiyi güneşten ve hava şartlarından korumanın en zarif şekliydi, mazbut ve şık bir matmazel için mükemmel bir seçimdi. Fakat Isobel'in çok geç bir şekilde öğreneceği üzere, bu tip şapkaların siperlikleri genç bayanların, babalarının yanlarına yaklaştığını görmelerine engel oluyordu.

Lord Carington, yumruk yaptığı ellerini beline koyup ayak parmaklarının uçları üzerinde yerden yükseldikten sonra, sert ve gürültülü bir sesle topuklarını yere vurdu.

"İyi akşamlar, baba," dedi Isobel ürkekçe. "Senin eve bu kadar erken gelmeni beklemiyordum."

Isobel sadece tebessüm ederek başka bir şey söylememeye karar verdi. Isobel, babasının yüzünde henüz görememiş olsa da; ona yaşatmış olduğu bu yeni *utanç* yüzünden hissettiği kızgınlığın yaşlı adamın içinde kaynamaya başladığından emindi. Ateşte unutulan bir süt cezvesi misali köpürüp taşması an meselesiydi.

Babasının dudakları gerildi ve genişledi, eğer belirgin dudaklara sahip olsaydı, genç kadın, babasının neredeyse gülümsediğine yemin edebilirdi. Ancak bu mümkün değildi. O asla gülümsemezdi.

Acaba bahis mevzusunu henüz öğrenmemiş olabilir miydi?

"Isobel." Lord Carington coşkulu bir biçimde başını salladı, kızına karşı genellikle takındığı üstünkörü tavrından eser yoktu.

Genç kadın artık bundan emindi. Babası olanları duymamıştı.

Eğer babasını tanımasaydı, genç kadın onun neredeyse... sevinçli olduğunu söyleyebilirdi. Avam Kamarası'nda çetince kazanılmış bir zafer, babasının bugünkü neşesini açıklayabilecek tek şey buydu. *Evet, bu yüzden olmalıydı.*

Genç kadın, şapkasını ve şalını portmantodaki kancalara asarken rahatlayarak derin bir nefes verdi. Ardından tuhaf bir biçimde neşeli olan babasının yanından geçip dışarı çıktığı sırada, satın aldığı bir kurdele paketini koridordaki ufak kayın ağacından yapılma masanın üzerine dalgın bir şekilde bıraktı.

Lord Carington, şahine benzeyen kırlaşmış kaşlarını kaldırdı. "Bakıyorum da alışverişe çıkmışsın."

Isobel'in parmaklarıyla paketini karıştırdı. "Açıkçası pek bir şey almadım. Şapkam için bir parça kurdele, çok şatafatlı bir şey değil. Sadece birkaç... kuruş tuttu."

Genç kadının babası pakete bakıp gülümsedi. Gözlerini Isobel'e dikti. "Kızımın, kıyafetlerin ve mücevherlerin fiyatını dert etmesine dayanamam. Ne kadara ihtiyacın varsa söyle, sana veririm."

Gerçekten bana daha fazla para harcamamı mı söyledi? Bu adam kim ve Tanrı aşkına, gerçek babam nerede?

Genç kadının içini bir huzursuzluk sardı. Babası, ateş yüzünden havale geçiriyor olmalıydı. Bu tavrını başka hiçbir şey açıklayamazdı. Isobel tereddütle babasına uzanıp ceketinin yakasına dokunarak, "Baba," dedi. "Siz... iyi misiniz?"

Lord Carington, ceketinin üzerinden genç kadının elini alarak onu hızlı ve samimiyetsiz bir biçimde sıktı. Boğazını temizledikten sonra, sanki şiddetle kaşınıyormuş gibi burnunu ovaladı. "Neden böyle bir şey soruyorsun, Isobel? Bir baba, genç kızını güzelliğine yaraşır bir biçimde giyindiğini görmek isteyemez mi?" Lord Carington, Isobel'i alıp kütüphanesine götürdü, ardından onun elini bırakıp çalışma masasının çekmecesine yöneldi. "Söyle bana, Isobel, yeni bir elbise bana ne kadara mal olur? Şöyle büyük bir şey... ipekten ya da satenden yapılma mesela?" dedi, sanki cevabı genç kadının dudaklarının arasındaymış gibi Isobel'e baktı.

Ama Isobel nasıl bilebilirdi ki? Annesi öldüğünden beri; ondan kalan elbiseleri terzide düzelttirip bedenine uyduruyor, zaman zaman da danteller ya da kurdeleler eklettirerek son modaya uygun hale getiriyordu. Isobel, babasının ona ayırdığı ufak miktardaki cep harçlığından geriye kalanını da Corunna'daki dullar yararına açtığı hayır kurumuna bağışlıyordu.

Genç kadın utangaç bir şekilde omuzlarını silkti.

Lord Carington dudaklarını büzdü ve alnındaki dört derin kırışıklığı ortaya çıkartacak şekilde kaşlarını çattı. "Peki o zaman," diyerek kartvizitlerinden birini alıp Isobel'e uzattı. "Terzine, ücreti bana göndermesini söyle. Muhtemelen böylesi daha iyi. Bu sefer harçlığını boşa harcatmamalıyım, öyle değil mi?" diyerek kartı genç kadına doğru salladı.

Isobel şaşkınlıktan karta elini uzatamayınca babası kartı genç kadının eline tutuşturdu.

Isobel, babasını şüpheyle süzüyordu. Daha önce asla böyle davranmamıştı. Hatta cömert birisiymiş gibi de davranmamıştı.

Lord Carington, tekrar içten bir şekilde gülümseyerek, "Ah, tatlım," dedi. "Elbisenin dikimini çabuk bitirsinler, olur mu? İki güne kadar ona ihtiyacın olacak," diyerek masasının etrafından dolaşıp uzun arkalığı olan deri koltuğuna oturdu. Gözlüğünü taktıktan sonra, bir kitabı okumaya başladı.

Isobel, "İ... iki güne mi?" diye kekeledi. "Neden?"

Babası endişeli bir şekilde ona bakarak gözlüğünü çıkartıp masaya koydu. "Lord ve Leydi Partridge'lerin bahar balosuna katılacağız," dedi.

"Ama... Mavi elbisemi giymeyi düşünüyordum. Balolar ve davetlerde her zaman onu giyerim, siz de buna hiç itiraz etmezdiniz," dedi Isobel.

Lord Carington, "Artık yeni bir şeyler giyme vaktin geldi," dedi.

Isobel, "Babacığım, tüm bir sosyete kendileriyle ilgilenilmesini talep ederken, hiçbir terzi bir elbiseyi bu kadar kısa sürede yetiştiremez," diyerek elindeki kartı babasına doğru salladı. "Ben, sadece bir matmazelden, bir siyasetçinin kızından ibaretim, şatafatlı bir elbiseyi hak eden ünlü bir leydi değilim!"

Babası koltuğundan hışımla kalkıp ellerini masanın ortasına vurdu ve öne doğru eğildi. "Sen *ünlüsün*, Isobel ve sosyetedeki herkes de bunun gayet farkında. Avam Kamarası'nda çok vakit geçiriyorum diye, öz kızım hakkında, White'ın bahis kulübünde dönen dolapları duymadığımı mı sandın?" dedi.

Isobel geriye doğru bir iki adım attı. "Ben... benim bahisle hiçbir ilgim yok, baba. Yemin ederim."

"Hadi oradan! Tabii ki var. Almack'in salonunda bir markiyi tokatladın, hem de *iki kez*. Kendini rezil edip herkesin dikkatini üzerine çektin, bu yüzden de dile düştün. İnsanlar, bir hanımefendinin herkesin ortasında haddini aşmasına neyin sebep olduğuna dair sorular sormaya, matmazel ile markinin birbirlerine herkesin düşündüğünden de daha yakın olduğuna yönelik tahminler yürütmeye başladı," dedi.

Bu cevap karşısında Isobel'in nutku tutuldu. "Bu doğru değil. Ondan hoşlanmıyorum!" dedi.

"Blackburn Markisi Sterling Sinclair'le daha önce tanıştığın hakkındaki söylentiyi reddediyorsun yani?" diyen Lord Carington başını eğdi, dudağının kenarı seğiriyordu.

Anlaşılan babasının boks kulübündeki olaydan haberi vardı. "Biz tanıştırılmadık," diye cevap verdi Isobel.

"Onunla görüştün. Kabul et."

Isobel elindeki kartı ve bakışlarını yere indirdi, gergin bir şekilde elindekiyle oynuyordu. "Onunla karşılaştım, evet. Belli ki bunu zaten biliyorsunuz." Elindeki kartı, giysisinin koluna sakladıktan sonra tereddütle gözlerini babasına dikti. "Benden isteğiniz nedir, baba?"

"Onunla evlenmen, tabii eğer o da seni isterse. Adam seni dansa davet etmiş ve güzelliğini övmüş. Anlaşılan o ki sana karşı biraz ilgisi var," dedi Lord Carington.

Isobel'in söyleyecekleri boğazına dizildi. Babasının, ondan böyle bir şeyi talep etmesi ne büyük bir çılgınlıktı! "Sterling Sinclair... o *dövüşçünün* benden faydalanmaktan başka bir niyeti yok. İnanın bana, o benimle evlenmek istemiyor... onun gibi bir hayvanla evlenmektense Yorkshire'a taşınıp büyük teyzem Gertrude'la birlikte domuz yetiştiririm daha iyi," dedi.

Babası tekrar oturup arkasına yaslandı. Yavaşça gözlüğünü taktı. "Eğer istediğin buysa Isobel..."

Isobel, tahmin ettiği cevabı duymaktan korkarak, "Ne... ne demek istiyorsunuz?" diye sordu. Genç kadının gözleri batmaya başlamıştı.

Lord Carington, başını kaldırmadan, "İnsanlar içinde sergilediğin, bir hanımefendiye yakışmayan davranışlarından yoruldum ve buna daha fazla müsamaha göstermeyeceğim. Balo sezonunun sonuna kadar evlenmezsen, annenin teyzesine bir mektup yazıp oraya gitmen için gereken düzenlemeleri yapmasını isteyeceğim. En azından Yorkshire'da davranışlarınla beni utandırmak için daha az fırsatın olacak," dedi. Sonunda başını kaldırıp gözlüğünün üzerinden genç kadına baktı. "Soytarılıklarından usandım, Isobel," dedi.

Buz gibi soğuk bir dehşet hissi genç kadının içini sardı. "Ciddi olamazsınız. Eğer yaz sonuna kadar evlenmezsem beni sürgün mü edeceksiniz?"

"Seni temin ederim ki Isobel, ciddiyim. Bu fikir gerçekten aklımda," diyerek yeniden kalın kitaba döndü. "Seçim senin. Fazla vaktin yok, tatlım. Senin yerinde olsam, Bond Caddesi'ne gidip kendime bir elbise bakardım... tabii istemezsen parfümcülere de uğrayabilirsin. Zira büyük teyzenin kokusunu göz önüne alınca, domuzların kokusunun kolay kolay üzerinden çıkmayacağına emin olabilirsin," dedi babası.

Genç kadının gözlerindeki yaşlar yanaklarına dökülmek üzereydi, arkasını dönüp şapkasını ve şalını almak için koştu. Sinclair'le evlenmek gibi bir niyeti yoktu. Hiç kimseyle evlenmeye niyeti yoktu!

Isobel, ağabeyinin... ve bir zamanlar sahip olduğu ailesinin anısına, kendisini Corunna'daki dullara yardım etmeye adamıştı. Eğer babası gerçekten onu, sezon sonunda domuz çiftliğine göndermeye niyetlenirse o zaman genç kadın hayır kurumu vasıtasıyla yardım ettiği dullardan birinin evine sığınacaktı.

Genç kadın, askıdaki şapkasının kurdelesini tutup sertçe çekti. Askıdan kurtarmak isterken, şapkanın üzerindeki saç bandı kancalara takılıp yırtıldı.

Kirpiklerinin arasından süzülen bir damla yaş, yanağına düşüp tüm sıcaklığıyla yüzünden aşağı kaydı. Yırtılan saç bandını önemsemeden şapkasını başına geçiren Isobel, şalını omuzlarına attı.

Babasının vermiş olduğu kart, giysisinin kolundan kayıp giriş salonunun zeminine düştü. Genç kadın eğilip kartı aldı. O adi Sinclair'in ilgisini çekmek için bir terziye elbise diktirmek gibi bir niyeti yoktu. Ancak aynı zamanda babasıyla aynı mekânda da kalmak istemiyordu. Genç kadın kartı tekrar giysisinin koluna saklayıp ön kapıyı açtı.

Evinin önündeki kaldırıma yanaşmış olan bir at arabası aniden hareket edip uzaklaştı. Isobel arabanın içindeki kişiyi görememişti. Arabanın bir anda ve beklenmedik bir şekilde hareket etmesine şaşıran genç kadın, ayağının dibinde duran ufak keseyi hemen fark edemedi.

Isobel eğildi ve keseyi açtı. İçinde iki Gine, bir Şilin'le birlikte katlanmış bir kart vardı.

Kartı kat yerlerinden açan genç kadın, üzerindeki notu okumaya başladı: *Asil bir gayesi olan asil bir hanımefendiye.*

Isobel, kartın üzerindeki yazının güçlü ellere sahip bir beyefendi tarafından yazıldığını düşündü ancak altında bir imza yoktu.

Genç kadın hızla doğrulup ayağa kalktı, seslenip arabacıyı durdurarak, dullara yardım etmiş olan müşterisine teşekkür etmek istiyordu. Fakat at arabası çoktan Leicester Meydanı'ndan dönüp Green Caddesi'ne doğru yol almıştı.

Isobel karta tekrar baktı, gözyaşlarından arda kalan hıçkırığı yutkundu. Genç kadının gayesi asilce ve saygıdeğerdi. Gizemli ve yardımsever yabancı bu konuda haklıydı.

Genç kadın omzunu geriye attı. Hayır, onu tüm Londra sosyetesinin ilgi odağı haline getiren bu akıl almaz olaylar silsilesinden dolayı saklanmayacaktı. Cemiyetin skandallara karşı olan ilgisi gelip geçiciydi; genç kadının hissettiği aşağılanma, yakında başka bir zavallının yaşayacağı talihsizlikle unutulacaktı.

Evet, artık ne yapması gerektiğini biliyordu.

Genç kadının somurtan dudakları bir tebessümle genişledi. Etekliğini yerden hafifçe kaldırarak sokağa çıkmak üzere basamaklardan indi. Bir at arabası kiralayarak Bond Caddesi'ne gidecek ve makûs şöhretini kullanarak kendisine hemen bir elbise diktirtecekti.

Sonrasında ise her şey kendi kontrolündeyken, yakında gerçekleşecek olan baloda kısa ömürlü ününü kullanarak, hayır kurumu için cemiyetin desteğini toplayacaktı.

Ve eğer kaba bir markiye şirince gülümsemek ya da kabalığından dolayı ona ağzının payını vermek, genç kadına olan ilgiyi ve nüfuzu arttırıyorsa, Corunna'daki dullar için gerekli parayı toplamak adına bir süre daha bunu yapacaktı.

Asil amacı için.

St. James Caddesi

At arabasının, White'ın kulübünün önünden dördüncü kez geçtiği sırada, Sterling sonunda Grant'i uzun boyundan tanıdı, kardeşi St. James Caddesi'nden Piccadilly Sokağı'na doğru çıkan yokuşu tırmanıyordu. Sterling arabacıya, "Buradan sağa dön, sonra köşede bir yere yanaş," dedi.

Grant iki dükkânının önünden geçip at arabasına bindi. "İyi haberlerim var," dedi.

Kardeşi soluklanırken, Sterling arabacıya Grosvenor Meydanı'na devam etmesi için eliyle işaret etti. "Bahislerin durumu ne?"

"Gayet iyi." Grant gülümsüyordu. "Bahis kabul edilmiş."

Sterling, "Bunu biliyorum. Bahis defterinde ne kadar var?" diye sordu.

"Anlamıyorsun, Sterling. Bahis karşılanmış, hem de on bin poundun tamamı," diye güldü Grant. "Bahsimiz kabul edildiği için birkaç kulüp üyesi de isimsiz olarak yatırdığımız bahsi iki katına çıkaracak."

Sterling, elini ağzına götürüp Grant'in söylediklerini düşündü. Bahis yatırıldığından beri üzerinden sadece iki gün geçmişti ve şaşılacak kadar çok sayıda kişi tarafından da miktarın tamamı karşılanmıştı. "Buna izin veremeyiz. Bahsin potansiyeli yüksekken olmaz. Daha fazla yatırmak zorundayız," dedi genç adam.

Grant yüzünü Sterling'e döndü. "Ama elimizde daha fazlası yok ki. İsmini gizli tutmak istediğin için White'ın kulübü bahsin tamamını emanetçide tutmamızı talep etti," dedi.

"Elimizde biraz daha var," dedi Sterling.

"Masraflarımızı karşılayacak kadar sadece. Ekmeğimize ve viskimize ihtiyacımız var." Grant gözlerini kıstı. "Ah, gözündeki parlamayı gördüm. Yapamayız. Elimizdeki son kuruşu da bahse

yatırırsak kız kardeşlerimiz et suyuna çorba yapmak için kelle. lerimizi kullanır," dedi Grant.

"Bak, beni iyi dinle, Grant. Bahis olağanüstü bir şekilde popüler oldu... madalyonun diğer yüzünde de. Herkes bunu ve White'ın kulübündeki bahsi konuşuyor," dedi Sterling.

Grant başını salladı. "Kulüpte boş bir koltuk dahi yoktu. Ayakta bile zor duruluyordu. Olağanüstü bir şekilde de karşı bahisler yatmaya başladı, Balo sezonunun sonuna kadar Matmazel Carington'la evlenemeyeceğine dair bahisler."

"Peki ya White'ın kulübüne, vekilimiz aracılığıyla, fazladan bir on bin poundun rehin bırakılmadan, isimsiz bahisçinin adının ortaya çıkarılmasını teklif edersek?" diye sordu Sterling.

Havanın güzelliğinden dolayı pencereleri açık halde seyreden at arabası, yavaşça Piccadilly Caddesi'ne doğru ilerliyordu. Güneşli günün tadını çıkartarak cadde boyunca gezip alışveriş yapan hanımlar ve beyefendiler durup Sterling'in at arabası önlerinden geçerken ona baktılar.

Grant, görünmemeye çalışarak deri mindere arkasını yasladı. "Tanrım, bizi işaret ediyorlar," dedi.

Sterling pencereden dışarıya gülümseyerek, kendisini fark eden herkese başını salladı.

"Of, kes şunu, Sterling." Grant, utanarak elleriyle yüzünü kapadı. "Kendini kim sanıyorsun, kahrolası bir prens naibi falan mı?"

"Sadece, bahis için biraz daha ilgi topluyorum," dedi Sterling.

Grant ellerini yüzünden çekip Sterling'in omzunu yakaladı ve paltosunun yakasını kırıştırdı. "Bahsi iki katına çıkarmayı isteyemeyiz. Ya kaybedersek? Ya Matmazel Carington'ın sevgisini kazanamazsan? Bunları hiç düşündün mü?"

"Hayır. Çünkü başarısız olmayacağım. Matmazelin bana nasıl baktığını gördüm. Benden nefret ediyormuş numarası yapıyor

olabilir ama gerçekte benden hoşlandığını düşünüyorum," diyen Sterling sokakta refakatçilerinin arkasında yürüyen iki genç hanımefendiye hınzırca bir öpücük yolladı. Yüzleri kızaran genç kadınlar kendi aralarında kıkırdadı. "Ve sana sorarım, Grant, Londra'da evlilik yaşını biraz geçmiş olan hangi bayan, günün birinde Sinclair Dükü olacak olan yakışıklı bir adamın teklifini reddedebilir ki?"

"Yarma gibi iki boksörün dövüşü esnasında, ortalarına atlayacak kadar salak olan biri mesela." Grant, Sterling'e bakarak siyah kaşlarını kaldırdı. Şaka yapmadığı belliydi.

"O, yaptığı hayır işine karşı çok tutkulu biri ve ben de her zaman tutkulu kadınlara karşı ilgi duymuşumdur." Sterling, yaptığı kinayeyi belli etmek istercesine sol kaşını kaldırdı.

"Evet ama bu kızın *tutkusunun*, elindeki parayı bağışlamak olduğunu unutma." Grant bir kaşını indirip diğer kaşını sorgularcasına kaldırdı. "Eğer bu bahsi kaybedersen genç bayanla aranda oldukça ortak şey olacak, değil mi?"

Sterling tekrar pencereden dışarı baktı. Gülümsemesi söndü. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim, Grant. Ivy bu sabah bana, Matmazel Carington'ın Partridge'lerin balosuna katılacağını söyledi. Ben de oraya gideceğim... kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olacağım."

"Peki o zaman." Grant neşeyle iç geçirdi. "İskoçya'nın tüm viskileri aşkına, bu baloyu asla kaçırmam."

6. Bölüm

Hayattaki lüksler ve sözde refah, insanoğlunun moralini yükselten olumlu engellerdir.

Thoreau

Partridge Malikânesi
Hanover Meydanı

Whitebeard'ların faytonu George Caddesi'ni döndüğü sırada, Hanover Meydanı'na yaklaşmıştı. O anda Isobel, Partridge'lerin bahar balosunun, geçmişteki gibi samimi bir toplantı olmayacağını fark etti.

İnci gibi dizilerek arka arkaya yanaşan ışıltılı arabalar, Hanover Meydanı'na giden yolu tıkamışlardı. Arabalardan inen güzel giyimli yolcular, at arabalarının arasındaki dar boşluklardan kaldırımlara geçerek Partridge Malikânesi'ne doğru gidiyorlardı.

Gösteriş yapmaya zerre kadar önem vermeyen Sör Rupert Whitebeard, arabacısına konuklarını George Caddesi'nde indirmesini söyledi. Sör Whitebeard, Christiana, Isobel ve babası; bütün geceyi ilerlemeyen bir trafikte faytonda beklemektense Partridge Malikânesi'ne yürüyerek gitmeyi tercih ederlerdi.

Bir bahar gününe nazaran havanın serin olmasına rağmen, Isobel, Partridge Malikânesi'ndeki her pencerenin ardına kadar açık olduğunu gördü. Evin üst katındaki pencerelerden birinden eğilen üç genç kadın, yüksek sesli kahkahalar atıp neşeyle ellerindeki geniş yelpazelerini yelleyerek bulundukları kalabalık odayı serinletiyorlardı.

Christiana'nın koluna giren Isobel, "İçimde kötü bir his var. Malikâne hiç bu kadar kalabalık olmamıştı," dedi.

"Eminim ki terzi birkaç müşterisine, şimdiye kadar diktiği en muhteşem elbisenin seninki olduğunu söylemiştir. Herkes de bunu kendi gözleriyle görmek için buraya akın etmiştir. Hiçbir genç kız böyle bir kumaş rengini ya da şu... cesur dekolteyi taşıyamaz," dedi Christiana gülerek. Ama bu gece Isobel, Christiana'nın ciddiyetsizliğini çekecek durumda değildi.

Genç kadın işin aslını biliyordu. Malikânenin neden cemiyet hayatının üst kademesinden gelen insanlarla dolu olduğunu. Onlar Isobel'i görmek için gelmişlerdi. Ve Sterling'i. Sıradan bir matmazel ile İskoç Markisi arasındaki bu muhtemel aşk hikâyesi, Londra'da en çok konuşulan konulardan biri olmuştu; en azından *The Times*'da böyle yazıyordu. Fikrin kendisi oldukça gülünçtü. Ülke savaştaydı, Tanrı aşkına! İnsanlar ölüyordu! Isobel bir anlığına durup Partridge Malikânesi'ne baktı. Genç kadın bir titremeyle sarsıldı.

Ah, Tanrım. Neden bunu yapabileceğine inanmıştı ki? Genç kadın geri dönüp faytona doğru koşmamak için kendisini zor tuttu.

Sonra aradığı cevabın zihninde yankılandığını duydu.

Ağabeyin için.

Ölen kocalar, sevgililer ve oğullar için.

Isobel serin havayı içine çekti ve kalbini dinlemeye karar verdi.

Askerlerimizin geride bıraktıkları dullar için.

Onların evlatları için.

Evet. Bunu yapabilirdi. Yapmalıydı. İhtiyaçları olduğunda onlara kim el uzatacaktı? Sadece Isobel.

Isobel, Christiana'yı yanına çekti, böylece arkalarında yavaşça ve ciddiyetle yürüyen babaları, Isobel'in malikânedeki her zengin aileden birkaç Gine toplamak hakkındaki planını duyamayacaklardı. "Bu gece yardımına ihtiyacım olacak, Christiana," dedi Isobel.

"Ne konuda, şu yakışıklı İskoç Markisi'ni senden uzak tutmam için mi?" diye fısıldadı Christiana.

"Hayır, tabii ki. Lord Blackburn'le tamamen samimi olarak, cemiyetin ilgisini olabildiğince çekmeyi düşünüyorum," dedi Isobel. Babasının dikkatini çekebilecek her tepkiden sakınmaya çalışırken, dudağının sağ tarafı titredi ve yukarı kalktı.

Christiana'nın gözleri gökyüzündeki dolunay kadar büyüdü ve parladı. Yürümeyi bıraktı. "Ne demek istiyorsun sen?"

Babasının, Christiana'nın geride kaldığını görmesinden endişelenen Isobel, genç kadını kendine çekti. "Ay ışığı, Partridge Malikânesi'ne doğrudan yansıyor, Christina. Şuna baksana," diye haykırdıktan sonra ses tonunu tekrar alçalttı. "Bana inanmayabilirsin ama bu gece mümkün olduğunca fazla insanın bu bahisle ilgilenmesini istiyorum," dedi Isobel.

"Beni aptal mı sandın? Sana hiç inanmıyorum. Kimse böyle bir şeyi kendisi için istemez." Birlikte yürürlerken Christiana, Isobel'e bakıyordu.

"Bana böyle bakmayı bırakmalısın. Babam ortalığı karıştırmak istediğim yönünde bir fikre kapılabilir ki asla böyle bir niyetim yok. Bu gece yapacağım şey dullar ve yetimler için olacak," dedi.

"Tanrım, Issy, ne yapacaksın?" diye sordu Christiana. Christiana eliyle beline bastırdı. "Şu yaptığın yüzünden öyle zor nefes

alıyorum ki korsem çatırdıyor. Lütfen işin aslını bana hemen anlat ve merakımı gider."

Isobel tedbir için omzunun üzerinden babalarıyla aralarındaki mesafeye baktı. "Pekâlâ. Eğer isterse, Lord Blackburn'le dans edeceğim. Eğer bana kaba davranırsa da onu haşlayacağım. Âşık bir genç kız gibi kirpiklerimi kırpıştıracağım. Onu fena halde görmezden gelip söylediği her şeyi soluksuz dinliyormuş gibi yapacağım," dedi Isobel.

"Saçma sapan şeyler söylüyorsun, Issy," dedi Christiana. Isobel'e bakarak kaşlarını çattı. "Evden çıkmadan önce babanın konyağından mı içtin sen?"

Malikânenin giriş kapısından geçmek için sıra olan kalabalığa katıldıkları sırada, Christiana tekrar durup Isobel'i bir cevap vermeye zorladı.

"Saçmalamıyorum. Yemin ederim ki bahsettiğim şeyleri yapacağım... ve fazlasını da. Bu gece olmazsa, başka bir galada. Sosyetenin, ikimiz ve bahis hakkındaki ilgilisini taze tutmayı amaçlıyorum," dedi Isobel. Christiana'nın kulağına eğilerek, "Sosyetenin ilgisini topladığımda, onu savaş yüzünden dul kalan kadınlar ve çocukları için kullanacağım. Amacım, zengin olup da bu kadar saçma bir bahis için paralarını gözden çıkarmaktan zevk alan insanlardan, elimden geldiğince para toplamak."

Partridge Malikânesi'ne girdikleri sırada, Christiana'ın ona tek cevabı iç çekmek oldu. Mantolarını bıraktıkları sırada hiçbir şey söylemedi. Kayıtsız bir yüz ifadesiyle Isobel'in yardım isteğini düşünür gibi duruyordu. Ama babaları kapının eşiğinde belirdiklerinde, Christiana'nın suratına aniden insani bir ifade yerleşti, iri gözleriyle Isobel'e bakarak başını salladı. "Bunu yapacağım. Bilirsin, senin için her şeyi yaparım. Ama eğer baban bu akşam yapacaklarını öğrenirse Tanrı yardımcın olsun," dedi Christiana.

"Hayır, bu gece Tanrı'ya hizmet ediyor olacağım. Eğer babam stratejimi öğrenirse kesinlikle beni büyük teyzemin Yorkshire'daki domuz çiftliğine gönderecektir.

"Ne? Hani üzerindeki domuz kokusundan dolayı insanın gözlerini yaşartan büyük teyzen Gertrude mu?" diye sordu Christiana.

"Evet."

"Pekâlâ, Issy, eğer Yorkshire'a seni ziyarete gelmezsem bana kızmazsın değil mi?" diye sordu Christiana. "Bilirsin, ben domuz eti hiç sevmem."

Isobel kaşlarını çattı. "Öyleyse, Christiana, şimdi neden başarısız olamayacağımı anlıyorsun. Eğer Londra'yı terk etmek zorunda kalırsam barınak ve iş bulmaları için dullara kimse destek olmayacak. Çocuklarını beslemek için paraları olmadığında onlara kimse yardım etmeyecek."

"Evet ama özellikle de sonsuza dek domuzlar gibi kokmak istemediğin için bunu istiyorsun," diye ekledi Christiana oldukça ciddi bir ifadeyle.

"D... doğru. O da var," dedi Isobel zorlukla yutkunup kendisini geceye hazırlayarak. Babaları, Isobel ile Christiana'nın yanına geldi ve merdivenlerden çıkıp balo salonuna doğru yöneldiler.

Sterling, kardeşi Grant'in yanında, Patridge'lerin kalabalık balo salonunun köşesinde duruyordu. Daha doğrusu, ana salonun ortasından onu çevreleyen dört duvara kadar aşırı meraklı konuklarla tıka basa dolu olmasaydı, salonun köşesi olarak kabul edilebilecek olan bir noktada duruyorlardı.

Genç adam odanın diğer tarafında duran Killian ile Lachlan'a baktı, kısa boylu İngiliz beyzadelerine nazaran daha net seçilebiliyorlardı. İkilinin çoktan kalabalıktan sıyrılmaya çabaladıklarını gördü.

Sterling içinden homurdandı. Onlara gitmek istedikleri için kızamazdı; sonuçta eğer buraya tek amacı olan Matmazel Isobel Carington'la karşılaşmak için gelmemiş olsaydı genç adam da aynısını yapardı. Tabii bu sefer genç hanımefendiyi küçük düşürmeden ya da ondan bir tokat daha yemeden.

Genç adamın dikkate alması gereken bir bahsi... ve ailesinin mali bir geleceği vardı.

Kız kardeşlerinin her biri, renkli kıyafetlere bürünmüşlerdi: Çivit mavisi, safran sarısı ve zümrüt yeşili. Üçü de odadaki diğer hanımlardan daha çok göze çarpıyordu: "Saflığı" simgeleyen beyaz renkli elbiselere bürünen genç matmazeller ve ruhsuz, füme rengi tonlarda giyinmiş orta yaşlı hanımefendiler, ilgileri üzerlerinden püskürtmekte her biri diğerinden geri kalmıyordu.

O sırada tıklım tıklım balo salonuna bir sessizlik dalgası yayıldı. Sterling başını çevirdiğinde gözleri kapı eşiğinde bir anlık gördüğü bir kızıl renge takıldı, salondaki herkes o yöne döndü.

Aniden kalabalık, bir ucunda Sterling tek başına kalıncaya kadar, tıpkı sökülen bir dikiş misali iki yana açıldı. Kalabalığın diğer ucundaki kapı eşiğinde de Carington belirdi.

Genç kadının kızıl renkli elbisesi avizelerin titrek ışıkları altında parıldıyordu. Elbisesinin rengi, genç kadının porselen pürüzsüzlüğündeki tenini açığa çıkarıyordu. Aynı zamanda göz alıcı dudaklarının dolgunluğunu ve belirgin elmacık kemiklerindeki cezbedici kızarıklığı belli ediyordu. Isobel'in altından bukleler gibi parlayan saçları, başının tepesinde zarifçe toplanmış ve yakut rengi pırlanta iğnelerle tutturulmuştu.

Isobel hareket etmedi ancak tüm gözler ona çevrilmişti.

Sterling de hareket etmedi. Edemedi. Genç kadının güzelliği karşısında afallamış ve onun pasif fakat istemsiz bir şekilde kendisini ele geçirişi karşısında büyülenmişti.

Grant elini Sterling'in sırtına vurup onu ileriye doğru itti, kalabalık da Matmazel Carington'ın arkasında toplaşarak bir dalga gibi onu genç adama doğru ilerletti.

Genç kadının gözleri vahşice açıldı, konuklar onu dans pistinden o kadar çabuk geçirmişlerdi ki, Isobel genç adamla çarpışmasını engellemek için ellerini kaldırmayı düşünememişti bile.

Sterling kollarını açtı, aniden genç kadın onun göğsüne çarptı. Genç adam, onun geriye doğru düşeceğini hissederek içgüdüsel olarak kollarını ona sıkıca doladı.

Genç kadının saçlarının kokusu çiçekleri andırıyordu. Bu Sterling'in aklına çayırlarda açan pembe fundalıkların kokusunu getiriyordu. Genç adam hiç düşünmeden bir anlığına gözlerini kapayarak ona İskoçya'yı hatırlatan bu toprağımsı kokunun keyfini çıkardı.

Balo salonundaki bu anlık sessizlik sırasında, Isobel'in dudaklarından hafif bir nefes döküldü. Kahverengi gözlerini kaldırarak genç adamın gözlerine baktı.

"İyi misiniz?" diye sordu Sterling yumuşak ve samimi bir şekilde.

Genç kadın hafifçe başını salladı, sonrasında ise genç adamın kollarından uzaklaşmak için ayaklarını yeterince sağlam bastığını hissederek ellerini kaldırıp onu iterken başını daha hızlı salladı.

Başını o kadar hızlı salladı ki neredeyse genç kadın geriye doğru sendeledi; genç adam elini yakalayarak Isobel'i tuttu.

Genç kadın tekrardan gözlerini Sterling'e dikti, genç adamı şaşırtıcı bir şekilde, dudaklarını da kaldırarak ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Ardından genç adamın elini bırakmayarak, beklenmedik bir reveransla onu selamladı. "Teşekkür ederim, Lord Blackburn," dedi Isobel sessizce.

Genç adam, düşüncesi bile o sırada aklının ucunda yokken, içgüdüsel olarak içtenlikle eğilip reverans yaptı. Başını genç kadına sallayarak, "Matmazel Carington, size yardımcı olduğum için minnettarım," dedi.

Kalabalıktan yükselen alkış sesleri ve uğultular, salonun duvarlarında yankılanarak Sterling'i sarsıyor ve kulak zarlarını titreterek hislerini ele geçiriyordu.

Alkış sesleri eriyip giderken müzisyenler enstrümanlarını çalmaya başladı. Salondaki herkesin dikkati bir süre önce ikisinin üzerindeyken, aniden ilgiler dağılarak konuşmalar, danslar ve eğlenceye karışmıştı.

Matmazel Carington, kalabalığın birkaç saniye önceki tezahüratından dolayı, tuhaf bir şekilde, sinirlenmemiş gibi görünüyordu.

Genç kadın etkileyici gözleriyle Sterling'e baktı, ardından ondan bir şey beklercesine sağ kaşını kaldırdı.

Sterling, eğer genç kadını bir şekilde onurlandıramazsa yine herkesin içinde ona karşı pot kıracağını fark etti. "Matmazel Carington, görünüşe göre uygun bir şekilde tanışabilmemiz için bize üçüncü bir şans tanındı," genç adamın dudaklarında kibar bir gülümseme belirdi, "bu da en uygun fırsatımız, zira kısa süre önce evleneceğimizi öğrendim." Az önce bahis hakkında konuştuğuna pişman olduğunu hissedince genç adamın içi ürperdi.

Matmazel Carington tereddüt etmedi. Başını yavaşça yana doğru eğerek genç adama kalın kirpiklerinin ardından baktı. "Ben de aynısını duydum, Lord Blackburn. İlginç değil mi?" Genç kadın ayak ucunda yükselerek, duyulması neredeyse zor bir ses tonuyla fısıldadı. "Yaklaşmakta olan düğünümüz hakkındaki haberlerin sadece bir söylenti olduğuna inanıyorum... yanılmış da olabilirim," diyen Isobel gülümsemedi.

Odanın kapalı ve esintisiz olmasına rağmen, Sterling'in başındaki saçlar sanki serin bir meltem tarafından havalandırılmış gibi uçuştu. Genç adam buna ne cevap verebilirdi? Isobel'in bu yorumuna tam olarak nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Daha önceki iki karşılaşmalarında da yaptığı gibi genç kadın onunla oyun mu oynuyordu?

Sterling onu daha yakından inceledi; genç kadının gözlerinde ve dudaklarında, onun gerçek niyetinin izlerini aramaya çalıştı. Fakat hiçbir şey yoktu. Acaba Isobel, muhtemel bir birlikteliğe karşı ilgisinin olduğunu mu söylemeye çalışıyordu? Sonuçta o alelade bir hanımefendiydi ve kendisi de bir İskoç markisiydi. Genç kadın, böylesine stratejik bir evliliğin arkasındaki mantığı sonunda görmüş olabilirdi.

Ayrıca Isobel'in, Sterling'e karşı biraz ilgi duyduğu düşüncesi de akla yatıyordu.

Genç adamın gözleri çaresizce Grant'i aradı. Sterling'in kardeşi her zaman kadınların erkekleri utandırmak istemesindeki gizli sebepleri anlıyordu.

Sterling, Grant'i kız kardeşleriyle beraber düzinelerce bardak, punç ve limonata kâseleriyle dolu uzun bir masanın yanında dururlarken gördü. Peruklu ve üniformalı uşaklar onların bardaklarını doldururken Sinclair dörtlüsünün genç adama doğru döndüğü sırada, Sterling, Grant'in dikkatini çekerek kardeşini yanına çağırdı.

Genç adam, Matmazel Carington'a, biraderlerinin ve kız kardeşlerinin onlara doğru yaklaştıklarını işaret etmek için döndü. Fakat bakır rengi saçlı genç bir matmazel, Isobel'in koluna girerek onu götürmeye çalıştı.

Matmazel Carington, özür dilercesine genç adama bakıp ondan uzaklaştırılmasına izin vererek muhabbet eden çok sayıdaki yaşlı hanımefendi ve beyefendilerden oluşan bir topluluğa doğru gitti.

Kahretsin. Sterling, genç kadını tekrar kaybetmeden önce, ilgisini sadece birkaç dakika kadar çekebilmişti.

Grant, esprisini sadece Sterling'in ve kız kardeşlerinin duyabileceği kadar kısık bir sesle, "Pekâlâ, ona ne dedin de senden böyle kaçtı, Sterling?" diye sordu.

"Hiçbir şey yapmadım ve söylemedim. Fırsatım bile olmadı." Sterling sırtını dikleştirip uzakta bir yerde konuşmakta olan genç kadını izledi. Genç adam Grant'e dönerek, "Beni kıza doğru öyle ittiğin için o dik burnunu darmadağın etmeliyim," dedi.

Ivy kıkırdadı. "Ah, Grant'i suçlama. Orada mermer bir heykel gibi kaskatı kesilebilirdin ama yine de herkes sizi beraber görürdü. Londra sosyetesinin ikiniz arasındaki bahisten ne kadar çok keyif aldığını bilmiyorsun."

Sterling başını salladı. "İki kişinin muhtemel birlikteliği hakkındaki bir bahsin, bu kadar çok insanın ilgisini çektiğine inanmak çok zor," genç adam, kardeşlerinin az önce söylediği sözleri duyduklarından emin olmak için hepsinin gözlerinin içine baktı. "Özellikle de sosyetenin alt tabakalarına mensup olmaları dışında hiçbir ortak noktası bulunmayan bir çift hakkında."

Priscilla, konuşturmak istercesine Siusan'ı dirseğiyle gizlice dürttü.

Siusan başını iki yana salladı ve elindeki üzeri resimli ipek yelpazeyi açarak yelpazesinin ardından konuştu: "Sterling, ne kadar kalın kafalısın. Bahsin parayla hiçbir ilgisi yok, her ne kadar meblağ fazla olsa da."

"Ne demek istiyorsun, Su?" Sterling, yelpazenin ardındaki kız kardeşini görmeye çalışarak yan döndü. "Bunun *tamamen* parayla ilgisi var," dedi.

"Hayır," diye cevap verdi genç kadın. "Bunun *romantizm ve aşkla* ilgisi var."

Sterling önce kız kardeşine, ardından da Grant'e şaşkınca baktı. "Ona söyle, Grant. Eğer gerçekten inandığı şey buysa asıl kalın kafalının kendisi olduğunu söyle," dedi.

"Şey, yarı yarıya haklı sayılır," diye kabul etti Grant. "Ona katılıyorum."

"Sen aklını mı kaçırdın, kardeşim?" Sterling şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Bırak da sözümü bitireyim," dedi Grant. Kardeşlerine yaklaşmaları için işaret eden Grant sesini alçalttı. "Kulüpteki beyefendiler ortadaki parayla ilgileniyorlar ve tabii ki bahis oynamakla da."

"İşte, size söylemiştim," dedi Sterling kararlı bir şekilde başını sallayarak.

Grant elini kaldırdı. "White'ın kulübünde konyak içerken duyduğum kadarıyla; beyefendilerin, hanımları ve kızları karşı-bahsin asıl kaynağı. Üyelerin şikâyetlerine göre; yakışıklı bir İskoç Markisi ile Leichester Meydanı'nda yaşayan sıradan bir matmazel arasındaki muhtemel aşk hikâyesi, bu hanımların tek derdiymiş," dedi Grant.

Priscilla burnunu buruşturdu. "S...sen Leicester Meydanı mı dedin? Çok nezih bir muhit değil orası. Bu kızın iyi bir aileden geldiğine emin misin, Sterling?"

"Eminim. Ayrıca bu kadar çok kibirle kabarmamalısın, Priscilla," dedi Ivy dişlerini sıkarak. "Artık buna hakkın yok. Seçkin bir semtte oturmamıza rağmen, en azından *Matmazel Carington'ın* evinde... mobilyaları olduğuna eminim."

"Sterling..." Grant elindeki punç kadehine gözlerini dikerek kadehin içindeki sıvıyı salladı. "Hemen bakma ama şu anda Matmazel Carington güzel ela gözleriyle sana bakıyor," dedi.

Sterling başını kaldırınca bunun doğru olduğunu gördü. Isobel'in onu aradığını fark eden genç adamın göğsü kabardı. Belki de oyun daha bitmemişti. "Evet, bakıyor," dedi genç adam.

"Yeni bir dans başlamak üzere," dedi Siusan. "Matmazel Carington'ın bu geceki popülerliği göz önüne alınırsa, ilişkinizi ilerletmek istiyorsan bence hemen onun yanına gitmelisin," dedi genç kadın.

"Birazdan onu... dansa davet ederim," dedi Sterling.

"Hayır, Sterling, *hemen*," diyen Priscilla, Sinclairler'in üç adım ötesinde duran ve Isobel'i arsızca izleyen uzun boylu, kumral saçlı genç bir adamı başıyla işaret etti. "Eğer hemen ona dans pistine doğru eşlik etmezsen *şuradaki* beyefendi *kesinlikle* edecek," dedi.

Sterling, genç İngiliz'in gözündeki bakışı çok iyi tanıyordu. O adam Matmazel Carington'la sadece dans etmek istemiyordu. Ona karşı hayranlık duyuyor ve onu beğeniyordu... hatta daha fazlasını istiyordu.

Sterling bir saniye bile beklemedi, Matmazel Carington'a doğru, önünden korkarak kaçışan hanımlara ve beylere aldırış etmeden hızla ilerledi.

Genç adam gözlerini Matmazel Carington'dan ayırmıyordu, aynı zamanda göz ucuyla İngiliz beyfendinin de genç kadına doğru ilerlediğini fark etti.

Sterling, rakibinin ne kadar yaklaştığını görmek için başını çevirdi. Redingot giyen yaşlıca iki beyefendi İngiliz'e yol verdi. Adam Sterling'e bakıp sırıtarak Matmazel Carington'a doğru adımlarını hızlandırdı.

İngiliz adam, Isobel'e daha önce ulaşacaktı.

Canın cehenneme.

Ansızın; parlak, gök mavisi bir saç bonesi takan yuvarlak yüzlü bir kadın, sanki kasıtlı bir şekilde adamın önüne doğru

bir adım attı ve önünü kapadı. Haykırırcasına derin bir nefes alan genç kadın, çarpışacağını hissederek gözlerini sıkıca kıstı.

Sterling, bakışlarıyla Matmazel Carington'a kilitlenmişti. Genç adam bir çığlık duydu, ne olduğunu tahmin edebiliyordu fakat dikkati sadece ceylan gözlü güzele odaklanmıştı.

Bu dansı elde edecekti.

Başka bir yolu yoktu.

KAKTÜS TEAM

7. Bölüm

Sahip olunan bir nesne, onu elde etmek için verilen uğraş sırasındaki cazibesini nadiren korur.

Küçük Plinius

Isobel, Leydi Marigold'un anlattığı hikâyeye yalandan bir kahkaha atarak karşılık verdi. Genç kadın, tam bu iç karartıcı muhabbetten uzaklaşmak için bir bardak punç almaya gitmeye hazırlanırken iki beyefendinin, daha doğrusu bir beyefendi ile Sinclair'in ona doğru yarıştıklarını gördü.

Olgun hanımlar, yeni yetme bir genç kız misali kıkırdayarak, genç kadına doğru hücum eden bu azgın boğaların yolundan çekildiler. Olayın farkında olmayan beyefendiler ise omuzlarını Lord Blackburn'ün yoluna doğru çevirdiler.

"Tanrım, Issy, sana doğru geliyorlar!" diye haykırdı Christiana. Genç kadın şaşkınlıkla Isobel'in kolunu yakaladı ama bu her ikisinin de kaçmasına engel olmaktan başka bir işe yaramadı. İki genç kadının yanında duran hanımefendiler, bu beklenmedik rekabet karşısında keyiflenerek yana çekildiler.

Christiana'nın onu tutmasına direnen Isobel, etraftaki tüm bakışların ona yöneldiğini fark etti. Genç kadın çırpınmayı kesti

ve beyefendilerin ona ulaşmasına birkaç saniye kala üstünü başını düzelterek, yüzüne çok eğleniyormuş gibi bir ifade takındı.

Ancak genç kadın, ona ilk ulaşan kişinin Lord Blackburn olmamasını umuyordu. Onun yerine yüz hatları daha zarif olan diğer beyfendiyi istiyordu. İngiliz adamın dış görünüşü, Isobel'de kültürlü ve kibar birisi olduğu izlenimini bırakmıştı. Sinclair yabanisi gibi değildi. Fakat genç kadın umduğunu bulamayacaktı.

Genç kadının, sosyetenin diline düştükten sonra olacağını umduğu gibi, Sterling sona kalmamıştı. Genç adamın kazandığı zaferden ötürü duyduğu gurur, açık renkli gözlerinden belli oluyordu; parlak bir çift gümüş misali genç kadını süzüyorlardı.

Diğer beyefendi aniden Sterling'in arkasında belirdi, hâlâ genç kadına ulaşmaya çalışıyordu fakat cemiyetin hanımları buna izin vermeyecekti. Hanımefendiler, Isobel ve Lord Blackburn'ün etrafında daire olup, hiç kimsenin onlara yaklaşmasına izin vermemek için ipek eteklikli kalçalarını birbirlerine dayadılar.

Lord Blackburn, Isobel'e doğru elini kaldırdı. "Sevgili Matmazel Carington, benimle dans ederek bu büyük onuru bana bahşeder misiniz?" diye sordu.

Isobel yutkundu ve aniden ağlamaklı olduğunu hissetti. Böyle hissetmesi çok saçmaydı ama Partridge balolarına katıldığı yıllar boyunca, on beş yaşın altındakiler dışında hiçbir beyefendi onu dansa davet etmemişti. Hem de hiç.

Genç kadının evlenmesine ramak kalmıştı; ta ki nişanlısı, bir daha geri dönmemek üzere savaşa gidene kadar... Cemiyetin hanımlarından bazıları yanlış tahmin etmişti; askerlerin savaşa gitmeden önce pek çok genç kızın pervasızca yaptığı gibi, Isobel yakışıklı teğmenin yatağına girmemişti.

Ancak üzerinden aylar geçtikten sonra, Isobel'in hamile kaldığına dair bir kanıt olmayınca, dedikodular da sonunda

kesilmişti ama hasar yine de açıktı. Babasının kalbinde ve cemiyetteki beyefendilerin aklında, Isobel'in itibarı tamir olunamaz bir şekilde lekelenmişti.

Kimsenin tercih etmeyeceği bir kız olmanın da getirdiği bir özgürlük vardı. Genç kadın kimseyi etkilemek zorunda olduğunu hissetmiyordu, günlerini hayır işlerini düşünerek geçiriyordu.

Yine de Isobel, aşka dair özlem duymaktan vazgeçmemişti. Bir erkeğin onu sevmesinin, genç kadının asla sahip olamayacağı bir şey olduğu gerçeğine kendisini yeni inandırmıştı.

Isobel, İskoç lorduna yaşlı gözlerle baktı. Genç kadın, yıllar boyunca bunu pek çok kez hayal etmişti, bir talibiyle yapacağı ilk dansını. Tam da bu anı düşlemişti. Ve şimdi karşı konulamaz derecede yakışıklı olan bir adam elini uzatıp onu dans pistine davet ediyordu fakat o, genç kadının nefret ettiği kişiydi; Blackburn Markisi Sterling Sinclair.

Genç kadın ona belli belirsiz başını sallayan Christiana'ya baktı. Isobel nihayet Sterling'e yanıt verdi: "Ben... ben onur duyarım, Lord Blackburn," Isobel utangaç bir şekilde ona gülümsedi, "Fakat lordum, korkarım ki müzik çalmıyor," dedi.

Lord Blackburn müzisyenlere döndü ve emir verircesine elini salladı. Bu hareketin en anlama geldiğini biliyorlardı. Kemancı tellerini üç kez tıngırdattıktan sonra diğer müzisyenler de enstrümanlarını ellerine aldılar.

Genç İskoç diğer elini de kaldırarak arkasındaki kalabalığa döndü. Leydiler eşlerinin kollarını kavrayarak onları ileri sürüklediler. Göz açıp kapayana kadar dans pisti dans eden insanlarla doldu.

Lord Blackburn bakışlarını genç kadına çevirerek eğildi. "Matmazel Carington, korkarım, yanılıyorsunuz. Sıradaki dans başlamak üzere," dedi.

Isobel'in karnından yükselen bir sıcaklık, yanaklarını sararak kızarmasına sebep oldu. Genç kadın, Sterling'in balo salonunda vermiş olduğu komutun, neden onda bu kadar çok gurur hissi yarattığını bilmiyordu fakat öyle hissediyordu. Ardından genç kadın, Sterling'in koluna girerek ona eşlik etmesine izin verdi. Şaşkına dönen babasının ve en az onun kadar ağzı açık kalan bir düzine beyefendinin arasından geçerek dans pistinin ortasına doğru ilerlediler.

Lord Blackburn tek kelime etmeden genç kadının yanındaki yerini aldı. Fakat Sterling'in gözlerindeki ifade kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Isobel, hayatında ilk kez arzulanmanın nasıl bir şey olduğunu hissetti.

Müzik başlayınca Isobel'in hayal ettiğinden çok daha büyük ve sıcak olan genç adamın eli, onunkini sararak kapandı. Ardından pistte dans etmeye başladılar.

Isobel, Lord Blackburn kadar iri bir adamın bu kadar zarif olabileceğine hayret etmekten kendini alamadı. Genç adam, Isobel'in Londra'da nadiren gördüğü bir biçimde, hünerli ve rahat bir şekilde dans ediyordu.

Endişeyle dikkatini genç adamdan uzaklaştırarak tökezlemeyi ve adım kaçırmayı istemeyerek kendini dansa odaklandı, genç kadının bir ustayla dans ettiği aşikârdı.

Birbirlerinin etrafında döndükleri sırada, genç adam Isobel'in gözlere derin derin bakarken genç kadın müziği duyamadığını fark etti. Arkalarında dans eden diğer kişileri ya da onlara bakan çok sayıdaki hanımefendi ve beyefendiyi de artık fark etmiyordu.

Dans pisti solmaya ve gözden kaybolmaya başladı. Sanki Thames Nehri'nin sisi üzerlerine çökmüş gibiydi, genç kadının etrafındaki her şeyi gözlerinden saklıyordu... *Sterling'in* dışında.

Matmazel Carington ona böyle bakarken Sterling için dansa odaklanmak zordu. Belki de bunun sebebi bahisti? Bu ona imkânsız gibi gelmişti.

Genç adamın kalbi çoğunlukla bir kese altın için atmasına rağmen; şimdiye kadar ortadaki hiçbir meblağ, Sterling'i bir kadına, Isobel'in ona baktığı gibi baktıramamıştı.

Bu genç adamı rahatsız etmiyordu. Sadece aklını karıştırıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse; Isobel'in sarhoş edici bakışları –ardında ne yatıyorsa yatsın– genç adamı ciddi şekilde heyecanlandırmaya başlamıştı. Müziğin son notalarının da çalınmasına doğru Sterling çoktan parlak bir şekilde aydınlatılmış olan balo salonunu terk etmenin planlarını yapmaya başlamıştı; çok yakında cemiyet üyeleri, genç adamın Matmazel Carington'a karşı hissettiği fiziksel çekimi öğrenecekti.

"Matmazel Carington," genç adam, müzisyenler enstrümanlarını indirdikleri sırada konuşmaya başladı, "evleneceğimize göre, en azından isimlerimizi öğrenmemiz gerekmez mi?"

Genç kadın, Sterling'in eline baktı, hâlâ onunkini tutuyordu ancak genç adam elini bırakmadı. Sterling, Isobel'in, etrafta rahatsız edici bir sinek gibi dolanıp duran İngiliz beyfendisinin yanına gitmeyeceğinden emin olana kadar genç kadının elini bırakmayacaktı.

"Sterling Sinclair, Blackburn Markisi. Yanılmıyorsam doğru söyledim, öyleyse... Sterling sizin ilk adınız değil mi?" dedi genç kadın. Isobel'in gözlerindeki buğu gitmişti ve şaşırtıcı bir şekilde, balo salonundaki feryat figan konuşan diğer gürültücü İngiliz hanımefendiler gibi genç adamın kulaklarını rahatsız etmeyen ses tonu şüphesiz bir şekilde alaycıydı.

"Aynen öyle," diye cevap verdi Sterling. Genç kadın neden ona kendisini ilk kez bir kızla öpüşecek olan bir delikanlı gibi hissettirmişti ki? "Gerçi sizin isminizi bilmiyorum..." dedi.

"Bilmiyor musunuz?" Genç kadın şüpheyle kaşlarını kaldırdı. "Her nedense bundan şüphe ediyorum, lordum. Eğer bir şekilde White'ın kulübündeki bahisle ilgili adımın geçtiğini duymadıysanız, size söyleyeyim. Benim adım Isobel... Matmazel Isobel Carington," dedi.

"*Isobel*," diye istemsizce mırıldandı genç adam. Onun ismini kendi dudaklarından döküldüğünü duyduğunda sırtını dikleştirip sözlerine hâkim oldu. "Size çok yakışıyor. Matmazel Carington'dan daha iyi," dedi.

"Öyle mi, lordum?"

"Evet, öyle."

"İlk ismimi bilmeniz size onu kullanma hakkını vermez, dansın bitmesine rağmen hâlâ elimi tutacak kadar rahat olduğunuz gibi," dedi genç kadın, onunkilere kenetlenmiş ellerine tekrar baktı.

O anda genç adam başparmağıyla, Isobel'in elinin üstünü okşadığını fark etti. Yine de onu bırakma niyetinde değildi.

"Bu büyüklükte bir malikânenin bir bahçesi ya da terası olmalı, değil mi?"

Genç kadının yüzündeki ifade kayboldu. "E... evet var," dedi genç kadın. Boştaki elini kaldırdı ve merdivenlere doğru giden kapıyı işaret etti. "Ama... bence..."

"Bence de, bu bunaltıcı balo salonunda daha fazla kalmanın akıllıca olmadığını düşünüyorum. Biraz serin hava çok iyi gelecektir." Sterling şakacı bir ifadeyle genç kadını çekerek kapı eşiğini gösterdi.

Sterling'le beraber gitme fikri genç kadını korkutmaya başlamıştı, parke dans pistinde durduğu yerden kımıldamadı.

"Ah, haydi gelin." Sterling ona rahatlatıcı ve sıcak bir şekilde gülümsedi. "Orada bir sürü konuk hava almaya çıkmıştır. Bana bahçede eşlik etmeniz, bir balo salonunun ortasında el ele tutuşmamızdan daha az söylentiye neden olacaktır. Hem siz benimle bahçeye gelmeyi kabul edene kadar burada böyle durmaya devam edeceğiz."

Bu teklif karşısında genç kadının çenesi tiremişti ama onayladığına dair bir belirti yoktu. Sterling yine de bunu evet olarak algılamıştı. Genç kadının eldivenli elini serbest bırakıp ona kolunu uzattı. Isobel, genç adamın içini rahatlatan bir şekilde koluna girdi ve balo salonundan dışarı çıkarken kendisine eşlik etmesine izin verdi.

Isobel, Lord Blackburn'le beraber balo salonundan çıkarken, babasının yüzünde beliren neşe ve kaygıyla karışık ifadeyi fark etmişti. Genç kadın da aynı tedirgin edici duygu akınını hissediyordu.

Isobel'in, genç İskoçyalıyla beraber kapının eşiğinden geçip merdivenlerden inerek bahçeye çıkmalarından önce, Christiana'nın dikkatini çekmiş olması Tanrı'nın bir lütfuydu. Isobel en azından uzun süreliğine yalnız kalmayacaklarını biliyordu.

Açık Fransız tipi kapılardan geçip bahçeye doğru yürüdükleri sırada, genç kadın heyecandan çok kaygı hissediyordu.

Genç kadının vücudunu terleten ve korsesinin onu sıktığını hissettiren balo salonunun tam tersine, gece havası, taze ve temizdi. Isobel, Lord Blackburn'e karşı o kadar çok ısınmış ve dikkatini vermişti ki, ay ışığıyla aydınlanan bahçede dolaşmak isteyenler için şallar dağıtan, merdivenin sonunda bekleyen uşakları fark etmedi.

Sterling, genç kadını istiridye kabuklarıyla döşenmiş bir patikanın çevrelediği beyaz gül bahçesine yöneltti.

Kabuklarla kaplı yolda ilerlerken ayaklarının altından gelen ses olağandışı şekilde yüksek çıkıyordu fakat çıkan ses onların yürüyüş temposuna uyuyordu.

Genç kadın durdu, Lord Blackburn'ün de durmasına sebep oldu. İstiridye kabuklarının çıtırtısı kesildi. Tekrar yürümeye başladıklarında, patikadan gelen sesler de onları takip etti. Bu sefer geceyi bir dizi kahkaha sesi böldü. Genç kadın arkasını döndüğünde bir grup kadının koşarak açık kapıdan geçip eve girdiklerini gördü.

İki uşaktan Leydi Partridge'in yanında duran iri olanı, Fransız kapılarını kapattı. Metalik bir klik sesi bahçenin duvarlarında yankılandı.

"Hayır!" Isobel, Lord Blackburn'den uzaklaşıp kapıya doğru koştu. Genç kadın kapıların pirinç kollarını zorladı fakat bahçe kapıları kilitlenmişti. Camdan içeriye bakarak kapıları sertçe çaldı, hanımefendilere seslendi fakat onlar ve iki uşak koridordan geçerek çoktan genç kadının görüş mesafesinden uzaklaşmıştı.

"Bizi bahçeye kilitlediler!" diye seslendi Lord Blackburn'e. Genç adam da evin köşesindeki dar pencereye doğru gitmişti ancak o da genç adam ona ulaşamadan kapatılmıştı.

"Ah, balo salonuna bu kadar erken gitmek istemiyorsunuz, değil mi?" diyen Sterling evin önünden geri dönüp bahçenin en uç köşesindeki demir bir banka doğru yavaşça yürüdü. "Bu tarafa gelin. Oturup serin havanın tadını çıkarabiliriz, diğerleri süslü kostümleriyle içeride terleyedursun," dedi.

Genç kadın kapının kilidini tekrar zorlamayı denedi.

"Hanımefendi, orada dikilmenizin kapıları daha erken açmalarına bir faydası olmayacak," dedi Sterling.

Isobel derin bir nefes verdi, genç adama doğru ilerlerken rahatsız edici bir düşünce aklına düştü. Genç kadın temkinli bir

şekilde, bahçede yalnız bekleyen eşlikçisine baktı. "Bu olanlarla hiçbir ilginiz yok, değil mi Lord Blackburn?" diye sordu.

Genç adam, Isobel'in sorusu karşılığında güldü ve ellerini dizine vurdu. "Ne tür bir İskoç, genç bir İngiliz güzelini bahçede kapana kıstırmayı tasarlayabilir ki? Hem de Londra'daki bayanların yarısı tarafından gözlenirken?" Genç adam evin üst katındaki, ardına kadar açık olan dört pencereyi işaret etti, her biri cemiyetten hanımlarla doluydu.

Isobel iç geçirdi. Eldivenlerini çıkarıp onları kolunun altına kıstırdıktan sonra elleriyle şakaklarını sıvazladı. "Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Çünkü aşk perisini oynuyorlar. Bunu fark etmeniz gerekirdi," diyen genç adam eliyle banka hafifçe vurdu. "Gelin, o kadar yüksekten bizi duyamazlar ve güller de onların görüşlerini kapatacaktır... tabii eğer birazcık daha geriye yaslanırsak."

Sterling haklıydı, Isobel'in biraz soluklanmaya her şeyden çok ihtiyacı vardı, her ne kadar cemiyet üyelerinin meraklı gözleri yüzünden kısa sürecek olsa da. Isobel bankla arasındaki mesafeyi kapatarak gül dallarından uzaklaştı. Yukarıdan tamamen görünebildiğinden emin olunca, genç İskoçyalının yanına oturmadan önce, belirgin bir şekilde reverans yaparak üst kattan onları izleyenlere selam verdi.

Isobel gelişen olayların saçmalığı karşısında gülmekten kendisini alamadı. Tanrım, bütün bu bahis olayının bizzat içindeydi, bu resmen çılgınlıktı.

Lord Blackburn de onunla beraber güldü, bu Isobel'in daha çok gülmesine sebep olmuştu.

Genç kadın, Sterling'e baktı. İlk tanıştıklarında düşündüğü kadar kötü biri olmayabilir miydi? Aslında genç adam da aynı

kendisi gibi her şeyden habersizken bu kahrolası bahsin kurbanı olmuştu.

"Lord Blackburn, acaba White'ın kulübündeki bahis defterini görme fırsatınız oldu mu? Bu bahsi kim ortaya sürmüş?" diye sordu genç kadın. "Hiç kimse bilmiyor."

Genç adam cevabını düşünürcesine dudaklarını ağzının içine çekti. "Defteri ya da bahis kaydını bizzat görmedim ama kardeşim görmüş."

Isobel vücudunu bir titremenin sardığını hissetti. "Kimmiş peki? Lütfen bana söyleyin. Evlenip evlenmeyeceğimizle ilgili bu önemsiz bahsi ortaya sürerek yüklü bir miktarı gözden çıkartan bu bahisçi kim?"

"İsimsiz Lord," diyerek omuzlarını silkti genç adam. "Keşke size daha fazlasını söyleyebilseydim, ancak bahis isimsiz olarak yatırıldı."

"Peki, bahisçi neden ismini gizli tutmak istesin? Bütün sosyeteye bu bahse katılması için ilham verdiğinden dolayı, White'ın bahis kulübündeki tüm beyefendiler onu tebrik etmeliler."

Lord Blackburn elini yüzünde gezdirdiği sırada, parmağında parlayan yüzüğe bir anlığına genç kadının bakışları takıldı. "Bahse olan ilgiyi artırmak için bunu yaptığını söyleyebilirim; görünüşe göre bu da oldukça işe yaradı." Genç adam Isobel'e sert bir bakış attı. "Gerçekten bu bahsin... *ilham verici* olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Sterling.

"Hayır, düşünmüyorum!" Isobel burnundan derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi. "Bence bu bahis açgözlülüğe örnek teşkil ediyor... besbelli erkeklerin ve kadınların bencilliğine," dedi genç kadın pencerelerin önünde toplaşan kalabalığa sertçe bakarak.

Genç adam, Isobel'in bu coşkulu cevabından ötürü irkilmişti.

"Bu kadar kaba davrandığım için özür dilerim ama bazen gerçek hislerimi bastırmakta zorlanıyorum, özellikle de o kadar çok paraya muhtaç olan insan varken, her fırsatta parasını sağa sola çarçur etmekten geri kalmayan kişilere karşı." Genç kadın farkında olmadan elini Sterling'in kolunun üzerine koydu. "İlk tanıştığımızda, boks kulübüne yürüyerek gelmiştim. Çünkü yol üzerinde karşılaştığım bir dula ve çocuğuna birkaç şilin verdim. Bir araba tutmak yerine Leicester Meydanı'ndan yürüdüm, böylece ona elimdeki tüm parayı verdim."

Lord Blackburn nefes vererek ayaklarının altındaki kırık istiridye kabuklarına baktı. Parmak uçlarını kaldırarak dalgın bir şekilde topuklarıyla birkaç kabuğu ezdi.

Isobel, boks kulübündeki o geceyi; kendisine çok kötü davrandığı geceyi anlattığı için genç adamın huzursuz olduğunu fark etti fakat kendisini anlatmaya devam etmekten alıkoyamadı. "Pek çok soylu ve zengin beyefendiyi kulüpten içeri girip yeleklerinin ceplerinden para keselerini çıkardığını gördüğümde çok sinirlendim," dedi genç kadın.

"Ve siz de onlardan para istemeyi düşündünüz... hayır kurumunuz için," dedi genç adam açık bir şekilde.

"Çalışmalarımı biliyor musunuz? Dullara kalıcı bir yer sağlamak amacıyla Wenton Hanı'nı satın almak için para biriktiriyorum; en azından bu şehirde kendi gelirlerini kazanmaya başlayana kadar," dedi genç kadın, her nasılsa çok şaşırmıştı.

Genç adam ensesini kaşıdı. "Ah, biliyorum. Hatırlamıyor musunuz, dövüştüğüm esnada çıkagelip suratıma broşürlerinizi sallamıştınız."

Genç kadının gözleri büyüdü. "Ama yapmaya çalıştığım şey için benimle alay etmiştiniz," dedi.

"Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyordum, iki boksörün arasına girdiğiniz için burnunuzun kırılabileceği ihtimali dışında tabii." Sterling, kolunun üzerinde duran genç kadının eline baktı.

Isobel elini çekti.

"Ama bu sizi anlamadığım ve takdir etmediğim anlamına gelmez," dedi Sterling.

Isobel'in içi ısınmıştı ve kuşkusuz kafası karışmıştı.

Bu adamı nasıl da yanlış değerlendirmişti?

Sterling, genç kadının ona baktığını gördü ve onu ilk kez değerlendirdiğini fark etti. Sıcaklık, genç kadının yanaklarına hücum etti, elindeki eldivenlerini bir yelpaze gibi salladı. Gece serindi. Ancak genç adam, Isobel'in vücudunun ısınmasına neden oluyordu. "S... sizce yakında biri bizim için gelir mi?" diye kekeledi genç kadın.

"Hiç meraklanma, Isobel," dedi genç adam. "White'ın kulübündeki beyefendiler, hanımların bu yaptığını yakında öğrenir. Bahisteki konumlarını yitirmek istemedikleri için gelip bizi bu beyaz güllerin tatlı kokusundan kurtarırlar."

Genç adamın gözleri cıva kadar parlaktı, balo salonunda genç kadını kollarıyla kavrayışı gibi, bakışlarıyla da onu sarmalamıştı, güçlü ve boyun eğmez bir şekilde... Genç kadını daha da yaklaşmaya, sarılarak onu kendinden geçiren o anı tekrar yaşamaya zorluyordu.

"Yakında gelirler... ve ay ışığının pırıltısını gölgelerler," genç adam o kadar yumuşak bir şekilde fısıldamıştı ki Isobel onu duymak için başını onunkine yaklaştırmak zorunda kaldı. "ve bizi bahçenin bu kutsal sessizliğinden alıkoyarlar... her an için." Genç adam dudaklarını o kadar yaklaştırmıştı ki sarf ettiği baştan çıkartıcı her kelimeyle nefesi genç kadının yanaklarını ısıtıyordu. "O yüzden meraklanma, sevgili Isobel."

Genç adamın nemli dudakları, davetkâr bir şekilde onunkilerin üzerinde duruyordu. Gül ağaçları uzundu, canlı ve hoş kokulu dalları vardı. Kimse göremezdi. Genç kadın gözlerini kapadı, sadece çenesini biraz kaldırması gerektiğini biliyordu, biraz daha yaklaşırsa dudakları birbirine değecek... ufak bir öpücükle birleşecekti.

Ve sonra akıl almayacak bir şey oldu.

Genç kadının dudakları istemsizce Sterling'in ılık ağzına dokundu. Göz açıp kapayana dek, ikisinin nefesi birbirine karıştı. Dudakların birbirine baskısı genç kadının arzuyla çarpan kalp atışlarını hızlandırdı.

Bu duyguyu aklından geçirerek iç geçirdi... kendine gelene kadar.

"Ah, eyvah." Genç kadının gözleri aniden açıldı. Tanrım, bir anlığına duygularına kapılmıştı. "Böyle olsun istemedim..." Genç kadın telaşla elini ağzına götürdü ve sonra tuhaf bir şekilde Sterling'in ağzına da... farkına varmadan onun ağzına dokundu. "Çok özür dilerim, lordum. Bana ne oldu bilmiyorum... Lütfen beni affedin, olur mu?"

Genç kadın kirpiklerini kırpıştırdığını hissetti.

Sterling kaşlarını kaldırdı, kafası karışmışa benziyordu. "Ne demek istediğini anlamadım, Isobel. Yanlış bir şey yapmadın ki. Sıcaktan dolayı biraz için geçti sadece o kadar."

Genç kadın ona bakakaldı. Sterling, gerçekten onun bayıldığını mı sanmıştı? Hayır, bu kadar şanslı olamazdı.

Fakat genç kadın ona baktıkça, Sterling'in yüz ifadesi aksi yönde düşündüğü fikrini uyandırıyordu. Olabilir miydi?

"Issy!" diye bir kadın sesi duyuldu.

Isobel oturduğu banktan fırlayıp Christiana'nın Fransız kapılarının önünde durduğunu gördü. "Ah, şükürler olsun!"

Christiana onu çağırdı. "Acele et, uşaklar dönmeden önce içeri gel. Seni bahçede kilitli tutmaları için emir vermişler."

Isobel kapıları açmak için oraya koştu fakat Lord Blackburn'ün onu takip etmediğini fark edince durdu. "Acele etmeliyiz. Christiana'yı duydunuz, değil mi?"

Lord Blackburn oturduğu yerden, malikânenin üst katlarındaki pencereleri görebilene dek eğildi. "Tıpkı düşündüğüm gibi." Genç adam evin üst katını işaret etti.

Isobel başını yukarı kaldırdı. Siyah paltolu beyefendiler, kadınları pencerelerin önünden uzaklaştırıyordu.

"Sanırım bu gece yeterince eğlendiler," dedi genç adam sırıtarak. "Bu gece fazlasıyla heyecanlıydı, ha?"

Isobel zorlukla yutkundu. Hayır, bu gece sonlanamazdı!

Genç kadın, yardım derneğine destek için konuklardan sadece birkaç poundluk bir yardım sözü alabilmişti. Ayrıca diğer hanımefendilerin tanık oldukları şeyden dolayı, bahsi kazanmak için muhtemelen yolu yarılamış olduklarına inanıyorlardı.

Isobel bunun olmasına izin veremezdi. Onların ilgisine ihtiyacı vardı. Isobel, hanımların mümkün olduğunca dikkatlerinin kendisinin ve Lord Blackburn'ün üzerinde olmasını istiyordu.

Dullar için paraya ihtiyacı vardı. Genç kadının dudaklarından bir mırıltı döküldü. "Sizinle içeride görüşürüz, Lord Blackburn. Belki müzisyenler bir İskoç dansı çalar." Isobel yüzüne cezbedici olduğunu umduğu bir tebessüm takındı fakat sinirleri bir kemanın tellerinden bile daha gergindi.

Isobel, hızlıca reverans yaptıktan sonra ayakkabılarının topukları üzerinden arkasını döndü ve genç adamı bahçede bırakıp oradan uzaklaştı.

Sterling, en azından genç kadına iyi geceler dilemek için balo salonuna dönecekti. Isobel o zamana kadar kararlı yargıları değiştirmenin bir yolunu bulacaktı.

Belki de bu gece yeterince heyecan yaşanmamıştı. En azından genç kadının amacına yaramamıştı.

Hayır, bir nebze bile.

KAKTÜS TEAM

8. Bölüm

"Kaybedemeyeceği bir şeyi elde etmek için, elinde tutamadığını veren bir adam budala değildir."

Jim Elliot

Sterling daha merdivenlerin üst basamağına ulaşmadan, Grant aceleyle aşağıya inerek onu karşıladı. Kardeşi, Sterling'in omzuna kolunu dolayıp aceleyle onu balo salonuna yönlendirdi. "Hangi cehennemdeydin sen?" diye sordu Grant.

"Bahçedeydim." Sterling, kardeşinin elinin orta parmağını, kirli bir bezmiş gibi tutarak Grant'in kolunu kendi omzundan uzaklaştırdı. "Bahçe kapılarını kollayarak, bana biraz daha vakit kazandırabilirdin," dedi Sterling.

Grant'in kaşları neredeyse burnu hizasına indi. "Beni neden suçladığını bilmiyorum ama eğer bunun Matmazel Carington'la bir ilgisi varsa beni dinlemek zorundasın. Bu şeyi çok kolaymış gibi gösteremezsin. Özellikle de şimdi."

"Neyi kolaymış gibi gösteriyor muşum?" Sterling balo salonuna girmeden önce durakasadı ve sesini alçalttı. "Onu kazanmayı mı?"

"Evet." Grant duyulmadıklarından emin olmak için etrafına bakındı. "Killian ve Lachlan geri döndüler, haber getirmişler. Or-

tada neler döndüğü duyana kadar bekle. *İsimsiz* bahisçi iddiasını iki katına çıkarttı... kendi payını emanete bırakmadan hem de." Grant imalı bir şekilde kaşlarını oynattı.

Killian yanında Lachlan'la beraber balo salonunun kapısından içeri daldı. "Onu bilgilendirdin mi, Grant?" diye sordu.

"Buna asla inanmazdım ama bu beklenmedik olay karşısında bir planın olmalı, Sterling." Lachlan, *arrack*[6] dolu bir kadehi dudaklarına dayayarak kafasına dikti.

Sterling şaşkınlıkla Grant'e baktı. "Bana söylemek istediğiniz daha fazla şey var, değil mi?" dedi.

Grant kapının önünde beklerken, "Haber daha balo salonundakilere ulaşmadı ama yakında ulaşacaktır, o yüzden bundan önce kendi konumumuzu belirlemeliyiz," dedi Sterling'e. "Şu an ne yapmamız gerektiğinden emin değilim. White'ın kulübü daha önce eşine rastlanmamış bir hareket sergileyerek, sadece kamuya açık bir şekilde bu bahsi açtı."

Sterling, "Hadi canım!" diyerek sakallarını kaşıdı.

Genç adam bu durumu daha önce düşünememişti. Kardeşlerine baktı, hepsi de ondan bir talimat bekler gibiydi. "Neden bana öyle bakıyorsunuz? Alanımız değişmiş olabilir ama bahis değişmedi. Bunun bir önemi yok," dedi Sterling.

Genç adam dönerek balo salonuna yöneldi. Kardeşlerinden hiçbiri onu izlemedi. Sterling'in gözlerine şüphe ve biraz da endişe hâkimdi. "Maruz kaldığımız durum tahmin ettiğimiz kadar büyük değil. Bu gelişme, eğer bir önemi varsa, kazanma ihtimalimizi daha da artıracak. Bahse daha fazla bahisçiyi çekecektir," dedi Sterling.

---

6 Ortadoğu ve yakın Asya'da üzüm ya da anasondan distile edilerek yapılan rakının, Güney Asya menşeli versiyonudur. Hindistan cevizi ve şeker kamışından yapılır. (ç.n.)

Sterling, balo salonunun açık kapısından, Isobel'in babasının yanında durduğunu gördü, genç kadın başını önüne eğmişti. Sanki Sterling'in ilgisinin onun üzerinde olduğunu fark etmiş gibi genç kadın dönüp ona baktı ve dudaklarında kısa süreliğine ufak bir tebessüm belirdi. Ardından yüzünü tekrar babasına döndü.

Grant, Sterling'in yanına geldi. "Evet, daha fazla potansiyel bahisçi kazanma ihtimalimizi artıracak; tabii eğer sen Matmazel Carington'a başarılı bir şekilde kur yapışını doğuştan bir yeteneğinmiş gibi göstermezsen. Bahse karşı insanların duyduğu bu dayanılmaz çekim, Matmazel Carington'ın seni herkesin içinde rezil ettiği için doğmuştu." Grant hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Şimdi halinize bir bakın. İkiniz de birbirinize abayı yakmışsınız."

Sterling, Grant'in bu ithamı karşısında kaskatı kesildi. "Saçmalık." Dışarıdan öyle görünmesine rağmen; aslında bu kesinlikle bir saçmalık değil miydi?

Lachlan, Grant'in yanına yaklaştı, Killian da Sterling'le yan yana durdu. "Peh! O hiç de abayı yakmadı, Grant. Bence ağabeyimizin, diğerlerini bahsi kabul etmeye teşvik etmek için yeni bir stratejisi var," dedi Lachlan.

Killian, Sterling'in önüne doğru eğilip Grant'e endişeli bir bakış attı. "Umarım haklısındır, Lachlan. Umarım," dedi.

Sterling, parıltılı balo salonuna yürüdü fakat tekrar düşünerek kapıya gelmeden durakasadı.

Genç adam, Isobel'in tekrar yanına gitme dürtüsüyle savaşamayacağını biliyordu: Onu tekrar kollarının arasına alıp dans pistine gitmeyi... ya da bu gece genç kadının onunla beraber yapmayı uygun bulacağı herhangi bir şeyi.

Fakat kardeşleri haklıydı. Hiç kimse kaybedeceğinden emin olduğu bir bahsi üstlenmek istemezdi. Bir süreliğine Matmazel

Carington'dan uzak durması gerekiyordu. Genç kadını elde etmek kolaymış gibi göstermemeliydi.

Sterling kapı eşiğinde hareketsiz bir biçimde durduğu sırada, Isobel iri ela gözleriyle onu süzdü. Genç adamın vücudu buna karşı koyarak onu arkasını dönmeye zorladı. Merdivenlere doğru geri yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Grant.

Sterling arkasına bakmadan, adımlarını bozmadan basamaklardan aşağıya indi. "Lütfen kız kardeşlerimize gideceğimizi haber ver," dedi.

"Ama Sterling, bu kadar erken ayrılmak istemeyeceklerdir," diye arkasından seslendi Lachlan.

"Umurumda değil. Onlara haber ver dedim," dedi Sterling.

Ertesi gün
Carington Konağı
Leicester Meydanı

Isobel, Lord Carington'ın sabah gazetesini okumasını bitirmesini bekleyerek, sessizce babasının çalışma masasının önünde durdu. Sonunda babası başını kaldırdığında, yakınındaki iskemleye oturması için genç kadına işaret etti.

Lord Carington gözlüğünü çıkardı ve gazetesinin üzerine bıraktı, sonra fikrini değiştirerek onları gazetenin yanına koydu. "Pekâlâ, Isobel, mazeretin nedir?" diye sordu.

Açıkçası Isobel babasının ne duymak istediğini tam olarak bilmiyordu. Gazetenin söylentiler köşesinde, önceki gece hakkında çok fazla haber vardı. Genç kadın bunların nasıl olup da bu kadar çabuk basılmış olduğuna hayret etti. Isobel'in sağ gözü istemsiz bir şekilde seğirmeye başladı, tıpkı genç kadının yaptığı ya da

yapmış *olabileceği* herhangi bir şey için babasının onu azarlamaya başlayacağı zamanlarda olduğu gibi. "Özür dilerim, babacığım ama çok şaşkınım."

Babası gazeteye parmağıyla hafifçe vurdu. "Bunu okudun mu?"

Isobel başını salladı. "Sadece bir kısmını. Bitirmeye gerek duymadım çünkü yazılanlar doğru değil," diye cevap verdi.

"Hangi kısmı? Dansın çoktan bitmiş olmasına rağmen İskoçyalının elini bırakmadığını mı? Hayır, hayır, bu olamaz çünkü seni kendi gözlerimle gördüm." Babası parmaklarıyla dudaklarına vurdu. "Belki de Bakan Carington'ın kızının, Lord Blackburn'le malikânenin bahçesine tek başına gitmeye nasıl cüret ettiğini yazan paragraftır," dedi.

"O bölüm kısmen doğru." Isobel ellerini dizine koyup kendini savunmak için öne eğildi. "Bahçeye girdiğimizde yalnız değildik. Neredeyse bir düzine hanımefendi de oradaydı... yani en azından bir süreliğine."

"Ama Lord Blackburn'ün yanında kalmaya devam ettin. Tek başınıza, diğerleri oradan gittikten sonra bile, değil mi?"

Tanrım, gazete köşesinde yazanları sanki Avam Kamarası'ndaymış gibi tartışıyordu!

"Hanımlar gittikten sonra onun yanında kaldım," Isobel ayağa fırladı, "ama sadece bahçe kapılarını kilitleyip bizi Partridge Malikânesi'ne sokmadıkları için."

Babası, Isobel susup yerine oturana kadar ona ters bir şekilde baktı. "Peki, sosyetenin hanımefendileri sizi Lord Blackburn'le beraber bahçeye neden kilitlesin, ha?"

Isobel gözlerinin kısılmaya başladığını hissetti. Bu konuda onu suçlayamazdı! "Çünkü beni bu baloya katılmaya siz zorladınız," dedi.

"Kabul ediyorum, bu baloya katılmanı istedim çünkü herkesin içinde yaptığın maskaralıklara artık daha fazla katlanamıyorum. Eğer Lord Blackburn seninle evlenmeye niyetliyse seve seve buna izin verip seni çeyizinle beraber İskoçya'ya gönderebilirim," dedi babası.

Bu yanıt karşısında Isobel'in nutku tutuldu.

"Ah, bu fikir karşısında şaşırmış taklidi yapma bana," dedi Lord Carington.

"Fikriniz karşısında şaşırıyormuş gibi *yapmıyorum*, baba." Genç kadın odayı terk etmek için iskemlesinden kalktı. "Sadece böylesine duygusuzca bir şeyi öz kızınıza söylediğiniz için üzülüyorum. Annem ve Clive hayattayken..."

"Otur yerine, Isobel."

"Oturmayacağım!" Genç kadın kollarını göğsü üzerinde kavuşturdu. "Benden neredeyse Lord Blackburn'ü baştan çıkartmamı istediniz, hem de rızam olmadan. Sonra da *beni* onunla evlendirme arayışınıza başkaları da katıldığı için beni tenkit ettiniz. Size doğrusunu söyleyeyim, baba. Lord Blackburn'le dans ettim çünkü onun davetini geri çevirseydim çok büyük bir kabalık etmiş olurdum. Onunla hava almaya çıktım çünkü balo salonu bize çevrilen bakışların ısısından dolayı boğucu bir hale gelmişti. Ancak *ben* yanlış bir şey yapmadım."

"Görünüşe göre yapmışsın." Babası katladığı gazeteyi açıp sesli bir şekilde okumaya başladı: "Partridge balosundaki konuklara göre, İskoç Markisi ile Matmazel C. arasında filizlenmekte olan aşk, Lord ekselanslarının avam güzeline sırt çevirmesiyle aniden sona erdi." Lord Carington gazeteyi güzelce katladıktan sonra masasının üzerine koydu.

Isobel umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "Öyle mi yapmış? Christiana'nın bizi bahçeden kurtarmasından sonra onu bir

daha gördüğümü hatırlamıyorum." Ama genç kadın hatırlıyordu. Balo salonundayken genç adam ona tutkulu gözlerle baktıktan dakikalar sonra arkasını dönüp gittiğinde, Isobel'in içine bir sızı saplanmıştı.

"Şey, köşe yazısı onun böyle yaptığını iddia ediyor." Lord Carington gazeteyi alıp genç kadına doğru fırlattı, gazete masadan sekerek halıya düştü.

Genç kadın üstünde durduğu halıdaki güneş ışığı deseninin üzerinden kımıldamadı. Eğer kendini bırakırsa yaşadığı öfke ve aşağılanma hissi yüzünden, gözlerinde beliren davetsiz bir gözyaşı damlası kirpiklerinin arasından dökülebilirdi.

"Peki, Isobel, onun sana karşı olan ilgisini söndürmek için ne yaptın? Belli ki bir şey yapmışsın. Görgülü bir beyefendi tüm bir gece boyunca ilgisini tek bir genç kadına verip sonra da ona iyi geceler bile demeden çekip gitmez."

"O görgülü bir beyefendi değil," diye hayıflandı genç kadın. "O bir İskoçyalı."

"Ve günün birinde o İskoçyalı bir dük olacak. O yüzden dün geceki davranışlarının bir muhakemesini yapıp nerede yanlış yaptığını bulman konusunda sana ısrar ediyorum," dedi babası.

"Size doğruyu söylüyorum, baba, ben bir hata yapmadım."

Lord Carington parmaklarıyla koridoru göstererek, genç kadına gitmesini işaret etti. "Biraz araştırma yapıp Lord Blackburn'e karşı işlediğin kabahati düzeltebilmen için fırsatının ne zaman olacağını öğreneceğim. Haydi, şimdi çık dışarı."

Isobel arkasını dönüp koridora doğru yürüdü.

Evin her işine koşan hizmetçileri Bluebell, "Acaba bir fincan çay ister miydiniz, Matmazel Isobel?" diye sordu. "Söylememin sakıncası yoksa yüzünüz biraz soluk görünüyor. İsterseniz size hemen bir fincan çay getirebilirim," dedi.

"Hayır, Bluebell ama çay teklifin için teşekkür ederim." Isobel yavaşça odasına gitmek için merdivenleri çıkmaya başladı. Hizmetçisi de onu takip etti.

"Belki de nerede yanlış yaptığınız konusunda size yardımcı olabilirim, lord ekselansları hakkında demek istiyorum," dedi Bluebell. "Sonuçta sizin gibi genç bir hanımefendi nereden *bilebilir* ki?"

Isobel merdivenlerin en üst basamağına ulaşmıştı. Tırabzanı kavrayıp arkasını döndü. "Ne ima etmek istiyorsun?"

"Hiçbir şey, gerçekten, yalnızca şimdiye kadar hiç talibiniz olmadı, gerçek anlamda yani. Bu yüzden babanız nerede yanlış yapmış olduğunuzu bilmenizi nasıl bekleyebilir ki?" dedi hizmetçi.

Isobel bir basamak inip Bluebell'in kolunu yakaladı ve hizmetçiyi yukarıya, odasına doğru götürdü. "Babamla aramda geçen konuşmayı mı dinledin?" Isobel odaya girerek makyaj masasına yöneldi.

"İsteyerek olmadı. Koridordaki mumlardan birini değiştiriyordum ki... bir şekilde size kulak misafiri oldum." Bluebell, Isobel'e hızla yaklaştı. "Ama size bu konuda yardım edebilirim. Benim... *tecrübelerim* var." Hizmetçi kaşlarını indirip kaldırdı. "Ne demek istediğimi anladınız..."

"Ah. Yüce Tanrım!" Isobel hizmetçinin ne demek istediğini anlamıştı.

"Matmazel, bunun karşılığında sizden hiçbir şey istemiyorum." Bluebell, genç kadına utangaç bir şekilde baktı. "Onunla evlenip evlenmeyeceğinizi... size bunu teklif edip etmediğini biraz anlatırsanız orası başka."

Isobel kaşını kaldırdı. "Böyle bir bilgi neden seni ilgilendirsin ki, Bluebell?"

"Şey... çünkü kendime ayırdığım birkaç şilinim var ve artık bahis de herkese açık olduğuna göre ..."

"Ne?" Isobel hizmetçinin kollarını tuttu. "'Bahis artık herkese açık' demekle ne kastediyorsun?" diye sordu genç kadın.

Bluebell burnunu buruşturdu. "Duymamış mıydınız? Dün geceden beri her evde her sokakta bu konuşuluyor."

"Bluebell, *lütfen*, bana ne demek istediğini söyle!" Isobel hizmetçiyi sarsmak istedi.

"White'ın kulübündeki bahis defteri tüm Londra'ya açıldı. Herkes bahis yatırabilir. Kulübe üye olma zorunluluğu yok ama yalnızca tek bir bahis için ve kulübün içine de girilmesine izin verilmiyor. Piccadilly ve St. James Caddeleri'nin köşesindeki White'ın kulüp yöneticiliğine, öğlenleri ve akşamüstü saat altıda bahis yatırılabiliyor."

Isobel'in başı dönmeye başladı. Genç kadın, Bluebell'i bırakıp yatağına doğru yürüdükten sonra kendini üzerine bıraktı. "Ve o tek bahis de..."

"Bu dünyadaki herkesin düşündüğü tek şey. Sizin ve Lord Blackburn'ün bu sezon sonunda evlenip evlenmeyeceğiniz," dedi hizmetçi.

Isobel elini alnına vurduktan sonra tekrar yatak örtüsünün üzerine bıraktı. "Evet, kesinlikle. Başka hangi bahis olabilirdi ki zaten?"

9. Bölüm

Amaçsız yaşamak ölümün bir aşamasıdır.

Pearl Buck

Isobel ve Christiana'nın faytondan inmelerinden dakikalar sonra, bütün sabah boyunca yağmur dökmekle tehdit etmiş olan basık, kara bulutlar sonunda yağmaya başlayarak Piccadilly Caddesi'ni süpüren gri perdelerle kapladı.

Isobel, Christiana'nın koluna girdi. Geniş bir şemsiyenin altına saklanan ikili, Piccadilly'nin St. James Caddesi'yle birleştiği köşeye doğru giden kaldırımlar boyunca hızla ilerledi. Yağmur taneleri kaldırımlar arasındaki boşluklarda oluşan su birikintilerini sıçratıyordu fakat Isobel adımlarını yavaşlatmadı. Neredeyse öğle olmuştu.

"Girmeyi çok istediğim tam üç dükkânın önünden geçtik, en azından yağmur dinene kadar," diye şikâyet etti Christiana. Christiana omzunun üstünden arkasına baktığı sırada, onlar St. James Caddesi'ne doğru ilerlerken, Fortnum & Mason'ın[7] daha da geride kaldığını gördü. "Beni alışveriş yapmak ve çay içmek

---

7 Londra'nın Piccadilly Caddesi'ndeki ünlü mağaza. (ç.n.)

için davet etmiştin, çamur birikintileri üzerinde koşturmak için değil!" dedi.

Isobel yavaşladı ve üzerinden yağmur damlayan şemsiyesinin ucunu, önlerindeki sokağın köşesinde biriken kalabalığı görebilecek kadar eğdi.

"Sence bir tür kaza falan mı olmuş, Issy?" diye sordu Christiana, yağmurda önünü daha rahat görebilmek için ellerini gözlerinin önüne siper etti.

"Kaza değil," diye cevap verdi Isobel. Sonra Christiana'nın kolundan çekip öne doğru iterek oraya doğru yürüttü. "Sanırım buradaki kalabalığın sebebi oldukça açık," dedi.

Christiana şaşırmış bir şekilde Isobel'e baktı. "Nasıl yani, bu kadar çok sayıda tuhaf insanı bir kazadan başka ne bir araya getirebilir ki?" diyen genç kadın, şemsiyenin koruması altından parmağıyla kalabalığı işaret etti, büyük ve soğuk bir yağmur damlası eline düştü ve elbisesinin kolundan içeriye doğru kayarak Christiana'yı bir anlığına titretti. "Bir baca temizleyicisi, bir dükkân sahibi, bir general... sanırım, iki adet hizmetçi ve Tanrım, babamın doktoru!" dedi genç kadın.

"Ah, hepsinin de yağmurun altında, bu köşede durmalarının bir sebebi olmalı," dedi Isobel. "Buraya benim için bahis yatırmaya geldiler ve şey, Lord Blackburn'e de." Genç kadın aniden durarak Christiana'yı bir binanın köşesine çekti. "Daha fazla yaklaşamayız, fark edilmek istemiyorum," dedi.

Christiana, "Yani Londra'nın dört bir yanından gelen bunca insanın, White'ın kulübündeki bahse dâhil olmak için mi burada olduklarını söylüyorsun?" diye sorarak başını iki yana salladı. "İmkânsız. Şu kalabalığa bir bak. Bunlardan hiçbirinin kulüp üyesi olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Görünüşe göre dün geceden sonra, bu bahse para yatırmak için üye olmaya gerek yok," diyerek şemsiyesini tekrar eğdi Isobel, Christiana'nın sırtına bir parça yağmur suyu döküldü.

"Ah! Issy, ne yaptığına dikkat et!" Christiana elini arkasına atarak patiska etekliğine bulaşan suyu sıktı. "Madem bunu biliyordun, neden buradayız?"

"Çünkü kendi gözlerimle görmek istedim," diye mırıldandı Isobel. "Her nasılsa bunun doğru olmadığına dair neredeyse kendimi inandırmıştım. Yani hizmetçimin yanılmış olabileceğine."

Isobel kalabalığın ortasında dikilen iki beyefendiyi süzdü. Üniformalı irice bir uşak yağmurun altında dikilerek fildişi saplı geniş bir şemsiyeyi, elinde ağır bir deftere yazı yazan bodur bir adama doğru tutuyordu.

Tam o sırada tesadüf eseri, kısa boylu olan beyefendi başını çevirdi ve Isobel onu belirgin simasından tanıdı. Bu White'ın kulübünün yöneticisi Bay Raggett'tı. Genç kadın katıldığı bir akşam yemeği davetinde onunla tanıştığını hatırlıyordu. Raggett, oldukça kaba ve birinin kolayca unutacağı türden bir kişi değildi. Isobel elini ağzına götürdü. Eğer köşedeki adam Bay Raggett'sa, adamın elinde tuttuğu şey de White Kulübü'nün kötü şöhretli bahis defteri olmalıydı.

Genç kadın Bay Raggett'ın çalışmasını uzun süre izledi. Adam herkesle kısa süreliğine, teker teker, konuşup defterine bir şeyler karalıyordu. Ardından bahisçilere, imza atmaları ya da tek yapabildikleri buysa, parmak basmaları için defteri geri uzatıyordu.

Bir fayton aniden köşeyi döndü, arabacı Piccadilly Caddesi'ne devam etmek yerine arabayı kaldırıma yanaştırıp atlarını dizginleyerek arabayı durdurdu.

"Biri bu bahse girme fırsatını kaçırmak istemiyor," dedi Christiana. "Tanrım, eğer caddenin yakınında durmasaydık ezilebilirdik."

Faytondan hiçkimse inmedi; ancak Isobel arabanın kısmen açık olan penceresinden ona seslenildiğini duydu. "Matmazel Carington. İyi günler! Matmazel Carington."

Isobel şaşkın bir şekilde Christiana'ya baktı. İki genç kadın tedbirli bir şekilde faytonun durduğu yere doğru ilerledi.

At arabasının penceresi ardına kadar açıldı, Isobel arabada kimin olduğuna bakmaya çalıştı fakat içerisi çok karanlıktı. Arabanın içinden, "İçeri gelmelisiniz," diye genç bir kadının sesi geldi; ses ayırt edici bir biçimde İskoç aksanına sahipti. *Ah, Tanrım.* İçerideki kadın kesinlikle bir Sinclair'di.

"Matmazel Carington, siz ve Matmazel Whitebeard ıslanıyorsunuz," diye onlara seslendi genç kadın.

"Şemsiyemiz var," diye nazikçe cevap verdi Isobel. "Kâfi gelecektir."

"Ah, arabaya gelin ve beni dinleyin. Eğer hâlâ Leicester Meydanı'ndaki evinize vıcık vıcık olmuş çamurlu botlarla gitmek isterseniz orası başka. En azından söyleyeceklerimi dinleme nezaketini bana gösterin." Arabanın buğulu pencere camının ardında bir yüz belirdi. Isobel, eldivenli bir elin parmakların pencerenin mandalıyla uğraştığını görebiliyordu fakat camın daha fazla açılmasına imkân yoktu. Faytonun kapısını açmadan önce, "Tanrım," diye seslendi içerideki kadın.

At arabasının içinde kızıl renkli, ipeksi saçları olan, uzun boylu güzel bir kadın oturuyordu.

Christiana, Isobel'in kulağına eğildi. "Bu Leydi Ivy; *Sinclair'lerden* biri." Genç kadının dudaklarından kısık sesle bir hayret ifadesi döküldü.

Isobel gergin bir şekilde yutkundu. Leydinin kaçamak bir şekilde gelişinin kesinlikle bir rastlantı olmadığını biliyordu. Acaba Leydi Ivy onları Liechester Meydanı'ndan beri takip mi etmişti? "İyi günler, Leydi Ivy. Ne konuşmak istediğinizi sorabilir miyim?" dedi Isobel.

"Hayır, soramazsınız. Sadece içeri gelin." Genç kadın onlara işaret ederek deri koltukta yana kaydı.

Isobel'in şimdiye kadar tanışma fırsatı bulduğu tüm Sinclair-ler'de fark ettiği ortak özellik, hepsinin selvi boylu olmalarının dışında, aşırı özgüvenli olmalarıydı.

Christiana faytona binmekte bir an bile tereddüt etmedi. "Burası kuru, Issy. İnatçılığı bırak. İçeri gel," dedi.

Isobel şemsiyesini kapattı, ardından arkasındaki kalabalığa son bir kez daha bakarak at arabasına bindi.

"Gerçekten de inatçı bir keçi gibiydin," dedi Leydi Ivy dobra bir şekilde.

"Affedersiniz, anlayamadım?" Isobel, bir kadın Sinclair ferdinin de en az Lord Blackburn kadar görgüsüz olabileceğine neden bu kadar şaşırmıştı ki? Ağabeyi gibi Leydi Ivy de, o an aklından geçirdiği her şeyi açıkça söylemekten çekinmiyordu.

Leydi Ivy oturduğu yeri değiştirerek arka tarafa bakan koltuğa geçti ve eliyle at arabasının duvarına hafifçe vurdu. Arabacı kırbacını şaklattı, araba sallanarak ilerlemeye başladı. "Çok pervasızca davranıyordunuz! Aklınızdan ne geçiyordu?" diyen Leydi Ivy başını iki yöne sallayarak onlara hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle baktı. "Yoldan rastlantı eseri geçerken ikinizi bahisçinin yakınlarında dolanırken gördüm. Sizden iyi birer casus olmaz, söyleyeyim. Biraz daha vakit geçse, birisi sizi tanıyabilirdi; bir dedikodu köşesi yazarı mesela. Buna ne dersiniz,

ha? Maceralarınızın gazetede yer alması hoşunuza gider miydi?" diye sordu Leydi Ivy.

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, Christiana neredeyse Isobel'in adına utanmıştı. "Hanımefendi haklı, Issy. Oraya bahis yatırmak için gitmişsin gibi anlaşılabilirdi," dedi Christiana.

"Ama öyle değil!" Genç kadın başını çevirerek yanında oturan Leydi Ivy'ye baktı. "Leydi Ivy, doğru söylüyorum, bu sebeple gitmedim. Sadece bahsin Londra'daki herkese açık bir hale geldiğinin doğru olup olmadığını kendi gözlerimle görmek istedim," dedi Isobel.

Leydi Ivy sırıttı. "Ah, bu doğru. Bahis herkese açıldı. Geçen geceki baloda erkek kardeşlerim bunu duydu. Sterling buna o kadar sinirlendi ki bütün sosyete bunu öğrenmeden önce, hepimizin hemen baloyu terk etmemizi istedi. Eğer baloyu terk etmeseydik kimbilir ikinizle ne tür oyunlar oynarlardı," dedi.

Isobel'in ağzı şaşkınlıktan kocaman açıldı. Christiana elini uzatıp parmaklarıyla onu zorla tekrar kapatana kadar da açık kaldı. Isobel gözlerini kırptı. "Yani ağabeyinizi kıracak ve Partridge Malikânesi'ni terk etmesine sebep olacak bir şey yapmadım," dedi.

Leydi Ivy kıkırdadı. "Neden böyle düşündünüz ki?"

"Şey," diye araya girdi Christiana, "gazetedeki köşe yazısı öyle olduğunu yazıyor."

Leydi Ivy kahkahasını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. "Ah, siz ikiniz ne kadar safsınız, değil mi? Biz Sinclair'ler dedikodu köşelerinde hakkımızda yazılanlara asla kulak asmayız. Köşe yazarları gerçeğe yakın şeyler yazmaktansa insanları eğlendirmeyi tercih ederler."

Isobel ve Christiana, cevap veremeyerek şaşkın gözlerle birbirlerine baktılar.

Arabacı faytonu durdurdu. "Ah, işte geldik, Grosvenor Meydanı," dedi Leydi Ivy.

At arabasının kapısı açıldı, gri saçlı bir uşak aceleyle gelip Isobel'e elini uzattı.

Isobel, Leydi Ivy'ye bakakaldı. "Ne... neredeyiz biz?"

Leydi Ivy ayağa kalkıp Isobel'in yanından geçti ve basamaktan inmek için yaşlı adamın elini tuttu. "Evimde. Neden içeri gelip üzerinizi kurutmuyorsunuz? Salonda, şömine karşısında çay içebiliriz. Haydi gelin."

Christiana gülümsedi. "Ben onunla gideceğim. Sen istersen burada oturup bekleyebilirsin ama şu an şömine ve çay fikri bana harikulade geliyor." Christiana ayağa kalkıp at arabasından indi.

Isobel'in içinden bir ses ona Liechester Meydanı'na dönmesini ve gerekirse oraya yürümesini söylüyordu. Ancak her seferinde yaptığı gibi bu uyarıya kulak asmadı.

Isobel de faytonun basamaklarından inerek Leydi Ivy'yi Grosvenor Meydanı'ndaki 1 Numara'lı eve kadar takip etti.

Her işe burnunu sokan bir köşe yazarının, elindeki şemsiyesinin altında köşede dikiliyor olabileceği bir an bile olsun genç kadının aklına gelmedi.

Lord Blackburn'ün, sosyetenin yarısının onunla evleneceğini düşündüğü kişinin, evine girerken görmüş olabileceğini de düşünemedi.

10. Bölüm

Her yıl binlerce kişi, fakir olarak yaftalanmamak için yaşadığı kaygıdan yoksulluğa düşüyor.

Mallett

Evin ilk katına yeni indiği sırada, merdivenlerden yukarıya bir parfüm misali yayılan, hoş ve ahenkli kadın sesleri Sterling'in kulaklarına ulaştı. Genç adamın nabzı hızlandı ve sesleri dinlemek için durdu. Kız kardeşlerinin tanıdık İskoç aksanlarına benzemiyordu. Bu yumuşak sözler Bayan Wimpole'e de ait değildi.

Genç adam zemin kata inerken elinden geldiğince sessiz olmaya çalıştı. Ancak eski basamaklar attığı her adımda gıcırdıyordu. Koridora ulaştığında sesler kesildi. Sterling sırtını duvara yaslanıp sessizce içeriyi dinledi.

Sterling'e hiç de yabancı gelmeyen fakat ismini koyamadığı bir ses, "Şey, söylemeden edemeyeceğim, Lord Elgin[6] gibi böylesine... kötü şöhretli bir beyefendiyle tanışmaktan büyük zevk alırdım

---

6 1801-1812 yılları arasında, Birleşik Krallık'ın Osmanlı İmparatorluğu nezdindeki büyükelçisidir. Atina'daki Partenon Tapınağı'ndaki eserleri İngiltere'ye getirmiştir. (ç.n.)

doğrusu," dedi. "Kesinlikle Partenon[9] mermerlerini duymuştum ama onları bizzat görme fırsatını hiç bulamadım. Onları müzeye getiren kişiyle, bizzat Lord Elgin'le tartışma fırsatını bulmak oldukça keyifli olurdu," dedi.

"O halde, anlaştık." Genç adam, diğer sesi tınısından tanıyarak Ivy'ye ait olduğunu anladı. Sterling, kükürdamasını bastırarak gülümsedi. Zeki kız kardeşi, gerçekten de birisini, Sinclair'leri ziyaret etmenin güvenli olduğuna dair ikna etmişti.

Genç adam yeleğini düzeltti, misafirperver bir ev sahibinin yapması gerektiği gibi konuklarını karşılamak için kapıya doğru yürüdü. "Peki, siz de bize katılacak mısınız, Matmazel Carington?" diye ekledi Ivy.

Genç kadının isminin telaffuz edildiğini duyar duymaz, Sterling'in nefesi kesildi. Boğazının daraldığını ve boğulmaya başladığını hissetti. Genç adam parmaklarını bükerek elini ağzına götürdü, ancak bir öksürük yağmuru onu ele geçirdi ve varlığı içerideki hanımlar tarafından anında fark edildi.

Sterling tek bir kelime bile edemeden, Isobel'in iri gözleri ona çevrildi. Genç kadının pembe dudakları aralandı, sanki o da kelimeleri güçlükle seçiyordu.

Genç kadının bahçedeyken hiç gerçekleşmemiş numarası yaptığı o yumuşak öpücüğünün hatırası, Sterling'in zihnine saplanmıştı. Bakışları Isobel'in dudaklarına yöneldi.

Ivy keyifle gülümsedi. "Ah, hanımlar, şuraya bakın, sevgili ağabeyim Sterling burada," diyerek çay fincanını, şöminenin titrek alevinin önünde duran sehpanın üzerine bıraktı. Ayağa kalkarak ona yaklaştı. "Sterling, Centilmen Jackson'ın salonundan dön-

---

9 MÖ 6 yılında Atina akropolünde inşa edilen Athena tapınağıdır. Antik Yunan'dan günümüze kalan yapılar arasında en ünlüsüdür. Eserler günümüzde British Museum'da sergilenmektedir. (ç.n.)

düğünü bilmiyordum. Fives Court'daki dövüşüne hazırlanmak için bu akşama kadar antrenman yapacağını sanıyordum," dedi.

Genç kadın, sanki Sterling'in evde olduğundan habersizmiş-cesine Isobel'e ve Christiana'ya baktı.

Ama Sterling bugün antrenman yapmayı hiç planlamamıştı, Ivy'nin de onun böyle yapacağını düşünmesi için bir sebebi yoktu. Genç adamın öksürüğü yatışınca, odadaki diğerlerine belli etmeden, Ivy'ye doğru bir kaşını kaldırarak Matmazel Carington ve kendisini tekrar bir araya getirmenin hiç de düşündüğü kadar akıllıca bir şey olmadığını ima etmeye çalıştı.

Hanımlar ayağa kalktılar. Sterling kapının eşiğinden geçip salona doğru adım atarak reverans yaptı, gözlerini bir an için bile Isobel'inkilerden ayırmadı. "Matmazel Carington," dedi genç adam. Beklenmedik bir şekilde onu Isobel'e yaklaşmaya kışkırtan bir dürtü aniden içini sardı ancak zihni onu teskin ederek kendisini tutmasını sağladı. Genç adam kapının eşiğinde kalmaya devam etti.

Isobel başını eğip nazikçe reverans yaparak onu selamladı.

Sterling odadaki diğer genç kadına döndü. "Laubaliliğimden ötürü beni bağışlayın ancak Matmazel Carington'ın size Christiana diye seslendiğini bilmem dışında, size uygun bir şekilde nasıl hitap etmem gerektiğini bilmiyorum," dedi.

Ivy aceleyle araya girdi. "Sterling, seni Matmazel Christiana Whitebeard'la tanıştırabilir miyim?" diye sordu.

Genç kadın gergin bir şekilde bir tutam kırmızımsı-altın rengi saçını kulağının arkasına atarken kirpiklerini kırpıştırdı. "Lordum," diyerek altın varaklı iskemlesinden uzaklaştı, başını eğdi ve reverans yaptı.

Bakışlarını tekrar Isobel'e çevirmeden önce, "Kız kardeşimin davetini kabul etmeniz çok nazikçe bir hareket," diyebildi genç adam.

Salona hâkim olan gerginlik herkes için oldukça belirgindi ancak sadece Ivy bunu dağıtmaya yeltenecek kadar küstah ve cesurdu. "Aslında, Sterling, sevgili dostlarımıza, St. James ve Piccadilly Caddeleri'nin köşesinde yağmurdan sırılsıklam olmuş bir halde beklerlerken rastladım. Onları oradan kurtarmak ve çay içmeleri ve şöminenin sıcaklığında elbiselerini kurutabilmeleri için buraya getirmek benim vazifemdi." Genç kadın imalı bir şekilde Sterling'e gülümsedi.

"St. James ve Piccadilly'nin köşesi mi dedin?" diye sordu Sterling. *Yüce İsa.* Isobel kesinlikle bahsin halka açıldığını duymuş olmalıydı. Neden bahis salonuna gitmişti ki? "Siz ikinizi, böylesine felaket ve yağmurlu bir günde dışarı çıkmaya ittiğine göre alışveriş yapmanın cazibesi oldukça güçlüymüş," dedi.

Kibarca herkese oturmalarını işaret ederek, "Ah, şu halimize bir bakın, *hyson* çayımız dururken, saray muhafızları gibi ayakta dikiliyoruz. Lütfen, oturalım... yoksa uzun boylu ağabeyime böyle başlarımızı kaldırarak baktıkça boynumuz tutulacak," dedi Ivy. Genç kadın eliyle dördüncü iskemleye hafifçe vurdu fakat Sterling oturmadı.

Christiana ellerini kucağında kavuşturdu. "Aslında, lordum, inanır mısınız, tek bir dükkâna dahi girmedik," dedi.

Isobel'in gözleri fal taşı gibi açıldı ve yanakları kıpkırmızı oldu.

Sterling, Isobel'in belirgin tepkisini gözden kaçırmadı ve kaşlarını çattı. Genç adam tam matmazel Whitebeard'a söylediği şeyi açıklaması için ısrar etmek üzereyken, Isobel konuşmanın tam ortasında lafa girdi.

"H... hayır, hiç alışveriş yapamadık. Korkarım, yağmur alışveriş günümüzü daha başlamadan bitirdi." Genç kadının gözleri Sterling ile elinde tuttuğu çay fincanı arasında gidip geldi. "Şükürler olsun ki Leydi Ivy bizi faytonundan gözetliyormuş. Yoksa Thames Nehri'ne doğru sürüklenip gidecektik," dedi Isobel. Genç kadının

takındığı zayıf tebessüm dudaklarının titremesiyle bozuldu, alt dudağını ısırarak onu durdurmaya çalıştı.

Genç adam kendisini Isobel'e bakmaktan alıkoyamıyordu. Gerçi Sterling sadece evdeki varlığının bile, genç kadının sinirlerini bozmaya yettiğinin tamamen farkındaydı. Genç adamın bakışları, Isobel'in altın rengi saçlarının bir buklesinden süzülen su damlasına takıldı. Isobel, Sterling'in ilgisinin onun üzerinde olduğunu fark ettikçe nefes alıp verişi tekrar hızlanırken saçındaki su damlası da titreyerek tek bir saç telinden aşağıya sallanıyordu.

Isobel, Sterling'den bakışlarını kaçırdı, başını eğerek sehpadaki çay fincanına uzandı. Yağmur damlası, hareket ettiği sırada kayarak kuğu gibi beyaz gerdanına damladı, dekoltesinden aşağıya doğru yavaşça sızarak elbisesinin altında kayboldu.

Ivy boğazını temizledi. "Ah, umarım serin, nemli havada göğsümü üşütmem," dedi. Genç kadın, Isobel ve Christiana'ya dönerek bir gülümseme takındı, ardından soğuk ve uyaran gözlerle Sterling'e dik dik baktı. Ivy'nin azarlayan yüz ifadesi, bir ev sahibesinin sıcak gülümsemesine dönüşerek, arkasındaki sandalyenin minderine bu sefer daha sert bir şekilde vurdu.

Genç adam, diğer iki genç kadının Ivy'nin yaptığı el hareketine odaklandıklarını görünce Ivy'nin uzun bacaklarının yanından geçerek sonunda oturdu.

Kız kardeşi, başka bir hanımefendiyle çay içerken orada oturmak Sterling için oldukça tuhaf ve rahatsız ediciydi. Genç adam hayalinde, Isobel'in korsesinden aşağı, diri göğüslerinin arasına, oradan göbeğinin pürüzsüz teninin üzerinden bacakları arasındaki dar kıvrımlarına kadar süzülen damlayı izlediğini vücut dilinin ele vermemiş olmasını diledi. Genç adam aceleyle bir çay fincanını ağzına götürerek kana kana içti.

Ivy ona doğru uzanıp fincanı genç adamın elinden nazikçe aldı. "Bu benim fincanım, tatlım," dedi. Genç kadın hafifçe gülümsedi,

karşısındaki iki genç kadına bakarak onların da gülmesine sebep oldu. "Sana yeni bir fincan doldurayım," dedi.

Sterling düşüncelerini toparlamak için mücadele etti. Bakışlarını Matmazel Whitebeard'a çevirdi ama onun da burun deliklerinde, her nefes alıp verişiyle bir görünüp bir kaybolan, berrak bir su damlası olduğunu gördü.

Genç adam başını Ivy'ye çevirdiğinde, elinde tuttuğu bir fincan çayı kendisine doğru uzattığını gördü. Sterling uzanarak zarif bir baş hareketiyle çayı fincanını aldı. "Beni bağışla, kulak misafiri olmak istemedim ama merdivenlerden indiğim sırada sanırım misafirlerimize bir davetten bahsediyordun," dedi Sterling.

"Evet, doğru duymuşsun." Ivy, iki elinin parmaklarını birleştirdi. "Lord Elgin, eşi akrabamızdır, bugün bir kart yolladı," dedi.

"Öyle mi?" Sterling, neyin peşinde olduğunu merak ederek kız kardeşini inceledi. Genç adam bütün gün evde olmasına rağmen, evlerine tek bir kart bile gelmemişti.

"Evet." Ivy'nin sesi titredi. "Ben de, saygıdeğer Lord Elgin'le tanışmak için Matmazel Carington ve Whitebeard gibi dostları, ailemizle bir gece burada bir araya getirmek harikulade olmaz mı, diye düşündüm," dedi.

"Demek öyle düşündün." Sterling bir kaşını kaldırdı. "Peki, Lord Elgin davetine katılmayı kabul etti mi?" diye sordu.

Ivy kaşlarını çatma isteğine engel oldu. "Hayır, henüz değil çünkü daha ona sormadım. Kartı daha bugün geldi... eşi de akrabamız olduğu için bizimle ve sevgili konuklarımızla bir gece geçirme fırsatını kesinlikle arzu edecektir," dedi.

Sterling, "Peki o gece ne zaman tertiplenecek; antrenman programımı inceleyip bir çakışma olmadığından emin olmalıyım," diyerek masumane bir tavırla dudaklarını büktü.

Ivy tereddüt etmedi. "Perşembe gecesi." Genç kadın, Isobel ve Matmazel Whitebeard'a döndü. "Başka bir *randevunuz* yoktu, değil mi?" Ivy kızıl renkli kaşlarını kaldırarak imalı bir biçimde Isobel'e baktı.

"Hayır, hayır, zannetmiyorum," dedi Isobel yumuşak bir şekilde.

"Randevum olsa bile umurumda olmaz," dedi Christiana heyecanla. "Tanrım, böylesine bir etkinlik kesinlikle kulağa çok hoş geliyor. Ne olursa olsun bu davetinizi kaçırmayacağım, Leydi Ivy."

"Pekâlâ o zaman." Konuyu onaylayarak ellerini çırptı.

"Lord Elgin'in katılacağını varsayarsak; zaten aile olduğumuzdan ve Matmazel Whitebeard da burada olduğundan davete katılmak için zaman ayırmayacağını sanmıyorum."

Birkaç dakika sonra, Isobel kendisini ve Christiana'yı, Ivy'nin çay partisinden kurtarmanın bir yolunu buldu. Sonunda güvenli bir şekilde bir arabaya binmiş, Grosvenor Meydanı'ndan geri dönüyorlardı.

Sterling salonun penceresinin önünde durarak Ivy'nin at arabası gözden kaybolana kadar el sallamasını izledi.

Genç adam başını iki yana salladı. Kız kardeşi ne halt etmeye çalışıyordu? Ayrıca Ivy, sosyete tarafından hem övülen hem de alay edilen Lord Elgin gibi bir adamın akşam yemeğine gelmek isteyeceğini mi düşünüyordu?

Sinclair ailesi Lord Elgin'ı tanımıyordu ve kesinlikle... hiçbir şekilde soydaş da değildiler. Elgin ve Partenon mermerleri hakkındaki tartışmalar hemen hemen her gün gazetelere taşınıyordu. Oldukça ün kazanmıştı. Böyle bir adam neden onların davetine katılmaya tenezzül edecekti ki?

Ortada bir şeyler dönüyordu ve Ivy de bunun merkezindeydi.

"Tanrım, Isobel! Markinin, seninle gerçekten evlenmek istediği gün gibi aşikâr. Bu onun için bir oyun değil," dedi Christiana, at arabası Leichester Meydanı'na dönerken. "Sohbet esnasında nezaketen konuşan kişiye bakması gerekirken bile gözlerini bir an bile senden alamadı," dedi.

Isobel güldü. "Acaba sözlerinde bir tutam kıskançlık mı seziyorum, Christiana?"

"Hayır, öyle değil." Genç kadın bir anlığına başını çevirip at arabasından dışarı baktı. "Ama ben markinin hisleri hakkında yanılmıyorum. Ya da senin ona karşı hissettiklerinde..." Genç kadın başını hafifçe çevirip gizliden gizliye Isobel'i süzdü.

Isobel kollarını göğsü üzerinde kavuşturup minderlere yaslandı. "Şu Sterling'in... Blackburn Lordu'nun oldukça yakışıklı ve eğlenceli birisi olduğunu inkâr edemem ama kesinlikle bana uygun birisi değil."

"Gerçekten mi? Yakışıklı, zengin ve muzip." Christiana iğneleyici bir kahkaha attı. "Evet, bu nitelikler, seninle evlenmek isteyen beyefendilerle dolu *uzunca* listenden onu atman için yeterli."

"Bu kadar zalim olmana gerek yok. Şimdiye kadar çoktan evlenmiş olacağını biliyorsun, eğer..." Isobel gözlerinin yaşla dolmasını bekledi fakat hiçbir şey olmadı. Teğmen Harbinger'ı –savaştan döndüğünde onunla evleneceği sözünü veren adamı– düşündüğünde her zaman gözlerine hücum eden yaşların dökülmesi için birkaç saniye daha bekledi. Ağabeyi gibi teğmen de asla geri dönememişti. Corunna Savaşı, her ikisini de genç kadından bir gecede almıştı.

Christiana, Isobel'e yakınlaşmak için koltukta kaydı. Kolunu genç kadına dolayıp Isobel'in gözyaşlarının dökülmesini bekledi. "Bay Stanley'in, şimdiye kadar hizmeti boyunca savaştan uzak kaldıysa bu Tanrı'nın bir hikmetidir," dedi genç kadın.

Isobel, Christiana'ya bakarak zayıfça tebessüm etti. Genç kadın birinin hayatının ne kadar hızlı değişebileceğini biliyordu. Isobel, bir an için annesiyle balo elbiseleri bakarken, sonrasında kendisini babasıyla birlikte annesinin mezarı başında dururlarken bulmuştu, ağabeyinin ve müstakbel kocasının anma törenlerine katıldıktan sonra... "Bir zamanlar, mükemmel erkeğimi bulmuştum," dedi.

Christiana iç çekti. "O zamanlar çok küçüktün. Dilim varmıyor ama mükemmel bir erkeğin ne demek olduğunu bilmiyordun. Tanrım, eğer İskoç Markisi'nin mükemmelliğini göremiyorsan korkarım ki körsün."

Isobel, Christiana'dan uzaklaşarak ona şaşkınlıkla baktı. "Biliyorum! Neredeyse evlenecek olduğum merhum beyefendi ve onun karşısında yalnızca kendisini cömert, kibar, sevecen, güvenilir birisi olduğunu kanıtlarsa evleneceğim adam var. Sterling Sinclair gırr... Lord Blackburn para için başkalarının kanını döken bir dövüşçüden başkası değil. Doğruyu söylemek gerekirse, hayalimdeki mükemmel erkek ile Lord Blackburn bu kadar zıt olamazdı!"

"Bundan emin misin?" diye sordu Christiana. "Benim gördüğümse seni seven bir erkek. Sen bunu göremiyorsan, senin bilmediğin başka nitelikleri olabilir mi?"

Isobel omzunu faytonun kapısına yaslayıp sessizce camdan dışarı baktı. Genç kadın hayatında sadece bir tane mükemmel adamla tanışmıştı ve o da artık yoktu. Hayatını Corunna Savaşı'nda sevdiklerini kaybeden kadınlara ve çocuklarına yardım etmeye adamaktansa, neden başka bir mükemmel erkeğin var olduğuna inanarak günlerini harcayacaktı ki?

Hayır, Christiana tamamen haksızdı.

Carington Konağı
Leichester Meydanı

"Lord Elgin de katılacak," dedi Isobel babasına.

"Doğru duyduğuna emin misin, Isobel?" Babası masasından fırlayarak ayağa kalktı. "Kesinlikle emin misin? *Lord Elgin mi?*"

Isobel iç geçirdi. "Evet, Partenon mermerlerini kaçıran Lord Elgin. Leydi Ivy, Lord Elgin'in eşiyle bir çeşit akrabalık bağı taşıdıklarını iddia etti... ne olduğunu tam olarak bilmiyorum. Ama bugün Lord Elgin'in Sinclair Malikânesi'ne bir kart yolladığını biliyorum. Leydi Ivy'nin perşembe günkü geceye onun katılacağına dair hiç şüphesi yok. Birlikte oraya gideceğimizden emin olmak isterim, babacığım."

Bakan Cornelius Carington kaşlarından fırlayan çok sayıdaki gri tüyle dalgın bir şekilde oynadı. İlk başta Isobel, Lord Elgin'in antik Yunan eserlerini elde edişi hakkındaki büyüyen tartışmalardan dolayı babasının bunu reddedeceğini sandı. Dahası babasının, genç kadına geceye katılmasına izin vermeyeceğini düşündü. Genç kadın, babasının niyetinin bu olduğuna emindi ancak durum öyle değildi.

"Bundan daha iyi bir zamanlama olamazdı," dedi babası. Kaşlarıyla oynamayı bırakarak kaşlarından dökülen bir teli işaret parmağıyla Türk halısının üzerine attı. Lord Carington'ın aklı düşüncelerle doluydu, tekrar sandalyesine gömülüp dirseklerini masasının üzerine koydu. Avuçlarını birbirine sürterek Isobel'e neşeyle baktı.

"Onlara ne cevap vereyim?" diyen Isobel kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Genç kadının merakı gittikçe artıyordu, aynı zamanda babasının tepkisi yüzünden sabırsızlığı da artıyordu.

Lord Carington çenesini kaldırdı ve genç kadının karşısında durduğunu yeni fark etmiş gibi ona baktı. "Tabii ki daveti ka-

bul edeceğiz. Evet, evet öyle yapacağız." Babasının göğsü derin kahkahalarla doldu, Isobel bunun karşısında biraz daha gerildi. "Lord Elgin, parlamentonun bir komite oluşturarak onun koleksiyonunu satın almayı gözden geçireceğini henüz bilmiyor; komitenin toplandığını öğrense bile benim de oraya atandığımı anlaması imkânsız," dedi babası.

"Ne demek istiyorsunuz, baba?" Isobel yavaşça kollarını açtı ve ellerini iki yanına koydu. "Parlamentoya önerilerini ileten bir komitenin parçası olduğunuzdan bihaber olan Lord Elgin'i, mermer eserler hakkında sorguya çekmeyi düşünmüyorsunuz değil mi? Bu kesinlikle etik değil."

"Asıl onun yaptığı etik değil. O eserleri, İstanbul'a büyükelçimiz olarak tayin edildiği sırada elde etti, kimine göre de çaldı. Dünyadaki en güzel yapı olan Partenon'dan kırdırdığı mermerlerin masrafını kendi cebinden karşılamış olabilir ama onları Londra'ya getirtmek için İngiliz savaş gemilerini kullandı," dedi Lord Carington.

Isobel, babasını suçlamaları karşısında afalladı ama en çok da onun yüzünün aldığı renkten dolayı şaşırdı. Lord Carington'ın yanakları renkten renge bürünmüştü; kırmızı, pembe, beyaz ve mor, öfkeli bir köpek misali aldığı her nefeste bir belirip bir kayboluyordu. "Mermer eserlerini İskoçya'daki malikânesine taşıtmak gibi saçma bir fikir için servetini heba etti ve şimdi de hükümetten bu eserleri satın almasını istiyor, halkımızın kültürel eğitimi ve ilerlemesi için!" dedi babası.

Isobel kaskatı kesildi. Genç kadın, nadiren babasıyla hemfikir olurdu fakat bu durumda, ikisinin aynı fikirde olmaları imkânsızdı. Eğer babasının dediği şey doğruysa, evlilik hakkındaki bahse dâhil olanlarınki, Lord Elgin'in aç gözlülüğünün yanında oldukça masumane kalıyordu.

11. Bölüm

Kalıcı olan bazı şeyleri ruhumuzda koruyalım... sadece bir süreliğine nefesimizi okşayan ve bizi terk edip yok olacakları değil.

Nenizili Gregor

Sinclair Konağı
Grosvenor Meydanı

Grosvenor Meydanı'ndan gelen atların toynak sesleri, Sterling'i evinin ilk katındaki oturma odasının pencerelerine yönlendirdi.

Genç adam aşağıya bakarken, kız kardeşlerinin hevesli konuklarından hangisinin, eğlencenin başlama saatinden on beş dakika erken gelme küstahlığını gösterdiğini anlamaya çalıştı.

Sterling ilk başta aşağıdaki kaldırımda, sokak lambasının ışığı altında bekleyen adamı tanıyamadı. Fakat merak onu ele geçirdi ve daha iyi görebilmek için ellerini pencerenin kenarına koyup öne doğru eğilmeye itti.

Şık giyinmiş olan beyefendi ansızın şapkasını çıkardı ve kırlaşan saçları arasında ellerini gezdirerek saçını düzeltti.

O anda Sterling, aşağıdaki adamın burnunun üzerinde bir şey fark etti. Görünüşe göre bir çeşit sargı ya da keten bir bandaj vardı.

Belki de bir boksördür? Sterling gözlerini kısarak onu daha dikkatli süzdü. Hayır, fazla çelimsiz ve narin yapılıydı.

Aşağıdaki adam sanki Sterling'in ona baktığını fark etmiş gibi başını pencereye doğru kaldırdı. Sterling perdelerin arkasına geçmeye çalıştı ama görüldüğünü fark edince başını sallayarak onu selamladı.

Beyefendi, genç adama doğru kibarca elini kaldırdı, sonra işaret parmaklarının iç kısımlarıyla burnundaki bandajı yokladıktan sonra kapıya doğru yöneldi.

Sterling erken gelen bu misafirin kim olduğunu anladığı anda derin bir şekilde iç çekti.

Ivy aceleyle Sterling'in arkasına geldi. "Kim geldi? Hayır, dur da bunu tahmin edeyim. Bu... Matmazel Whitebeard ve babası. Katılmaya pek hevesliydi. Doğru mu bildim?"

Sterling arkasını dönüp kız kardeşinin omuzlarını tuttu. "Sen, Lord Elgin'e davetiye *yollamadığını* söylememiş miydin?"

"Yollamadım. Sadece öyle yaptığımı *söyledim*. Hatta bu geceye katılamayacak olan pek çok misafire de söylemiş olabilirim. Ama gerçekte Lord Elgin'in evinin adresini bile soruşturmadım."

Sterling'in bakışları, genç kadının gözlerini delip geçti. Ivy sık sık gerçekleri saptırırdı, bu da onlardan biri olmalıydı. Genç adam, Ivy'nin omuzlarını hafifçe sıktı. "*Ivy*."

"Sana yemin ederim, Sterling," diye cevap verdi genç kadın. Ivy'nin gözleri, sözlerinin sorgulanması karşısında öfkeyle yanmaya başlamıştı. "Onu bu geceki davete çağırmadım."

Sterling, kız kardeşinin safran rengi elbisesinin omuzları üzerindeki ellerini gevşetti. "Öyleyse birazdan onun isminin takdim edilmesine de şaşırma. Çünkü Lord Elgin gerçekten buraya

geldi." Genç adam sırtını dikleştirdi ve dudaklarında konuksever bir gülümseme belirdi.

Aniden titremeye başlayan Ivy de ağabeyiyle aynı şeyi yaptı. "Onun burada olduğundan emin misin?"

"Evet, eminim," dedi genç adam.

Görünüşe göre uşak Poplin'in; Elgin'in yedinci dükü olan Thomas Bruce'u takdim edişini, Sinclair kardeşlerinin tümü duymuştu. Lord'la tanışmak için hepsi aniden hareketlenip oturma odasına doluştular.

Lord Elgin'in, sosyete içinde hem saygı gören hem de nefret edilen biri olması, Sinclair kardeşler için önemli değildi. Elgin'in mermer eserleri ile evlilik bahsi de sosyete içinde aynı şekilde ikiye bölünmüş bir tartışmaydı.

Ayrıca Lord Elgin'in aslında geceye davet edilmemiş olması da önemli değildi; buna rağmen Lord'un geceye katılması hakkındaki gizemi çözme ayrıcalığı Ivy'ye kalmıştı.

Priscilla, Lord Elgin'in bandajlı burnundan, daha doğrusu burnundan geriye kalanlardan gözlerini alamıyordu. Burun kemiğinin oluşturduğu çıkıntı tamamıyla ortadan kalkmıştı, hiçbir bandaj da bunu gizleyemezdi. "Sterling." Genç kadın, Lord Elgin'in onları duymaması için Sterling'i yanına çekip süslü arka pencerenin yanına götürdü. "Onun burnuna ne olmuş? Sormaya korkuyorum ama başına gelenleri öğrenene kadar ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Bir kaza mı geçirdi? Hayır, Atina'da mermerleri almaya çalışırken saldırıya uğramıştır, değil mi?" diyo sordu Priscilla.

Sterling, genç kadına kaşlarını çatarak baktı. "Birisine kusuru ya da hassas geçmişi hakkında soru sormak kabalıktır," dedi.

Priscilla dirseğiyle genç adamı hafifçe dürttü. "*Sterling.*"

Genç adam ona gülümsedi. "İhtiyacım olan bir bilgi karşılığında seninle bilgi alışverişi yaparım," dedi.

"Pekâlâ. Gizlim saklım yok benim."

"Yok mu?" Sterling odanın öte yanında duran Ivy'ye baktı. "Ama kız kardeşimizin var," dedi.

Priscilla hafifçe homurdandı. "Geceyi tertipleyecek parayı nereden bulduğunu mu öğrenmek istiyorsun?"

"Evet. Ivy, son konuk da gitmeden kaynağını bana açıklamayacağını söyledi." Genç adam, ayakları üzerinde ileri geri yavaşça sallanarak bekledi.

"Bunu onun gırtlağına yapışarak da öğrenebilirsin. Şahsen ben öyle yapmak istiyorum," dedi Priscilla. "Bordo kurdelemi takmış, görüyor musun? Önce bana sormayı bile akıl etmemiş."

"Yapabilirdim ama bu centilmence olmazdı... ya da senden isteyebilirim." Genç adam sabırsızlanmaya başlıyordu.

"Ben de öyle derdim. Sonuçta suç bende değil ki." Priscilla ağzını açarak Ivy'ye parlak bir şekilde gülümsedi. Genç kadın dişlerinin arasından, "Senin odadaki döşemelerin altındakileri buldu," dedi.

Sterling nefesini tuttu. "Umarım şaka yapıyorsundur, Priscilla, yoksa bu gece kız kardeşinden mesul olmam."

"Şaka değil. O yaptı." Genç kadın başını iki yana salladı. "Ah, bu kadar da şaşırma. Hepimiz paranın orada olduğunu biliyorduk. Ne zaman o tahtaları kaldırsan bütün ev gıcırdıyor."

"Ama fark ederdim." Sterling'in bakışları güzelce döşenmiş konuk odasında gezindi, en sonunda Ivy'yi, Killian ve mavi çizgili damaske desenli duvarın arasında dururken gördü.

"Ivy kesenin içine, aldığımız paraların ağırlığı kadar birkaç metal etek ağırlığı koydu, böylece biz onu harcayana kadar sen paraların kaybolduğunu anlamayacaktın," dedi Priscilla.

Ivy başını çevirdiği sırada genç adamın bakışlarına yakalandı. Sterling gözlerini kıstı. Yaptığının gün yüzüne çıktığını anlayınca, genç kadının altın-yeşil rengi gözleri fal taşı gibi açıldı. Sessizce iç çekerek Lord Elgin'in arkasına geçmek için koşturdu.

Priscilla baş parmağıyla Sterling'i dürttü. "Sıra sende. Ivy'yle sonra ilgilenebilirsin."

Sterling, Priscilla'yı mermerden yapılma bir içki masasına doğru yönlendirdi. "Elimdeki bilgi sağlam bir kaynaktan ama her şey gibi bu da tamamıyla doğru olmayabilir."

"Uzatma." Priscilla gergin bir şekilde omzunun üzerinden baktı. "Fazla vaktimiz yok."

"Mermer eserler kasalara yerleştirilip İngiltere'ye gitmek üzere savaş gemilerine yüklendiğinde, Lord Elgin İngiltere ile Fransa arasındaki geçici ateşkesten yararlanmaya karar verdi. Denizden gitmek yerine kara yolunu seçti. Bu onun burnuna... ve karısına mal olacak bir hataydı."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Priscilla. "Fransızlar onun burnunu mu kesmiş?"

Sterling başını salladı. "Esir düşüp yıllarca hapis kaldı. En sonunda serbest bırakılıp İngiltere'ye dönebildiğinde; karısı onu bir başkası için terk etmişti, Lordlar Kamarası'ndaki kürsüsünü kaybetmişti. Ve mal varlığı da tıpkı onun diplomatik kariyeri gibi dibe batmıştı."

Ivy'nin bakışları Lord Elgin'e kaydı. "Ama *yüzü*. Burnu olmayan şu mermer heykellere benziyor."

Sterling gözlerini devirdi. "Söylentiye göre, İstanbul'dayken, etkisi burnunda başlayan ciddi bir deri hastalığına yakalanmış. Sonrasında hapisteyken burnu iltihaplanmış ve açık yaraya dönmüş. Nihayetinde lordun acısı, burnunun çürümesine ve düşmesine sebep olmuş."

Priscilla arkasını dönerek Lord Elgin'e dehşet içinde baktı. "Peki, nasıl bu kadar neşeli kalmayı becerebiliyor? Eğer benim hayatım böylesine korkunç bir şekilde kararmış olsaydı, kendimi bir köprüden aşağı atmak isterdim."

"Tahminime göre parlamentonun, İngiltere halkı adına Partenon mermerlerini satın almayı kabul edeceğinden dolayı keyfi bu kadar yerinde," dedi Sterling.

Priscilla titredi. "Fakat *burnu*... ne kadar korkunç. Buna nasıl dayanabiliyor ki?"

Sterling, genç kadına düş kırıklığıyla baktıktan sonra onun yanından ayrılarak Ivy'yi ve çalınan paralarını bulmaya gitti.

Tam o sırada, Poplin'in kulak tırmalayan sesi konuk odasında çınladı. "...ve Matmazel Isobel Carington."

Sterling arkasını dönüp Isobel ile babasının konuk odasından içeri girdiğini gördüğünde vücudu kasıldı ve kalp atışları hızlandı.

Isobel, büyük konuk odasında Lord Elgin'i arayan babasının yanında duruyordu. Genç kadın, adamı babasından önce fark etti. Oldukça neşeli bir sohbetin içinde olduğu anlaşılıyordu. Leydi Ivy'ye ve uzun boylarıyla kaslı vücut yapılarından Sinclair oldukları anlaşılan iki kişiye, neşeli el hareketleriyle hikâyesini anlatan Lord Elgin'in heyecandan gözleri parlıyordu.

Leydi Ivy, Carington'ların geldiğini fark ederek etrafındakilerden izin istedi. Isobel ve babasını kapıda karşılayarak onları içeri davet etti. Bakan Carington heyecanla Lord Elgin'le tanıştırılmak istediğini söyleyince, Leydi Ivy derhal onu takdim etmek için yönlendirdi.

Sterling, Isobel'e doğru yürüdü, genç kadının eldivenli elini tutarak kibarca bir öpücük kondurdu. Genç kadın, Sterling'in dudaklarının sıcaklığını oğlak derisi eldiveninin üzerinden bile

hissedebiliyordu, bu da tüm varlığıyla genç adamın dudaklarını kendisininkilerle buluşturmasını arzulamasına sebep oluyordu.

Ve genç kadını öpmesini... Partridge Malikânesi'nin bahçesindeki gibi kazara değil... kasıtlı olarak.

Genç kadın aniden uyuştuğunu hissetti, vücudu sanki şarabın etkisinde gibiydi fakat hiç içmemişti. Ona tesir eden iksir, bizzat Lord Blackburn'ün varlığının ta kendisiydi.

Sterling, onun elini bıraktığında genç kadın utangaç bir şekilde gülümsedi. Acaba onun hissettiğini genç adam da hissetmiş miydi?

"Tekrar eldiven takabildiğinizi görüyorum. Elleriniz iyileşmiştir umarım?" diye sordu Isobel. Genç kadın bu soruyla birlikte içinde bir korku hissetti. Fakat Sterling, elini öperken genç kadının zihni tüm düşüncelerden arındı.

Genç adam, Isobel'in sorusuna karşılık bir kahkaha attı. "Bir dövüşçünün eli hiçbir zaman tamamen iyileşemez ancak şişkinlikleri indi, dolayısıyla tekrar eldiven takabilirim," dedi.

Isobel, genç adamın gözlerine baktı ve kalp atışları hızlandı. Sterling'in söylediği sadece birkaç kelimeyi idrak edebilmişti ama bundan anladığı kadarıyla, eldivenleri hakkındaki aptalca sorusu kadar Sterling'in cevabı da önemsizdi. Genç adamın gözleri onunkilere kilitlendi, aralarında cereyan eden iletişimin, kasıtsız bir şekilde kesinlikle eldivenlerle hiç alakası yoktu.

"Ah, işte buradasınız!" Lord Grant ikilinin arkasında belirerek Isobel'in sağ omzuna, Sterling'in de soluna ellerini koydu. "Londra'nın en meşhur çifti bu gece nasıllar bakalım? Düğün için bir tarih belirlediniz mi?" dedi Grant gülerek, bakışlarını ikisi arasında dolaştırarak onların da kahkahasına katılmalarını bekledi.

Sterling, Grant'in bu soğuk espriaine karşılık iç geçirdi. "Matmazel Isobel, İngiltere'nin en başarısız soytarısıyla daha önce tanışmadıysanız size takdim edeyim, kardeşim Lord Grant."

Isobel zoraki bir reverans yaparak Lord Grant'i selamladı. Genç kadının aklı tamamen, biraz daha yakınında duran ve giydiği lacivert jaketatay ve dar kesimli pantolonuyla muhteşem görünen Sterling'e gitmişti.

Sterling, erkek kardeşine hızlıca bir bakış attıktan sonra Isobel'in elini tuttu ve izin almadan kolunun üzerine koydu. Genç adam, ikisi arasındaki havayı dağıtmak için Isobel'i saygıdeğer konukları Lord Elgin'e takdim etmek istiyordu.

Sterling koluna girip oda boyunca ona eşlik ettiği sırada, Isobel hayatında ilk defa, içindeki hiçbir şeyi doğru yapamayan, itici, sakar, küçük hanımefendinin aniden kaybolduğunu, yerine güçlü, kendinden emin ve tutkulu bir kadının salonda yürüdüğünü hissetti.

Genç kadın, gözlerine hücum eden ısıyla göz kapaklarını kırpmaya başladı. Bu tuhaf dönüşüm duygusu onu tepeden tırnağa sarsmıştı.

Genç kadının bildiği hiçbir şeye benzemeyen bu his sinirlerini geriyordu. Varak çerçeveli bir aynanın yakınından geçerlerken, genç kadın yansımasına bakınca kendini tanıyıp tanımayacağını merak etti.

Neden aniden kendisini eksiksiz ve bu şekilde dolu hissetmişti?

Garip bir biçimde, Sterling'in yakınında olmak gibi basit bir şey genç kadının her zaman derinliklerinde bir yerinde yatan kuvveti uyandırmıştı; başkalarının kinci, alaycı sözleri ve yargılamalarından korunarak gömülü kalan dürtüsünü.

Sanki Sterling, kendi cesaretini ve büyük özgüvenini bir şekilde genç kadınla paylaşmıştı.

Isobel, Sterling'e diğer insanların düşüncelerini umursamaması için neyin güç verdiğini merak etti. Bu ona öylesine büyük bir

özgürlük sağlıyordu ki! Sterling kendi istediğini yapıp kurallardan çok kalbinin sesini dinliyor gibiydi. O korkusuz biriydi.

Genç kadın başını kaldırıp kirpiklerinin ardından genç adama hayranlıkla baktı. Sterling'in dudaklarında bir tebessüm belirdi. tutuşunu sıkılaştırarak genç kadını daha da yakınına çekti.

Isobel de gülümsedi, Sterling'in onu Lord Elgin'e tanıtmak için Lord Carington'ın sözünü kesmesine rağmen genç kadın buna devam etti. Sterling onun yanında olduğu sürece, gücü ve cesareti genç kadına ilham veriyordu. Isobel, sonunda olması gereken kadına dönüşmeye başladığından kesinlikle emindi.

Bir saat sonra, konuklar yemek masasında toplandılar. Sinclair'lerin komşularından birinden kiralanan üniformalı bir uşak çorba servisine başladı.

Bu durum Sterling'i kaygılandırmıştı. Genç adam, Bayan Wimpole'ün yaptığı balık çorbasını, Sinclair aile fertlerinin tümünün, aşçının annesinin en sevdiği yemek tarifi yüzünden zehirlenmemek için evi terk etmek zorunda kalışını daha dün gibi hatırlıyordu.

Isobel'in kaşığını yeşil renkli çorbaya daldırışını izlerken Sterling'in midesi kalktı. Dünya âdeta yavaşlamıştı, genç adam, Isobel'in çorbayı tatmasını engellemek zorunda olduğunu biliyordu. Ama Isobel'i zehirlenmekten kurtarırsa da kız kardeşi Ivy'nin dehşete düşeceğini biliyordu.

Buhar halkaları yükselerek genç adamın burnuna ulaştı. Nefesini tuttu. Isobel'in bunu yapmasına izin veremezdi. Yapamazdı. Sterling aniden uzanarak genç kadının elini yakaladı ve çorba kâsesinden kaldırdı. "Bekleyin..."

Isobel şaşkın gözlerle genç adama baktı, elini ondan kurtarana kadar kaşığını dikkatli bir şekilde aşağı indirdi.

Masadaki herkes sessizce Sterling'e bakıyordu. Genç adam durumu açıklamak için ağzını açtığı sırada çorbanın bezelye kokulu dumanı genzine kaçtı.

"Bezelye çorbası," dedi genç adam şaşkına dönmüş bir şekilde mırıldanarak. Sterling, yemeğin Bayan Wimpole'ün balık çorbasına tamamen benzediğine yemin edebilirdi. Kıvamları neredeyse tıpatıp aynıydı ama... "Bu, bezelye çorbası."

"Evet," dedi Ivy hafifçe göz kırparak. Dudaklarını ağzının içine çektikten sonra yavaşça gülümsedi. "Nefis." Genç kadın, Sterling'e öfkeli bir bakış attı. "Korkma, Sterling. Çorbanın tüten dumanı aldatıcı, biliyorum ama seni temin ederim, konuklarımız için çok sıcak değil." Ivy konuşmasını bitirdiğinde, misafirler Sterling'e gözlerini devirerek vereceği cevabı beklediler. Ivy ona ters ters bakmaya devam ediyordu.

Isobel'in karşısında oturan Siusan, kaşığıyla çorbasından biraz aldı ve ağzına götürdü. Yutkunduktan sonra Isobel'e dönerek. "Çorba mükemmel olmuş. Kız kardeşim bu gece için, Devonshire Düşesi'nin yanında yıllarca çalışmış olan bir aşçıyı kiraladı," dedi. Ardından Sterling'e imalı bir şekilde bakarak, çorbasını denemesi için başıyla işaret etti.

Sterling iç geçirerek bezelye çorbasının tadına baktı. Priscilla sessizce gülüşünü gizlemek için peçetesini ağzına götürdü.

"Lord Elgin," dedi Lord Carington sonunda, konukların dikkatini masanın öbür tarafına çekerek. "Leydi Ivy bu gece bizi bir araya getirdiği için çok şanslıyız," dedi.

Elindeki kaşığını kâsesine bırakan Isobel şaşırmıştı. "Evet, Leydi Ivy, ben de katılıyorum," dedi genç kadın. Tavırları bir anda değişerek, ev sahibesine parlak bir şekilde gülümsedi.

"Gerçi bunu bilmiyor olabilirsiniz, babamın atanması çok yakın zamanda..."

Lord Carington'ın gözleri büyüdü, elini kaldırarak Isobel'in sözünü kesti. "Ah, izin ver, tatlım. *Lütfen*," dedi. Isobel'in babası ilgisini tekrar Lord Elgin'e yöneltti. "Yakın zamanda, British Museum'un mütevelli heyeti tarafından, Partenon mermerlerinin satın alınmasını görüşmek için bir komite kurmakla görevlendirildim. Siz de tasavvur edersiniz ki, Lord Elgin, siz ve ben Leydi Ivy'nin ilk akşam partisine davet edildik, ne büyük tesadüf doğrusu!" diyerek zoraki bir kahkaha attı.

Lord Elgin siyah kaşlarını kaldırdı. "Ama Sayın Bakan," dedi Isobel'in babasına hitap ederek, "Ben... ben bu geceki partiye davet edilmedim ki," dedi.

Ivy'nin nutku tutuldu, yüzü neredeyse bezelye çorbasının yeşiline büründü. "Ah, Lord Elgin, davet *edilmiştiniz*. Aslında siz bizim onur konuğumuzsunuz." Genç kadın çaresiz bir şekilde Siusan'a baktı, ardından da Sterling'e.

"Kesinlikle kız kardeşimin davetiyesini almış olmalısınız. Ulağımız davetiyeyi," Siusan, Ivy'ye baktı, Lord Elgin'in evini tarif etmesi için araya girmesini bekliyordu ancak Ivy bir anlığına onaylamayan bir göz hareketiyle ona yardım edemeyeceğini belli etti, "evinize ulaştırdığını teyit etti," diyebildi Siusan.

Lord Elgin utanarak, peçetesini kaldırıp dudaklarının kenarını sildi. "Davetiyenizi göremedim, gerçi geleceğimden emin olabilirdiniz."

Sterling masanın önüne doğru eğildi. "Ama... partiye geldiniz, Elgin."

Lord Elgin masanın etrafına bakınınca bütün gözlerin ona çevrilmiş olduğunu gördü. Güldü. "Ah, Tanrım, şimdi neden herkesin kafasını karıştırdığını anladım." Doğrudan Sterling'e konuştu. "İtiraf etmeliyim ki bu benim için oldukça utanç verici ama gazetelerde durumum hakkında yazılanlar kadar değil," dedi.

"Lord Elgin, bu eve gelirken hiç endişelenmenize gerek yok," diye araya girdi Grant. "Bizler de sizin gibi İskoç'uz, *kardeşiz*," dedi.

Lord Elgin başını eğdi, ardından tekrar kaldırdığında gözleri dolmuştu. "Bu gece, bu eve kutlama için gelmedim, Lord Blackburn, mermer eserlerini İskoçya'ya götürebilmek için yardımınızı istemeye geldim. Başından beri niyetim buydu," dedi.

"Ne?" Lord Carington peçetesine öksürmeye başladı. "British Museum ne olacak peki? Parlamentodan eserleri satın almayı düşünmelerini talep ettiğinizi sanıyordum..."

Sterling ayağa kalkarak Lord Elgin'in yanına gitti. "Lordum, lütfen benimle gelin ve bu konuyu özel olarak konuşalım," dedi.

Lord Elgin'in gözleri doldu. "Yemeği bölmek istemem."

Ivy ayağa kalktı. "Ah, hiçbir şeyi bölmüyorsunuz. Lütfen gidin ve konuşun. Yenecek çok yemek var," diyerek neredeyse işveli bir şekilde güldü. "Aslında, lordum, saatlerce yemek yiyor olacağız. Yirmi üç farklı yemek sunulacak."

Siusan boğazını temizleyerek, "Otuz üç, sevgili kardeşim," dedi.

"*Otuz üç* çeşit yemek!" Ivy gülümsedi, bu rahatsız edici durumu kontrol altında tuttuğunu belli etmek istercesine elinden gelen çabayı gösterdi.

Lord Elgin genç kadına doğru eğildi. "Teşekkür ederim, Leydi Ivy."

"Lütfen bize izin verin." Sterling, Lord Carington'a sert bir bakış attıktan sonra Lord Elgin'e eliyle işaret ederek onu yemek odasından çıkardı.

Genç adam son kez Isobel'e bakıp sessizce ondan kalmasını istedi. Sterling, genç kadının onu anladığını umdu.

12. Bölüm

Hayat ne kadar berbat bir şey; bolluk içinde yaşarsınız ama bolluk size yetmez.

Bertolt Brecht

Burlington Binası
Kömürlükte

"Burası Piccadilly Sokağı, Leicester Meydanı değil. Lord Blackburn, beni evime götüreceğinize söz vermiştiniz." Isobel pencereden görülebilen heybetli yapıya baktı. Neden buradaydılar ki?

Lord Elgin'in itirafından sonra, gece çabucak sona ermişti. Parlamento tarafından, British Museum'um Elgin mermerlerini satın alması için değer biçmekle görevlendirilen komite başarısızlığa mahkûm olduğu için Isobel'in babası karalar bağlamıştı. Yüzünün rengi bezelye çorbasınınki kadar yeşile dönmüştü. Lord Carington, Isobel'e Leicester Meydanı'na kadar birisinin eşlik etmesini rica ederek, Sinclair Konağı'nı erkenden terk etmişti.

Tabii ki Lord Elgin'le girdiği uzun tartışmasını tamamlayan Lord Blackburn de bu onur için gönüllü oldu.

"Neden buradayız... Sterling?" diye sordu Isobel. Genç adamın gözleri ay ışığında parlıyordu.

At arabası, Burlington binasının en uç köşesinde sallanarak durdu. Arabacı gidecekleri yere vardıklarını daha söyleyemeden Sterling kapıyı açarak aşağı indi.

Genç adam parlak ay ışığı altında durarak elini Isobel'e uzattı. "Size bir şey göstermek istiyorum. İnanılmaz bir şey."

Isobel, temkinli bir şekilde koltuğunda yana kaydı, genç adamın elini tutarak arabadan aşağı indi.

Sterling arabacıya bakarak, "Burada beklemenizi rica ediyorum, bayım, şafak sökene kadar geri dönmesek bile," dedi.

Şafak mı? Sterling'in niyeti neydi? Isobel şatoyu andıran devasa yapıya baktı. "İçeride kimse var mıdır?" diye sordu genç kadın tereddütle.

"Hayır. Bina satıldı." Genç adam, Isobel'in elini tutarak onu binayı çevreleyen parmaklıkların ortasındaki uzun geçit kapısına götürdü. Sterling yeleğinin cebinden bir anahtar çıkardı ve malikânenin arkasındaki bahçelere girişi sağlam bir şekilde muhafaza eden demir kilide yerleştirdi.

"O zaman neden buradayız? Bana ne göstermek istiyorsunuz?" Isobel vücudunun gerildiğini hissetti ama korktuğu için değil; genç adamla yalnız olduğundan hınzır bir hayal aklına girmişti. Boks kulübünde yollarının kesiştiği ilk günden beri genç kadın uykusuz geceler yaşıyordu.

Geçit kapısı genç adamdan en az iki kat daha uzundu ama geçidin sol kanadına eklenmiş olan bir kapı içeri girmelerine olanak sağlıyordu. Sterling kapıyı ardına kadar açıp eğilerek geçti, ardından Isobel'e yol göstererek kapıyı arkalarından kapattı.

Balıçe, mehtaba dönmek üzere olan ayın parlaklığıyla aydınlanmıştı, Isobel'in gözlerinin karşılarındaki muazzam manzaraya alışması biraz sürdü.

Mermer kemerler, sütun kaideleri ve heykeller bir kömürlüğün etrafına, parlak gümüşi bir duvar misali dizilmişti.

Isobel'in gördüğü şeyin tam olarak ne olduğunu anlaması dakikalar sürmüştü. "Bunlar... Elgin'in Partenon mermerleri değil mi?" diye sordu.

Genç kadın cevabı zaten biliyordu, hayranlıkla içi ürperdi.

"Öyle." Sterling biraz tereddütle genç kadını sardı. "Üşümüşsün."

Genç kadın başını iki yana salladı ama yine de Sterling'e yaklaştı. "Elgin, Londra'nın rutubetine rağmen mermerlerini burada, dışarıda mı bıraktı?"

Sterling başını iki yana salladı. "Hepsini değil. Gelin. Elgin bana anahtarlarını ödünç verdi," dedi. Sterling ondan ayrıldı, genç kadının elini tutarak ahşap kömürlüğün kapısına doğru götürdü.

Burası sıradan bir kömürlük değildi. Sadece ay ışığının vurduğu karanlıkta bile, genç kadın yapının, en az Leicester Meydanı'ndaki evi kadar büyük olduğunu gördü.

Sterling yeleğinin cebinden minik bir anahtar çıkartarak paslı kilitten içeri soktu. Sterling genç kadına baktı, Isobel ona heyecanla başını salladı. Genç adam anahtarı çevirdi ve kapıyı açtı.

Gözlerinin karanlığa alışması için kapı eşiğinde dakikalarca durdular. Kömürlüğün çatısındaki iki büyük pencereden içeriye ay ışığı sızmasına rağmen içerisi hâlâ çok karanlıktı.

"Mermerlere bakmak için içerisi çok karanlık," dedi Sterling, Isobel'e bakarak. "Özür dilerim. Gerçekten size inanılmaz bir şey göstermek istiyordum," dedi.

"Eserleri önceden gördünüz mü?" diye sordu Isobel.

"Hayır." Sterling kolunu uzatarak mermerden yontulmuş bir at heykelinin boynunda elini gezdirdi. Genç adam gülümsedi. "Lord Elgin benden mermer eserlerini satın almamı rica etti. Bu gece evimize gelmesinin sebebi buymuş," dedi.

"Nasıl?" Isobel hayrete düşmüştü. "Ve... ve siz de kabul mü ettiniz?"

Sterling güldü, sesi yumuşak ve hüzünlü çıkmıştı. "Keşke kabul edebilseydim. Dünyanın hiçbir yerinde böyle bir koleksiyon yok ancak benim de o kadar param yok... şimdilik."

Isobel kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Sterling, genç kadının yanından uzaklaşıp el yordamıyla karanlık kömürlüğün içindeki mermer eserlere doğru yürüdü. "Lord Elgin, pek çok kişinin sandığı gibi açgözlü bir koleksiyoncu değil."

"Buna itiraz edecek birileri çıkabilir," diye karşılık verdi Isobel. Genç kadın, Sterling'in cevabını bekledi, genç adam söze başladığında duyularıyla ona doğru yöneldi.

"Bu geceye kadar ben de itiraz edenler arasındaydım. Ama artık değilim," dedi Sterling. Genç adam bir ay ışığı hüzmesinin altından geçti. "Elgin'in asıl fikri, dünyadaki en önemli mermer eserlerinden biri olan bu heykellerin yok olmadan önce alçıdan kalıplarını almaktı."

"Fikrini ne değiştirdi?" diye sordu Isobel.

"Akropol bir Türk garnizonu olarak kullanılıyordu. Oradaki mermer blokların çoğu; kulübe yapımında ya da öğütülüp yakılmasıyla elde edilen kireçle, başka binalara badana yapmak için kullanılmıştı. Elgin'in zanaatkârları kalıp almak için aceleyle çalıştılar ancak garnizon komutanı iskele kurmalarına izin vermediği için sadece birkaç kemerin kalıbını çıkarabildiler."

"Ama... bunlar kalıp değil ki." Isobel, bir kadın heykelinin elbisesindeki mermerden kıvrımlara dokundu. Heykelin gerçek-

çiliğine ve yapımındaki sanatçılığa hayret etti. "Bunlar sanat eseri," dedi genç kadın.

Sterling yakınlardaydı, genç kadın bunu onun sesinden anlamıştı. Genç kadın onu, yukarıdaki parlak pencerelerin birinin altından geçmediği sürece göremiyordu. "İngiliz Büyükelçiliği'nde, antik eserlere karşı meraklı olan bir papaz, İstanbul'a dilekçe yazarak; garnizonun hisarını çevreleyen surlarına bir etkisi olmayan heykelleri Elgin'in götürebilmesi için izin istedi. Zamanlaması mükemmeldi; Amiral Nelson, Nil Muharebesi'ni kazanmış, İngilizlere Akdeniz'de üstünlük sağlamıştı. Dolayısıyla izin verildi," dedi genç adam.

Isobel hikâyeyi aklında tarttı. "Yani Lord Elgin, heykelleri götürmekle onları yok olmaktan kurtardığına inanıyor," dedi.

"Evet. Bu koleksiyon insanlık için bir armağan ve korunması gerekiyor," dedi genç adam.

Isobel karanlıkta yalnız kalmak istemiyordu. Genç kadın el yordamıyla Sterling'in sesine doğru yürüdü. "O zaman neden Lord Elgin mermer eserlerini satmak istiyor?" diye sordu.

Sterling söze başladığında, genç kadın onun nefesinin sıcaklığını hissetti.

"Çünkü onları muhafaza etmenin maliyetini karşılayamıyor," diye cevap verdi Sterling. "Ayrıca onları elde etmek istemesinin esas sebebi artık yok."

"Ama yemekteyken mermerleri İskoçya'ya götürmek istediğinden bahsetmişti," diye hatırlattı Isobel. Genç kadın sessizce Sterling'in sesini dinledi.

"Evet, en büyük umudu buydu. Ama imkânlarının gerçekte olduğundan daha fazla olduğunu zannetti. Çok istememe rağmen ona yardım edemedim," dedi.

Genç kadın şimdi ona çok yakındı, kalbi onu karanlığın içinde bulma ümidiyle çarpıyordu. "Ama neden İskoçya'ya? Oranın ana vatanı olduğunu anlıyorum ama artık burada kalıyor, Londra'da," dedi Isobel.

Sterling iç çekince, genç kadın aceleyle nefesinin geldiği yere yöneldi. "Elgin, eserlerini gemilerle taşıtıp kendisi kara yoluyla İngiltere'ye gitmeyi seçince Fransızlara esir düştü. Lord, karısına Yunan harikalarını İskoçya'ya getirtmeye söz vermişti. Ama karısı, Lord'un özgürlüğü için Fransızlarla güya müzakere edecek olan başka bir adam için onu terk etti. Lord'un hastalığı onu çürüterek yüzünü kaybetmesine sebep oldu. Sevgili karısını kaybetmenin üzüntüsü de onun kalbinden olmasına yol açtı," dedi Sterling.

Isobel, Sterling'in yakınında olduğunu biliyordu. Çatıdaki pencereden sızan ışık hüzmesinin altına doğru yürüyerek ellerini genç adama doğru uzattı. "Ama babam ve Parlamento mermer eserlerini kurtarabilirler. Onları daha güvenli bir yere yerleştirerek buradaki koşullardan korunmasını sağlayabilirler," dedi genç kadın.

Sterling, "Ya da Parlamento, Elgin'in Yunan kültürünü yağmaladığını iddia eden diğerlerinin görüşünü benimseyebilir," dedi. Genç adam nefes verdi. "Bilmiyorum. Lord Elgin de emin değil. Ona göre, Parlamento genel kanaatten yana taraf olabilirmiş. Parlamento'nun; Lord'un işçilerine ve eserlerin Londra'ya taşınmasına ödediği ücreti karşılayacak kadar bir meblağ ödeyerek mermerleri satın almaktansa, eserleri burada çürümeye terk etmeyi tercih edeceklerine inanıyor," dedi.

"Babam buna izin vermeyecektir," dedi Isobel. Ama bu sözlerinin doğru olup olmadığına yürekten inanamıyordu.

Isobel, Sterling'in yaydığı sıcaklığı takip etti ve göğsü onunkine değene kadar ileri yürüdü. Başını kaldırarak Sterling'in omzuna yasladı, onu saran kolların sıcaklığını hissetti.

Bir süre birbirlerine sarılır vaziyette kaldılar, birbirlerini istemekten başka bir sebepleri yoktu. Fakat en sonunda Sterling sarılmayı bıraktı. "Bu heykellerdeki gerçek güzelliği ve sanatı göremesek de bu fırsatı kaçıramayız. Bunu bir daha bulamayabiliriz," dedi.

Isobel, Sterling'in karanlığın gölgelediği yüzünün bulunduğunu yöne doğru başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Isobel elinde, onun elini hissetti. Sterling, genç kadının elini alarak mermer bir heykelin soğuk yüzeyine dokundurdu.

Sterling, "Heykellerin ustalığını ellerimizle hissedeceğiz," dedi genç kadına. "Dokunarak öğreneceğiz."

Isobel'in eli mermer heykelin üzerinde kaydı, genç adam kendi elini onunkinin üstüne koymuş yavaşça hareket ettiriyordu.

"Muhteşem, değil mi?" Sterling, genç kadının arkasında duruyordu, dudakları Isobel'in kulağının hemen üzerindeydi. Genç kadın gözlerini kapadı, dokunduğu erkek heykelinin pürüzsüz ve soğuk adaleli bacakları üzerinde parmak uçlarının gezinmesine kendisini bıraktı. Dokunduğu şeyin mermer değil de Sterling olduğunu ve ellerini hareket ettirmesinin yerine kendi vücudunda dolaştırdığını hınzırca hayal etti.

Biraz sonra genç kadın çok şaşırdı, Sterling...

... doğrudan genç kadının arkasına geçip serbest olan eliyle belini okşayarak, başparmağıyla nazikçe kaburgasının eğiminde gezindi.

Derin bir sessizlik, kömürlüğün küflü havasını doldurdu. Isobel, genç adamın önündeki sertliğin, beli ile kalçalarının buluştuğu noktaya baskı yaptığını hissetti. Bu derin sessizlik içinde şiddetle tırmanmaya başlayan şehvet ateşinden sanki her biri diğerinin vazgeçmesini beklercesine birkaç saniye boyunca kıpırdamadılar.

Isobel, göğüs kafesinin üzerindeki Sterling'in eline parmaklarını doladı. Genç kadın titreyerek derin bir nefes aldıktan sonra, Sterling'in elini göğüslerine götürdü. Genç adamın elini kavrayarak orada tuttu.

"Isobel?" Genç adamın nefesinden dökülen ismi, derin ve keskindi. Isobel'in içinde bir titreşim yaratarak, genç adama doğru sarsılmasına sebep olmuştu. Sterling'in ses tonu, onun ne yaptığını sorgulamıyordu; Isobel bunun bilincindeydi. O daha çok ileri gitmek isteyip istemediğini soruyordu.

Ve ileri gitti de... O gece olanların hiçbir önemi yoktu. Bekâr kalmak, Isobel'in kaderiydi. Babası bunu ona sık sık söylüyordu ve genç kadın da haklı olduğunu biliyordu.

Bu bahis sadece bir oyundu; birbirine uyuşmayan iki insanı bir araya getirmişti. Ama Isobel sürelerinin kısıtlı olduğunu biliyordu. Balo sezonunun sonunda yolları sonsuza dek ayrılacaktı. Isobel bir matmazel olarak ölebilirdi ama bir bakire olarak asla.

Sterling'i istiyordu, bedenini onunkiyle birleştirmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Arzuyu hissetmek ve onu tam olarak tecrübe etmek için. Genç kadın yalnız geçireceği hayatı boyunca hatırlayacağı bir gece geçirmek istiyordu. Yunan heykellerini andıran bu adamla birlikte bir gece.

Böylece genç adamın ona bahşettiği cesaret duygusuyla içini doldurdu. Isobel yavaşça arkasını döndü; genç kadın, uzanan erkek heykeli ile en az mermer kadar sert ve boyun eğmez olan Sterling'in arasında duruyordu.

Isobel dudaklarını araladı, genç adam onun nefesini kesecek şekilde öptü. Isobel sersemledi, dengesi bozuldu ve elleri arkasına düştü. Genç kadın, heykelin açık bacaklarına omzunu çarparak iki taraftan da sıkıştı. Sterling onun yerine geçerek, genç kadının kendisini toparlamasına izin vermedi. Isobel heykelin göğsüne uzanana kadar geriye yaslandı.

Karanlıkta Sterling'in gülümsediğini zannetti fakat bundan emin olamadı. Genç kadın uzanıp Sterling'in ceketinin yakasını kavrayıp kendisine çekmeye başladı ama genç adam direndi.

Isobel fazla cesur ve ateşliydi. Utangaçlıktan ötürü, göğsünden yükselen bir kızarıklık yanaklarını sardı. Antik bir heykelin taştan göğsünün üzerinde uzanırken, genç kadın gözlerini kapatarak gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

İstediği tek bir geceydi. İçindeki cesareti açığa çıkarmış, karşılığında da reddedilmişti.

Genç kadının üzerine aniden bir ağırlık çöktü. Sterling'in ılık dudakları onu öpüyordu. Genç adam dudaklarıyla onunkini arıyor, diliyle ağzının yumuşaklığını keşfediyordu.

Genç kadın ellerini uzattığında, Sterling'in taş kadar sert adaleli göğsünün çıplak olduğunu hissetti. Ellerini onun göğsünden aşağıya doğru kaydırdı, büyük kas yığınlarının arasındaki bir dizi sert kıl örtüsünü hissetti. Genç kadın yumuşak bir şekilde iç çekti.

Genç adam daha sert bir şekilde öpmeye başladı. Isobel'in buklelerindeki tokaları çözerek bir kenara attı, parmaklarını saçlarında dolaştırırken genç kadını yoğun öpücüklere boğdu. Öpüşü öyle tutkuluydu ki Isobel sersemlemişti, daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

Sterling'in elleri genç kadının vücudunda dolaşırken, dudaklarının tadını çıkarıyordu. Hızlı bir şekilde nefes alıp veriyordu, o kadar kesikti ki genç kadın neredeyse onu duymuyordu. "Bundan emin misin, Isobel?"

Genç adamın yanaklarını avuçlarıyla sararak karanlıkta onu görebileceği kadar geri çekti. "Evet, seni istiyorum."

"Ama güzelim, sen..."

Genç kadın parmağını Sterling'in dudağına koydu. "... sonunda yarım bir hayat yaşadığını fark eden bir kadınım. Ama

bu kadar yeter. Seni istiyorum. Yarın umurumda bile değil. Seni her şeyden çok istiyorum," dedi.

Ay ışığında genç adamın gümüşi gözlerinin onu süzdüğünü gördü. Bu gece ondan istediği şeyin muhtemelen Sterling için bir anlamı olmadığını biliyordu. Ama Sterling'in onunla sevişmesini hayatındaki her şeyden çok istediğinden emindi. Genç kadın da onu süzdü ve gülümsedi.

Sterling gözlerini kapadı ve başını kaldırarak, genç kadının anlayamadığı, Keltçe bir şeyler mırıldandı. Ardından uzun ve derin bir şekilde Isobel'i öptü.

Genç adam daha önce içinde böyle bir arzu hissetmemişti. Daha önce asla bir kadını altında hissetmek için çılgınca bir dürtüye kapılmamıştı. Isobel herhangi bir kadın değildi. O istediği tek kadındı. Ve ihtiyaç duyduğu tek kadın...

Sterling tek elinin üzerinde doğrularak dilini genç kadının ağzına daldırdı ve nazikçe üst dudağının üzerinde dolaştırdı. Isobel onun altında kıvranıyordu, kasıklarını genç adamın pantolonunu zorlayan sertliğe doğru sürtüyordu.

Genç kadın elini Sterling'in karnına doğru kaydırdı, genç adamın tenindeki tüyleri diken diken etmişti. Elini araya sokarak, pantolonunun üzerinden parmaklarını hafifçe zonklayan ve titreyen erkekliği boyunca dolaştırdı.

Tanrım, Isobel'i nasıl da istiyordu.

Okşayışının ona neler yaptığını bilmiyor muydu?

Sterling kendini daha fazla tutamadı, genç kadının elbisesinin boyun kısmına sımsıkı oturan ince astarlı kurdeleyi sıyırdı. Kurdele saten korseden aşağıya kaydı ve elbisesi açıldı.

Serin hava genç kadının tenine doğru esiyordu, hatlarını gizleyen ipek korsenin parçasını indirirken göğüs uçları sertleşti.

Genç adam, Isobel'in göğüslerini kavrayarak onları korsenin esaretinden kurtardı, ayı ışığının yumuşak pusu altında, göğüslerinin kıvamlı yuvarlaklığına baktı. Genç adam, Isobel'i tekrar öptü, genç kadının dudaklarından ufak bir inlemenin dökülmesine sebep oldu. Ardından tekrar aşağıya inerek göğüslerinden birinin ucunu ağzına aldı.

Islak dilini, Isobel'in gül rengi gergin göğüs ucunda gezdirdikten sonra derin bir nefes alarak göğüs ucunu emmeye başladı. Genç kadını diliyle okşarken eliyle de diğer göğsünü kavradı, yumuşak tenini yoğurup ateşlere boğarak pütürlü meme ucunu dokunuşuyla tekrar yumuşattı.

Isobel, avuç içlerini genç adamın omuzlarına yapıştırarak inledi, bedeni genç adamınkine doğru kıvrıldı. Vücudunun en hassas bölgesini genç adamın sertliğine doğru bastırdı. Bu Sterling'i mahvetmişti.

Sterling eğilip Isobel'i kollarının arasına aldı, onu devasa heykelin yukarısına doğru kaldırdı. Genç kadının gözleri şaşkınlıkla parladı.

Sterling, heykelin ve genç kadının bacaklarından oluşan dolaşıklığa baktı. Ne yapması gerektiğini anlayana kadar bir süre kaşlarını çattı.

Isobel'in ayak bileklerini kavrayarak havaya kaldırdı, bacaklarını iki yana ayırıp genç kadını kendisine doğru hizalayarak heykelin dizlerinin üzerine yerleştirdi.

Isobel hızla nefes almaya ve dik oturmaya çalışıyordu. "Sterling... "

Genç adam elini uzatıp Isobel'in karnına bastırarak, heykelin koynuna doğru, arkasına yaslanmasına yardım etti. Sterling başını genç kadının bacaklarının arasına doğru eğdi.

Nazikçe kadınlığının kıvrımlarını araladı ve pembe incisini ortaya çıkardı. Çevik diliyle genç kadının en narin bölgesine hafif bir darbe vurduktan sonra, onu ağzına götürüp emmeye başladı. Isobel'in vücudunu ufak kasılmalara boğuyordu.

"Sterling, *lütfen*," diye sızlandı genç kadın. Parmaklarını genç adamın omuzlarına gömdü.

Dilini minik tomurcuğunun etrafında döndürürken, önce bir parmağını, sonra diğerini, nemli sıcaklığından içeri doğru ileri geri kaydırdı. Genç kadının kasıkları titreyip kasılana kadar hareket etmeye devam etti.

"Sterling," diye inledi Isobel, aşağıya uzanıp genç adam ona bakana kadar ensesini kavradı. "Lütfen bana gel," dedi. Genç adam başını salladı, başını yana çevirerek Isobel'in sıyrılan eteklerinin altındaki baldırlarının içini bir kez daha öptükten sonra yukarı kaydı. Göğüslerinden birini emdi, ardından gerdanı boyunca, dudaklarına ulaşana kadar devam etti.

Genç adam önden düğmeli pantolonunu indirmek için bir anlığına yana eğildi, ardından erkekliğini genç kadının sıcak ve nemli kadınlığının dudakları arasına yerleştirdi. Isobel ona doğru kaykıldı ama Isobel hâlâ bakire olduğu için Sterling kendisine hâkim olmak zorundaydı. Erkekliğinin erik şeklindeki başını, genç kadının içine doğru bastırdı; Isobel kasılmıştı, Sterling'in kendisini toparlayarak gözlerini kısmasına sebep olmuştu. "Isobel, yavaş ol."

Isobel çılgınca başını iki yana salladı. "Hayır. *Şimdi*. Seni istiyorum, Sterling. Şimdi," dedi.

Genç adam başını Isobel'e doğru eğerek ona derin bir şekilde baktı. "Isobel, ben..."

Isobel, kalçasını ona doğru kaydırdı, kızlık perdesini aşarak genç adamı kendine çekti. Genç kadın o anda inledi, saniyeler

boyunca Sterling'e sarılıp kaldı. Genç adam, Isobel'in vücudunun gevşediğini hissedince içine doğru hareket etmeye başladı.

Genç adam, içine girmeye başlamıştı; ilk başta uzun ve yavaş darbeler halinde, sonra aralarında bir ritim oluşturarak daha derine ve daha sert bir şekilde devam etti.

Isobel, Sterling'in gözlerine bakmayı hiç bırakmadı, genç adamın her darbesiyle ağzı açılıyordu. Isobel'in iç kasları, Sterling'in erkekliğini sıkıca sardı, penisini daha hızlı körükleyerek genç adamın vücudunu, onun derinliklerine doğru daha sert vurmasına sebep oluyordu.

Sterling, içindeki hareketlenmenin başladığını hissederek gözlerini genç kadından ayırdı. Durmak zorundaydı. Ama aniden Isobel, heykelin dizinde duran sağ bacağını kaldırarak Sterling'in sırtına doladı. Genç adama doğru vahşice yükleniyordu, kendinden geçerek haykırdığı anda vücuduyla Sterling'e o kadar sert yapışmıştı ki genç adam kendini durduramadı. "Ah, Tanrım, Isobel."

Bir sıcaklık dalgası Sterling'in üzerinden geçti, nefes nefese kalan Isobel'in ağzını kendi dudaklarıyla yakalayarak er salgısı genç kadının içine akarken onu sert bir şekilde öptü.

Seni seviyorum...

13. Bölüm

Hayatın olmazsa olmazı, zengin olmak değil dünyayı zenginleştirmektir.

B.C.Forbes

Sinclair Konağı
Grosvenor Meydanı

Güneş gökyüzünü kaplamış, pembe ve menekşe rengi tonlara bürümüştü. Sterling kapının önünde durmuş, güneşin doğuşunu hayranlıkla izliyor ve içeri girmeden önce takındığı sersem gülümsemesini yüzünden atmaya çalışıyordu.

Genç adam arkasını dönüp parmaklarını kapının mandalına koyduğu sırada, dört tane doru atın çektiği parlak bir fayton meydana girdi.

Ah, gazetelerdeki bir dedikoduya daha konu olmaya ihtiyacı yoktu, o yüzden fark edilmeden önce aceleyle içeri girip kapıyı arkasından kapattı.

Sterling'in paltosunu çıkarıp holdeki askılara yerleştirdiği sırada ön kapı tekrar açıldı ve Poplin içeri girdi.

Poplin, Sterling'i gördüğüne, en az Sterling kadar şaşırmıştı. "Ah, günaydın, lordum. Tanrım, gerçekten çok erken kalkmışsınız,"

dedi. Uşağın bakışları Sterling'in buruşmuş geceliğine gitti. "Y... yani, umarım iyi bir gece geçirmişsinizdir, lordum." Yaşlı adamın her zamanki kireç gibi solgun yüzü doğan güneş gibi kızarmıştı.

"Aslında harikaydı." Sterling, Poplin'in yanından geçti ve zamanında kapıyı açarak rüküş at arabasının evin önünden geçerken baktı. Genç adam kapıyı kapattı ve Poplin'i inceledi. "Senin sözleşmende ve Bayan Wimpole'ünkinde, bu evde kalmanızı gerektiren bir madde olmadığını biliyorum."

"Bu doğru, lordum." Poplin hızla eğildi. "Ancak lütfen, müsaade ederseniz şömineleri yakmak durumundayım. Bu sabah hava epey serin. Ölümün ailenizi uykuda yakalamasını istemem. Öğle vaktine daha çok var. Biraderleriniz ve kız kardeşleriniz o zamana kadar kahvaltı için aşağı inmezler. Bayan Wimpole'den size bir kahvaltı tepsisi hazırlamasını isteyeyim mi?" diye sordu.

"Gerek yok, Poplin. Yemek için diğerlerini bekleyebilirim," diye cevap verdi Sterling.

"Çok iyi, lordum." Sterling'in başka bir talimatını beklemeden, Poplin hızla arkasını dönerek koridora doğru topallayarak yürüdü.

Sterling kapıyı tekrar açıp dışarı baktı. Gösterişli at arabası gitmişti. Elleriyle gözlerini ovuşturdu. "Uşağımız işe bir faytonla mı geliyor? Ah, ne diyorum ben?" Belki de uykuya ihtiyacı vardı –zihni mantıksız şeyler üretiyordu– fakat tuhaf bir şekilde, Sterling kendini hiç yorgun hissetmiyordu.

Genç adam kapıyı kapatırken hafifçe kıkırdadı ve çatı katındaki odasına giden merdivenleri çıktı.

"Tünaydın, Sterling. Bakıyorum da bugün keyfin yerinde," dedi Siusan, çay fincanını dudaklarına götürdüğü sırada gülümseyerek.

Genç kadın yemek masasında tek başına oturuyordu. Halbuki evdeki herkese kahvaltının hazır olduğunu haber veren, koridordaki uzun salon saati öğle vaktini çoktan vurmuştu.

"Harika bir gün," dedi Sterling. Genç adam gülümsediğinin farkındaydı. Ağzı kurumuştu, bütün gece yatağında uyurken de gülümsemiş olabileceğini tahmin etti. Sterling, kahvaltı için tezgâhtan biraz meyve ve kızarmış ekmek aldı. Ardından Siusan'ın yanına, masaya oturdu.

"Dün gece başına bir şey gelmiş olabileceğinden korktuk. Eve gelmedin." Siusan fincanını masaya bıraktı ve kollarını kavuşturarak genç adamın yanıtını bekledi.

"Şey, Su, gördüğün gibi gözünün önünde oturuyorum. Yani eve döndüm." Genç adam üzerine marmelat sürdüğü bir parça ekmeği ağzına attı, çiğnerken gülümsemekten kendini alamıyordu.

Siusan kollarını açıp ellerini masanın üzerine koydu. "Yüce Tanrım. Söyle bana! Neden bu kadar neşelisin?" diye sordu.

Sterling lokmasını çiğnemeyi bitirdi, ardından yavaşça bir yudum çay eşliğinde yuttu. "Benimle evlenecek."

Siusan ayağa fırlayıp onu yanağından öpmek için atıldı. "Ona nasıl teklif ettin? Bana bunu romantik ve tutkulu bir şekilde yaptığını söyle." Genç adam hemen cevap vermeyince, Siusan kaşlarını çattı. "Ah, lütfen Sterling, müstakbel bir dükle evlenmek ve bunun gibi saçmalıklarla onun aklına girmedin, değil mi?"

Sterling başını iki yana salladı. "Benimle evlenmesini teklif etmedim... *henüz*."

"Belli ki etmemişsin. Babasıyla konuştun herhalde." Siusan tekrar yerine oturdu.

"Hayır. Kimseye sormadım," dedi genç adam parlak bir şekilde gülümserken. "Sadece biliyorum işte. Hayır, teklif ettiğim anda kabul edeceğinden eminim."

Siusan dirseklerini masaya koyup başını ellerine dayadı. "Sterling, sen ne yaptın?" diye sorarak bakışlarını genç adama çevirdi. "Söylenti bir kez yayılırsa cemiyetten kovuluruz ki

görünüşe göre de yayılacak, dedikodu köşesi yazan gazeteciler meydanın etrafındaki çalılara yerleşmişler bile. Herkes senin bu bahsin her şeyden habersiz kurbanı değil de bizzat tasarlayıcısı olduğunu anlayacak!" dedi.

"Fark etmez. Onunla evleneceğim ve White'ın kulübünün tarihinde gördüğü en büyük bahsi kazanacağız. Anlamıyor musun, Su? Babam onunla yapacağım evliliği onaylayacaktır. Isobel tanınan ve saygıdeğer bir aileden geliyor. Diğerleri gibi herhangi bir dansçı ya da aktris değil," dedi Sterling.

"*Anlamıyor muyum?*" diye sinirli bir şekilde tısladı. "Bu bahis sadece parayla ilgili değil. Bizim sosyeteye girmemizle de alakalı, böylelikle babamızın gözünde de kendimizi aklamış olacağız. Yalnızca kendini düşünmeyi bırak, Sterling. Yaptığın her şeyin bizim için de doğurduğu sonuçları var. Bunu anlamalısın!" dedi.

Siusan, o sırada koridordan yeni girmiş olan Lachlan'ın yanından geçerek, yemek odasından fırlayıp çıktı. Sterling'in kardeşi yemek odasına girerken gülümsüyordu. "Sanırım Su bugün iyi yerinden kalkmış. Bu kadar erken bir saatte onu bu hale soktuğuna göre dün gece *epey güzel* vakit geçirmişsin. Peki, ne yaptın, ha, Sterling?" diye sordu Lachlan.

Öğleden sonra
Carington Konağı
Leicester Meydanı

Babasının kütüphanesine giden koridordaki bir hareketlilik Isobel'i ayağa kaldırdı. Genç kadın gizlice üzerine gömülüp okuduğu gazeteyi aceleyle düzeltti; Lord Blackburn'le Elgin mermerlerini görmeye gittikleri sırada yaşadıkları macera hakkında bahsedilen bir şey olup olmadığına bakmıştı.

"Affedersiniz, Matmazel Isobel. Sizi rahatsız etmek istemedim." Bluebell odadan içeri girdi, görmemesi gereken bir şeyi gördüğünden korkarak Isobel'e bakmaya cesaret edemedi. "Babanız odasına teşrif etmenizi istedi. Şu an aşağıya inecek kadar iyi hissetmiyor," dedi hizmetçi.

Isobel, köşe yazılarını okumayı bitirecek kadar vakit bulamamıştı, o yüzden eğilip gazeteyi avucuyla düzeltir gibi yaptı. Genç kadın hizmetçiye tebessüm etti ancak Bluebell'in gitmeyeceğini hemen anladı.

Eyvah. Isobel kötüyü düşünmemek zorundaydı. Zaten muhtemelen korkacak bir şey de yoktu. Neredeyse şafak sökene kadar kömürlüğü terk etmemişlerdi. Hiçbir gazete bu kadar hızlı bir şekilde haber yazamazdı, özellikle de heykellere bakan kişiler hakkındaki önemsiz bir haberi.

"Kesinlikle, Bluebell, hemen. Ben sadece... bu gece babamın yapacağı heyet toplantısı için her şey derli toplu mu, diye bakıyordum." Genç kadın sanki eline bulaşan hayalî tozları temizler gibi ellerini birbirine sürttü, kütüphaneden aceleyle çıkarak babasının yatak odasına giden merdivenlere doğru yürüdü.

Genç kadın neşeyle, "Günaydın, babacığım," dedi kapıyı açtığı sırada. Kalın perdeler hâlâ örtülüydü, oda neredeyse kömürlük kadar karanlıktı, genç kadının gözlerinin alışıp babasının yüzündeki asık ifadeyi görmesi saniyelerini aldı.

Babası pek çok iri yastığa sırtını yaslayarak uzanmıştı, alnında dramatik bir şekilde konmuş nemli bir bez vardı. "Söyle bana, Isobel, Lord Blackburn kabul edecek mi?" diye sordu. Elini başına götürerek inledi.

Isobel gözlerinin yuvalarından fırladığını hissetti. Babası eve bu kadar geç bir saatte geldiğini biliyor muydu? Genç kadın onun çoktan uyumuş olduğundan emindi ve içeri çok sessiz gir-

mişti. "Baba, onurum üzerine yemin ederim ki ben... ben Lord Blackburn'ün niyetinin ne olduğunu bilmiyorum."

Lord Carington gözlerini açtı, nemli bezi bir kenara fırlatıp yattığı yerde doğruldu. "Ücret konusunda anlaşmaya varması lazım, eminim ki bu konuda yapması gereken tek şey bu. O kadar para onun için önemli değildir. Sinclair ailesinde, hanedandan çok altın var. Parmağındaki yüzüğü görmedin mi? O bile tek başına Metopların yarısını almaya yeter," dedi.

"Metoplar mı?" diye mırıldandı Isobel. Ah, çok şükür ki yanlış anlamıştı; babası, Lord Blackburn'ün evlilik hakkındaki düşüncesini değil, Elgin'e yardım edip etmeyeceğini sormuştu!

"Frizlerdeki[10] triglifler [11]arasında bulunan oymalı boşluklara denir." Isobel ona boş bir şekilde baktığında, Lord Carington sesini yükseltti. "Mermerler, Isobel. Elgin'in Partenon mermerlerinden bahsediyorum! Ne demek istediğimi sandın ki?"

"Ah," diye çabucak cevap verdi genç kadın, "mermerler tabii ki. *Metop*... terimini daha önce duymamıştım da."

"Böyle bir koleksiyonun cazibesini anlayabilirim ama Elgin ibret olmalı! Hiç kimse hükümetteki konumunu kullanarak kendi çıkarı için antik eserleri yağmalamayı meşrulaştıramaz. Eğer bunun bedeli mermerleri kaybetmekse, varsın öyle olsun."

"Hayır, baba. Bu eserler sanatın dünyaya bir mirasıdır. Bir onur kaidesini kanıtlamak için bile olsa onların yok olmasına izin vermemelisiniz. Elgin onları korumak ve saklamak için gereken masrafları karşılayamayacağını iddia ediyor. Siz de bunu dün geceki yemekte duydunuz. *Lütfen.*"

---

10 Özellikle eski tapınakların üst kısımlarında, taş işlemelerini süsleyen kabartmalı ya da oymalı yontu şeridi. (ç.n.)

11 Yunan mimarisinin klasik Dor düzeninde, friz üzerinde aralıklı olarak sıralanan üç oluktan oluşan taş blok. (ç.n.)

Babası aniden genç kadının ona söyledikleriyle ilgileniyormuş gibi göründü. Lord Carington öne doğru eğildi. Isobel konuştuğu sırada babasının, yüz ifadesini en ince ayrıntısına kadar incelediğini fark etti. "Yani Sen, Sinclair ailesinin Elgin'in yüklü miktarını ödeyeceğini düşünmüyorsun," dedi babası.

"Bilmiyorum, babacığım ama tüm kalbimle inanıyorum ki eğer British Museum'u koleksiyonu satın alması için ikna edecek bir nüfuzunuz varsa bunu kullanmalısınız. Yoksa siz ve komiteniz yeri asla doldurulamayacak bir dünya mirasının kaybından sonsuza dek sorumlu tutulacaksınız," dedi genç kadın.

Babası en az bir dakika sessizce oturdu, ardından bir el işaretiyle kızını gönderdi. "Bana Alton'u çağır. Komiteye bir an önce mektup yollamalıyım," dedi.

Isobel odadan çıktı ve kapıyı kapattı. Genç kadın, babasının doğru şeyi yapmasını ve bedeli ne olursa olsun mermer eserlerini kurtarmasını umuyordu.

Ertesi gün,

Isobel, Sterling'den bir haber beklemişti. Ona basit bir kart atması yeterliydi ancak genç kadın ondan hiçbir haber alamamıştı. Bunun nasıl olabileceğini merak etti çünkü mermerleri... ziyaret ettiklerinden beri Isobel'in dünyası tamamen değişmişti.

Tanrım, British Museum mermerleri kurtarsa bile, genç kadın o özel heykele bir daha yanakları kızarmadan bakamayacağını biliyordu.

Dün gece, babası ve diğer mütevelli heyeti üyeleri Elgin'in Partenon mermerlerinin satın alınmasını görüşmek için saatlerce tartışmışlar, genç kadın yatak odasına çekilene kadar da görüşmeyi bitirmemişlerdi. Bu Elgin için iyiye işaretti, eğer hâkim

olan yargı mermerlerin satın alınmasının reddedilmesi üzerine olsaydı, toplantı daha kısa sürerdi. Mermer eserler dünya sanatının mucizeleriydi; genç kadın hayatının en müthiş gecesini o heykellerden birinin üzerinde geçirdiği için bundan emindi.

"Isobel!" Genç kadın pencerenin önünde oturduğu koltuktan başını kaldırdı, babası kapı eşiğinde kollarını sıkıca kavuşturmuş bir şekilde duruyordu.

"İyi akşamlar, baba. Salona geldiğinizi duymadım, kendimi okuduğum hikâyeye kaptırmışım." Genç kadının gözleri kucağında açık duran kitaba kaydı. Annesinin eşyalarının arasında bulduğu bir kitaptı, bir aşk hikâyesi. Babası, genç kadına hâlâ gardırobunda asılı duran eski giysileri dışında annesine ait hiçbir eşyasını almasına izin vermezdi. Genç kadının gözleri panikle genişledi, kitabı aceleyle kapatarak eteği ile koltuğun kolçağı arasına gizledi. Babasının kitabı görmemesi için elbisesini üzerine örttü. "Dün gece yatak odanıza çıktığınızı duymadım. Heyet üyelerinizle toplantınız oldukça geç saatlere kadar devam etti, değil mi?" dedi genç kadın.

"Öyle oldu." Görünüşe göre babası onu inceliyordu ve gördüklerinden de hiç hoşnut değil gibiydi. "Git ve kıyafetini değiştir, eğer varsa bir gezinti elbisesi giy," dedi babası.

Isobel şaşkınlıkla göz kırptı. "Ama yürüyüşe çıkmıyorum ki evde oturmak için oldukça uygun olan bir kıyafetim varken neden üzerimi değiştirmem gerektiğini anlayamadım?" dedi genç kadın.

Babası kavuşturduğu kollarını açarak ellerini beline koydu. "Isobel, benimle tartışma. Cemiyet beyefendileri neden aniden seninle bu kadar ilgilenmeye başladılar, bilmiyorum ama öyleler."

Isobel'in başı kafa karışıklığıyla döndü, bakışlarını aşağıya çevirdiğinde gergin bir şekilde ellerini ovuşturduğunu gördü. Sterling, babasına bir mektup ya da kart mı yollamıştı? Hayır, bu olamazdı. Henüz...

"Beni dinliyor musun, kızım?" dedi babası gürleyen bir ses tonuyla.

Genç kadın başını kaldırdı. "Evet, babacığım." Isobel ayağa kalktığı sırada kitabı bir kereste misali koltuğa düştü.

"Bay Burke Leake, heyet üyelerinden saygın birisidir, seninle tanışmak ve faytonuyla Hyde Park'ta bir akşamüstü gezisi yapma onurunu benden rica etti. Onun karşısına zarif... bir şeyler giyerek çıkacaksın."

"Leake mi? Baba, Bay Burke Leake'i tanımıyorum." Genç kadın onu tanımak da istemiyordu. Kalbini Sterling'e vermişti, başka birisinden sevgi ya da ilgi görme niyetinde değildi.

"Tanıştırılmadığınızın farkındayım ama ben onu tanıyorum. Seni Partridge balosunda gördüğünde epey etkilenmişe benziyor." Babası alt dudağını öne çıkararak hoşnut bir şekilde gülümsedi. "İki erkek nazlı kızımın ilgisini çekmek için rekabet ediyor. Sana giydirttiğim kırmızı elbisenin sayesinde olduğuna eminim." Babasının sesi alçaldı, neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bunu yıllar önce düşünmeliydim. Eğer aklıma gelmiş olsaydı, bu son yaptığın düşüncesiz soytarılıktan da başkası endişelenmek zorunda kalırdı," dedi.

Isobel'in gözlerinden içini yakan bir hüzün döküldü. O ve babası bir zamanlar çok yakındı. Ve şimdi, ağabeyi ve annesi öldükten sonra, birbirlerine daha çok yakınlaşmaları gerekirken, babası onun başka bir adamın derdi olmasını istediğini söylüyordu.

"Hadi, kızım. Kendini insan içine çıkabilir hale getirebilmen için sadece bir saatin var."

"Peki, baba," dedi genç kadın. Isobel başını eğdikten sonra yavaşça salondan çıkıp babasının yanından ayrıldı. Merdivenleri çıkmak için koridora doğru gitti.

"Bekle," dedi babası koltukta duran kitabı fark ederek.

Isobel durdu ve arkasını döndü, babasına bakmak için başını çok az kaldırıyordu.

Lord Carington koltuğa doğru yürüdü ve kitabı aldı. Kitabı genç kadına uzatırken, onun ne olduğunu anlayarak geri çekti. "Boş ver," diye fikrini değiştirdi babası. "Ben yaparım. Senin hazırlanman gerekli," dedi.

Isobel başını salladı ve merdivenlere doğru yürümeye koyuldu. Genç kadın sadece üç basamak çıkmıştı ki babasının hıçkıra hıçkıra ağladığını duydu. Ama bu imkânsızdı. O asla ağlamazdı. Genç kadın iki basamak geri indi, ardından eğilerek tırabzanların arkasından onu gözetledi.

Babası tek dizinin üzerine çökmüş, bir eliyle başını tutarken diğer eliyle de kitabı göğsüne bastırmıştı. Omuzları titriyor, elleriyle ağzını kapatarak keder dolu inlemelerini ve ağlamasını bastırmaya çalışıyordu.

Isobel ayağa kalktı. Genç kadın da birini bu kadar çok özlemenin ne demek olduğunu biliyordu. Babasını teselli etmek ve yalnız olmadığını hatırlatmayı isteyerek merdivenlerden aşağıya doğru baktı. Ama aniden durdu.

Lord Carington savunmasızdı, bu diğerlerinde nefret ettiği bir zayıflıktı, özellikle de kendisinde. Genç kadın eğer şimdi ona yaklaşırsa, bu babasını yalnızca utandıracak ve ailelerinden geri kalanları kaybettiklerinden beri aralarında esen soğuk rüzgârları artıracaktı.

Genç kadın, babasının da bunu istediğini bilerek arkasını döndü ve yatak odasına giden merdivenleri tırmandı.

14. Bölüm

Dünyayı üç büyük güç yönetir: ahmaklık, korku ve açgözlülük.

Einstein

Carington Konağı
Leicester Meydanı

Bluebell, bir saat sonra Isobel'in yatak odasının kapısını açtı. "Sizin için biri daha geldi, Matmazel Isobel," dedi. Hizmetçi tedirgin bir şekilde omzunun üzerinden baktı, ardından odadan içeri daldı. "Böyle dediğim için beni bağışlayın; şu Bay Leake, oldukça eli ayağı düzgün biri ama bana sorarsanız, sizin erkeğiniz o İskoçyalı olmalı."

Isobel, boynuna bir inci kolye takarken Bluebell'in makyaj masasının aynasına yansıyan bakışlarıyla karşılaştı. "Lord Blackburn benim erkeğim mi olmalı... neden?"

Bluebell dişlerini göstererek sırıttı. Yaldızlı aynanın soluk yansımasında bile, Isobel hizmetçinin yanaklarının kızardığını görebiliyordu. "Şey." Bluebell bir anlığına durdu ve kapının tamamen kapalı olduğundan iki kez emin oldu. "*Her anlamda.*"

Isobel bacaklarını kaydırıp oturduğu tabureden dönerek Bluebell'e baktı. "Her anlamda mı?"

Hizmetçi gözlerini devirdi ve hafifçe kıkırdadı. "Tanrım, onu gördüm, anlarsınız ya. Tüm hizmetçi kadınlar onun hakkında konuşuyor. Birkaçı onu kilt giyerken görmüş ve bir rüzgâr esmesi için dua etmişler," dedi.

"*Her anlamda* derken ne demek istediğini hâlâ söylemedin bana." Bay Leake'le tanışmaya pek hevesli olmadığı için, Isobel meraklı hizmetçisiyle eğleniyordu. Bu yüzden üstü başıyla birkaç dakika daha oyalandı.

"*Yataktayken*, demek istiyorum." Bluebell daha da yaklaştı. "Şu Sinclair erkekleri iri kıyımdır... ayakları da öyle. Büyük ayakları olan adamlar için ne derler bilirsiniz."

Isobel gözlerini büyüterek Bluebell'e baktı.

"Elleri de büyük olur."

Isobel, "Böyle mi derler?" diyerek dudaklarını gererek kahkahalara boğulmamak için kendisini tuttu.

"Şey, buna benzer bir şey işte." Bluebell işaret parmağını kaldırdı. "Birincisi: yatakta daha iyidirler." Bir parmağını daha kaldırdı. "Lord Blackburn ileride bir dük olacak. Bay Leake mi? Şey, o sadece bir beyefendi, öyle değil mi?" Üçüncü parmağını da kaldırdı. "Lord ekselanslarının parmağındaki parlak taşı gördünüz mü?"

"Bay Leake yüzük mü takıyor?" diye sordu Isobel ciddiyetini korumaya zorlanarak.

"Sadece eldiven takıyor ama unutmayın İskoçyalının da elleri kocaman. Elleri büyükse yüzüğü de büyük olur, hem de daha pahalıdır... yani düşününce, parası da var demek ki." Hizmetçi gülümsedi, keyifli görünüyordu. "Bu da bir tane daha eder. Büyük yüzük. Para." İki parmağını daha kaldırdı. "Beş eder."

Isobel başını iki yana salladı. "Yalnızca dört. Büyük yüzüğü iki kez saydın."

Bluebell bir an için kafası karışmış gibi göründü, ardından elini kaldırıp parmaklarını tekrar açtı. "Yatakta daha iyi."

"Bunu zaten söyledin. Yatakta daha iyi olduğu ilk söylediğin şeydi."

Bluebell hayal kırıklığıyla başını iki yana salladı. "Çünkü o en önemli şey. Matmazel Isobel, ne kadar da safsınız. Sizi yatakta mutlu edebilen bir erkeğe sahipseniz, parası ya da unvanı olmuş olmamış hiç fark etmez. Bana sorarsanız, eğer bir erkek sizi mutlu ediyorsa, başka hiçbir şeye ihtiyacınız yok demektir."

"Tavsiyen için teşekkür ederim, Bluebell." Isobel sessizce oturup Bluebell'in söylediklerini düşündü. Hizmetçinin düşünce şekli biraz karışık olsa da varmış olduğu sonuç mantıklıydı. Eğer bir adam sizi mutlu edebiliyorsa başka neye ihtiyacınız olurdu ki?

Bluebell titrek bir şekilde reverans yaptı, ardından arkasını dönerek kapıya yöneldi. "Ah, *diğerinin* sizi salonda beklediğini unutmayın, Matmazel Isobel."

Isobel ve Bay Burke Leake ön kapıdan çıktılar, merdivenlerden inerek kaldırımlara geldiler. Carington'ların uşağı Alton, yüzünü ekşiterek orada bekliyordu. Yüzündeki rahatsız edici ifadeden; evin çalışanlarının başı olan kendisinin, Leake'in çift atlarını sıradan bir seyis çocuk gibi tutmaktan hoşlanmadığı olduğu açık bir şekilde anlaşılıyordu.

Bay Leake, Isobel'e arabanın yüksek tüneğine çıkmasına yardım etti, ardından etrafından dolanarak kendisi de faytona bindi. Isobel eve dönüp baktığında babasının yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle kapı aralığında durduğunu gördü. Yukarıda, ikinci

kattaki bir hareketlenme genç kadının dikkatini çekti, Bluebell ile evin aşçısı Bayan Bowls yan yana duruyordu.

Isobel, evin önünü gölgeleyen karaltıyı daha iyi görebilmek için gözlerini güneşten koruyarak ellerini yüzüne siper etti. Genç kadının aşçı ile hizmetçinin olduğu yere tekrar baktığında, Bay Leake kamçısını şaklatarak at arabasını hareket ettirdi. Araba hızlanınca Isobel oturduğu yerde arkasını döndü. Genç kadın, hizmetçilerinin Bay Leake'e ve kendisine kaş çatarak baktıklarından mı yoksa gölgelerin onun gözlerinde oyun mu oynadığından emin olamadı.

"Çok hızlı gidersem bana söyleyin, olur mu, Matmazel Carinton?" dedi Bay Leake, bu kadar samimi konuşmak için fazla mağrur bir tavırla. "Söylenene göre bu tip faytonlar türünün en hızlılarıymış."

Isobel ona parlak bir şekilde gülümsedi. "Beni merak etmeyin, Bay Leake. Hız yapmak bana keyif verir." *Ayrıca Hyde Park'a ne kadar çabuk varırsak o kadar çabuk döneriz.* Sterling'in hâlâ haber yollama ihtimali vardı.

"Öyle mi?" Bay Leake oldukça memnun görünüyordu. Dizginleri şaklatarak atların tırıs yürüyüşlerini hızlandırdı.

Isobel'in babası haklıydı; bu öğleden sonra birbirlerine takdim edilene kadar, genç kadın Bay Burke Leake'ın kim olduğunu bilmiyordu. O; genç kadını dansa davet etmek için Partridgeler'in balo salonunda Sterling'le yarışan, kumral saçlı, yakışıklı beyefendiydi. O gece yarışı kaybetmişti, eğer gerçekten genç kadının kalbini kazanmayı umuyorsa yine kaybederdi.

Isobel'in kalbini Sterling kazanmıştı.

Hyde Park'a vardıklarında, Bay Leake onları önce ahıra götürdü, oradaki bir çocuk atları sahibinden devraldı. Böylelikle Isobel ve Bay Leake, Serpentine Gölü'ne doğru yol aldılar.

"Matmazel Carington, sizi Partridge Malikânesi'nde gördüğümden beri en büyük arzum, sizinle flört etmekti," dedi ve genç kadına kolunu uzattı. Isobel, bunu reddetmenin kibar bir yolunu bulamadığı için kabul etti ve pırıl pırıl akan suların arasındaki patikadan geçerlerken genç adamın ona eşlik etmesine izin verdi.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Isobel, Bay Leake'le aynı duyguları paylaşmadığı için onu cesaretlendirmek istemiyordu, "Londra'nın yarısı, Lord Blackburn ile benim balo sezonunun sonunda evleneceğimize inanırken, sizin böyle bir şeyi düşünmenize şaşırdım."

Genç adam güldü. "Fakat Londra'nın diğer yarısı ise ikinizin evlenmeyeceğinize inanıyor, ben de kendimi bu güçlü kalabalığın arasında sayıyorum," dedi.

Isobel tebessüm etti ve yürüdükleri sırada genç adama baktı. Gözleri gökyüzü kadar maviydi, gülümsemesi ise güneş kadar parlaktı. "İlgi alanlarınız nedir, Bay Leake? Politika? Sanat? Yolculuk etmek?" diye sordu.

Genç adam, yürürlerken neredeyse utangaç bir tavırla ayaklarına baktı. "Söylediklerinizin hemen hemen hepsiyle." Bay Leake, genç kadına baktı, onun kendisini dinleyip dinlemediğinden emin olmak ister gibiydi. "Topografi ve antik çağ bilimleri." Genç adam onun cevap vermesini bekliyordu, Isobel onun neden dikkatinin onda olup olmadığına baktığını anlamıştı. Genç adamın kalburüstü bu iki merakı, salon konuşmalarındaki alışıldık konulardan değildi.

"Babam, sizin Elgin'in mermerleriyle çok yakından ilgilendiğinizi söyledi. Sizi buna iten antik eserler hakkındaki birikiminiz miydi?" diye sordu Isobel.

Genç adam başını salladı. "Görünüşe göre iyi bilgilendirilmişsiniz. Hükümetimiz için uzun yıllar İstanbul'da çalıştım, Türk'lere donanma topçuluğu hakkında eğitmenlik yapıyordum. Onlarla

beraber Fransızları defetmek için Mısır'a yolculuk ettim. O süre zarfında Nil Nehri vadisini inceleme fırsatı buldum ve yörenin topografisiyle büyülendim. Yolculuk ettiğim gemi daha sonrasında, Atina'dan İngiltere'ye Elgin'in mermerlerinin taşınması için kullanıldı. Gemi Yunanistan açıklarında karaya oturdu, ne yazık ki bütün haritalarım kaybolmuştu ancak antik eserlere ve topografiye olan merakımı korudum," dedi Bay Leake.

Isobel, genç adamı inceledi. "Merak ediyorum," diye söze başladı, "o bölge hakkında bu kadar çok tecrübe ve antik eserler hakkında bilgi sahibi olan birisi, nasıl olur da Elgin'in mermerlerinin kaderlerine terk edilmesi gerektiğine inanır?" dedi.

"Gerçekten bunu önemsiyor olamazsınız," dedi genç adam.

"Kesinlikle, önemsiyorum," diye itiraz etti Isobel. "Parlamentonun, mermerleri satın alıp almayacağına karar veren mütevellilerden birisi de benim babamdır." Genç kadın, Bay Leake'in cevap vermek için tereddüt ettiğini hissedebiliyordu. "Burada ne söylediğinizi babama anlatmayacağıma dair söz veririm. Sadece sizin düşüncenizi öğrenmek istiyorum," dedi genç kadın.

Bay Leake, Isobel'in gözlerinin içine baktı. Genç kadın, Leake'in ona güvenip güvenmeyeceğini tarttığını biliyordu. Bir süre sonra genç adam ona güvendiğini belli etti. "Dilettanti Cemiyeti'nin bir üyesiyim; kendini antik Yunan ve Roma sanatını araştırmaya adamış asilzadeler ve beyefendilerden oluşan bir topluluğa. Sör Richard Payne Knight'ın hamiliğindeyim, onun iddiasına göre mermer eserler Yunan kökenli bile değil. Tıpkı babanız gibi, o da mermerlerin kaderini belirleyecek olan mütevellilerden biridir."

Isobel iç çekti. "Yani Parlamento'nun onları satın almaması gerektiğine inanıyorsunuz," dedi.

"Aksine onların birer hazine olduklarını ve korunması gerektiğini biliyorum," diye cevap verdi Leake.

Isabel'in dudaklarını bir tebessüm sardı, genç adamın yanıtına karşı hissettiği mutluluk o kadar belliydi ki genç kadın dudaklarını eliyle kapattı.

"Bunun sizi memnun ettiği sonucunu mu çıkarmalıyım, Matmazel Carington?" Genç adam bunun üzerine güldü. Isabel de elini yüzünden çekerek aynısını yaptı.

"Evet, gerçekten bu beni memnun etti. Kısa bir süre önce mermer eserlerini gördüm, şimdi onlarla arasında derin bir bağ oluştu." Heykellerden birinin üzerinde, Sterling'le seviştiği an aklına gelince genç kadının yanakları kızardı. "Biliyorum... onlar için hissettiğim tutku kolay anlaşılır bir şey değil, benim için bile öyle."

Leake, genç kadını kendisine doğru çevirdi ve ellerini ellerine aldı. "İşte bu noktada yanılıyorsunuz, Matmazel Carington. Anlıyorum ki antik eserlere karşı hissettiğiniz tutku en az benimki kadar yoğun." Genç adamın da yanakları kızardı, yaşadıkları anın tuhaflığı ikisini içinde bariz bir hal almıştı.

"Arabaya dönelim mi? Söylemek gerekirse, bugün havanın sıcaklığı şaşırtıcı doğrusu. Londra sokaklarında hızlı bir gezinti çok rahatlatıcı olacaktır, değil mi?" diye sordu genç kadın.

Leake hevesle başını salladı ve genç kadını ahıra doğru yönlendirdi. Fakat vardıklarında sayısı çoktu nereden geldiyse ağlamak üzereydi. "Çok özür dilerim, bayım ama atlarınıza su götürmek için yanlarından ayrılmıştım, geri döndüğümde ise koşum takımları yerdeydi atlar kaçmıştı!" dedi.

Bay Leake iyice telaşlanmıştı. "Üzgünüm, Matmazel Carington ama onları aramak zorundayım. Eğer sizin için bir sakıncası yoksa size bir araba çağırtayım," dedi.

Isabel tam ağzını açıp kabul ettiğini söyleyecekti ki arkasındaki sesiyle isimini duydu. "İyi günler, Matmazel Carington,"

dedi Bayan Smithly, yakınlarındaki bir at arabasından ona el sallayarak. Leydi Marigold karşı koltuktaki kapıdan dışarı eğilerek açık pencereden eldivenlerini salladı. "İyi günler, şekerim."

Isobel elini kaldırdı ve onları selamladı. Bay Leake'e, Leicester Meydanı'na hanımefendilerle beraber gitmeyi önermek için ona doğru döndüğü sırada, genç adam at arabasına doğru fırlayıp gitti. Leake, arabanın açık penceresinden, hanımefendilerle konuştuktan sonra Isobel'e gelmesi için işaret etti.

"İskoçyalıyla evlenmenizi söylememi istediler," dedi seyis çocuk.

"Ne?" dedi Isobel hızla delikanlıya dönerek. "Senden bunu söylemeni kim istedi?" dedi genç kadın kaşlarını çatarak.

"Oradaki hanımlar," dedi delikanlı kendinden emin bir şekilde, artık Bay Leake'in atlarıyla doğru düzgün ilgilenmekte başarısız olduğu için üzgün görünmüyordu. "O hanımefendiler atları salıvermem için tam bir pound ödediler."

Isobel iç çekti. Kahrolası bahis.

Genç kadın oradan ayrılırken son bir defa daha delikanlıya ters bir şekilde baktı. Ardından aceleyle komplocularının yanına gitti.

Ertesi akşam
Wormesley Konağı
Park Yolu

Kendi kendilerini sanat hamisi olarak gören kişiler tarafından tertiplenen yıllık müzikal, davet edilme onurunu elde eden hiç kimse tarafından kaçırılmak istenmezdi.

Sinclair ailesi de bu onurla mükâfatlandırılmıştı, bunun sebebi: Lord Blackburn ile sıradan fakat güzelliği sıradışı olan bir matmazel arasındaki evlilik meselesiyle alakalı bahsin, geniş kitlelere yayılmasıyla büyüyen ilgiydi.

Sinclair ailesi fertleri, pencerenin kenarında durarak kendi aralarında konuşuyorlardı. Hemen hemen her meraklı sanatseverin onları incelemesine rağmen, Sör Richard Payne Knight'ın İskoçyalılara onay verene kadar hiçbiri onlarla konuşmaya cesaret edemiyordu.

Payne Knight, Sinclair'lerin etrafında gitgide daralan daireler çizerek dolanıyordu. Sör Knight, kendi kendisini eğitmiş olan bir akademisyen ve uzmandı. *Picturesque* güzellik[12], antik sanat ve özellikle de fallik sembolizm[13] üzerine yazdığı teorileriyle hayranlık uyandırıyordu.

"Eğer bir kez daha yanımdan geçerse," dedi Priscilla, "doğrudan yanına gidip müzikalinin... sönük geçtiğini söyleyeceğim."

"Bizi inceliyor. Ona biraz daha vakit ver, Priscilla," diye fısıldadı Ivy. "Şüphesiz kendini beğenmiş bu İngiliz, *gerçek* erkekleri karşısında görünce bir miktar korkmuştur," dedi.

Sterling Ivy'nin yorumuna güldü. Bu bir şekilde ortamdaki resmiyeti bozarak Payne Knight'ı onlara doğru çekmişti.

"Sizin ve ailenizin müzikalimize katılmaya lütfetmenize çok sevindim, Lord Blackburn," diyen Sör Knight, diğer Sinclair fertlerine göz ucuyla bile bakmadı.

"Rica ederim," diye karşılık verdi Sterling. "Bu gece Dilettanti Cemiyeti'ne ve size katılmak için davet edilmiş olmaktan ailem ve ben, onur duyduk."

Priscilla kendisini daha fazla tutamadı. Sterling'in arkasına geçti ve reverans yaparak Payne Knight'ı selamladı. "İlginizden ötürü onur duyduk." Genç kadın ona gülümsedi. "Merak ediyorum, bizi nasıl buldunuz?"

---

12 (İng.) İngiliz kültürel tartışmalarına konu edilen resmedilebilir güzellik kavramı. (ç.n.)

13 Latince penis anlamına gelen *Fallus (Phallus)* kelimesinden türetilmiştir.

Sterling göz ucuyla, Siusan'ın yelpazesini açtığını gördü. Genç adam, bunu gülümsemesini mi yoksa hayranca bakışını mı gizlemek için yaptığını bilemiyordu.

Sör Richard Payne Knight, Priscilla'nın yorumunu gülünç bulmuştu. "Şey, tatlım, seni fazlasıyla hevesli buldum ama her gülün de bir iki dikeni vardır." Sör, hepsinin yanından geçtikten sonra geri dönüp Sterling'in karşısında durdu. "Hepiniz estetik olarak göze hoş geliyorsunuz." Dikkatini tekrar Sterling'e verdi. "Siz bile, Lord Blackburn. Çenesi oldukça ağır yumruklara maruz kalmış bir boksöre göre yüzünüz inanılmaz derecede simetrik." Bir süre duraksadıktan sonra sessiz bir şekilde kıkırdadı. "Gerçekten de tam bir tezatlıksınız, lordum. Kumarbazlığı ve boksu her şeyden çok seviyorsunuz ama aynı zamanda güzel şeylere gerçekten düşkünlüğünüz var, öyle değil mi?" diye sordu.

Sterling, "Sadece herhangi bir erkeğinki kadar," dedi ve düz bir şekilde gülümsedi. Genç adamın bu sıkıntıya katlanmasının tek sebebi, Isobel'in de bu müzikale katılacağının kulağına çalınmış olmasıydı.

"Ah, fakat herhangi bir erkek Elgin'in Partenon mermerlerine karşı bu kadar yoğun bir ilgi göstermez." Payne Knight dudaklarını büzerek hevesle, Sterling'in cevap vermesini bekledi.

Sterling kaşlarını kaldırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"Ah, paniğe kapılmayın, lordum. Sanatla alakalı olan her şeyi duyarım... hepsi bu kadar," dedi Knight.

"Mermerle ilgileniyorum, onları *korumayla da*," diye cevap verdi Sterling.

"Gerçekten mi?" Knight kollarını göğsü üzerinde kavuşturarak işaret parmağını neredeyse hiç belli olmayan çenesine koydu. "Onların Atina'dan gelme değil de basit birer Roma heykeli olduklarını

duymuştum." Payne Knight, nemli gözlerini Sterling'inkilere dikti. "Acaba siz de aynı şeyi mi duydunuz?" diye sordu.

"Öyle bir söylenti duymuştum ama aynı zamanda bunun sizin ağzınızdan yayıldığını da, bayım." Sterling başını salladı. "Ve tabii ki bu bir şaka olmalı çünkü antika eserler alanında bir akademisyen ve uzman olduğunuz için, tek bir bakışla mermer heykellerin orijinalliği hakkında ikna olurdunuz."

Payne Knight gülmeden önce bir an duraksadı. "Sizinle sohbet etmekten çok hoşlandım, Lord Blackburn. Çok eğlenceli birisiniz."

"Siz de öyle, bayım." Sterling, Isobel'in misafir odasına babasıyla beraber girdiğini gördü ve kahretsin, bir keresinde Isobel'le dans etmek için balo salonunda yarış yaptığı beyefendi de onun yanındaydı.

Payne Knight dudak kıvırdı, içeri giren gruba işaret ederek, kendisinin ve Sinclair ailesinin yanına çağırdı. Sonunda kimse kalmayana dek karşılıklı selam verdiler. "Lord Blackburn, hamiliğini yaptığım Bay Burke Leake'le tanışmış mıydınız?" diye sordu Knight.

"Bu şerefe resmen nail olamadım," dedi Sterling. Genç adam Isobel'e doğrudan bakmamak ve onun gözlerinde bir endişe belirtisi aramamak için kendisini çok zorluyordu. Ondan hiç haber ya da mektup alamamıştı... şimdiye kadar ondan çoktan haber alabileceğini düşünmüştü.

Leake başını eğdi. "Acaba, bir defasında bu güzel ve asil hanımefendiyle dans etmek için birbirimize rakip olduğumuzu hatırlıyor musunuz?" Genç adam, aniden şaşkına dönen Isobel'e baktı. Leake, genç kadına bir adım daha yaklaştı. "Belki de hâlâ rakibizdir, ha?" dedi.

Sterling, kumral saçlı beyefendiye sessizce baktı ve geniş bir şekilde gülümsedi. "Ah, bahse siz de iştirak ediyorsunuz demek."

Genç adam, Leake'in gözlerine sert bir şekilde baktı, ancak hâlâ gülümsüyordu. "Ne yazık ki bahsin sonucunun ne olacağını ben de bilmiyorum." Genç adamın bakışları yumuşadı ve Isobel'e doğru kaydı. Babasının gözle görünür şaşkınlığıyla genç kadının yanakları kızardı.

"Sizlerle tanışmak güzeldi," dedi Payne Knight. Ufak bir sahnedeki yerlerini almaya başlayan müzisyenleri işaret etti. "Müzikal başlamak üzere. Lütfen, oturmaz mısınız?" dedi Knight.

Sterling, Isobel'e koluna girmesini teklif etti ancak genç kadının babası aralarına girdi. Lord Carington çabucak Isobel'in kolunu kavradı. Genç kadın ile Bay Leake'i; Sinclair kardeşlerin yerlerini almaya başladıkları sıranın karşısında duran koridorda bulunan üç koltuğun olduğu yere doğru yönlendirdi.

Sterling kendisine oldukça ufak gelen sandalyesini Isobel'e çevirdi fakat babası öfkeli bakışlarla araya girerek genç kadının gözlerini kaldırmaktan başka bir şey yapamamasına sebep oldu.

Genç adam, yanında oturan Siusan'a doğru eğildi. "Yardımına ihtiyacım var," dedi.

"Ne? Şimdi mi? Müzikal başlamak üzere," diye cevap verdi genç kadın.

Genç adam başını hafifçe salladı ve Siusan'a başparmağıyla yaklaşması için işaret etti.Siusan, genç adama yaklaştı ve üzeri resimli yelpazesini açarak üstünde yer alan bir pagoda çizimini gösterdi. Sterling ona fısıldarken, genç kadın ona çizimin karmaşık tasarımını incelemesini işaret etti. "Yanlış giden bir şeyler var. Matmazel Carington'la konuşmalıyım. Yarın öğlen vakti *seninle* Cennet Bahçesi'nde çay içmek için buluşmasını ister misin?" diye sordu genç adam.

"Ne oldu? Daha dün kendinden çok emin olduğunu sanıyordum," dedi Su yumuşak bir şekilde fısıldayarak.

"Keşke ne olduğunu bilseydim ama bilmiyorum. Gerçi gözleri çok endişeli bakıyordu. Bir şey olmuş olmalı. Babası onun yakınına bile gelmeme izin vermiyor." Sterling iç geçirdi ve bakışlarını; sözde sanat hamileri, Kendini Beğenmişler Cemiyetinin, onlara dağıtmış olduğu konser programına doğru indirdi. "Bunu yapacak mısın?" diye sordu.

Su, genç adamın koluna dokundu. "Evet, tabii ki yapacağım. Tabii benim için bir yerlere sakladığın birkaç şilinin varsa," dedi genç kadın sırıtarak.

Genç adam, Isobel'e bakarak dalgın bir şekilde başını salladı.

Su döndü ve Matmazel Carington'ı gözlemledi. Genç kadın önüne bakıp müzisyenlerin konsere başlamalarını bekliyor; Bay Leake ise onun dibinde, şömine rafının iki yanında da bulunan antika vazoları işaret ederek gevezelik ediyordu.

Sterling'in diğer yanında duran Ivy, genç adama doğru eğildi. "Bu kadar endişelenme, Sterling. Şu Bay Leake'i yarın meşgul ederek sana gayet güzel destek olacağım," dedi.

Sterling başını eğdi, konser programını dalgın bir şekilde eliyle buruşturdu ve sabırsızca bu korkunç müzikalin bitmesini bekledi.

Müzikal ve onu takip eden sohbet, merhametli bir şekilde sona ererken; Isobel, babası ve Payne Knight'tan izin istedi, üzerinde unuttuğu çantasını ve şalını almak için koltuğuna gitti. İpek şalı boynuna atan genç kadın, eğilerek koltuğundan çantasını aldı. Isobel, babasına doğru yürürken çantasının dibinde bir ağırlık fark etti. Ne olduğundan emin olmak için önce çantayı salladı, ardından ipek çantayı saran kordonu gevşettikten sonra açarak içine baktı.

"Daha neler?" Ufak beyaz bir kartvizit ile çok sayıda Gine hafifçe parlıyordu, kaliteli ipekten içeri sızan soluk ışık çantanın

içini aydınlatıyordu. Ufak, beyaz bir kartvizit ile birkaç Gine; kaliteli ipekten içeri sızıp çantanın içini aydınlatan soluk ışıkta hafifçe parlıyorlardı. Genç kadın, baş ve işaret parmaklarını içeri daldırarak kartı çıkarttı. Kartın üzeri mürekkeple yazılmış iki kelime dışında boştu: *Yetimler için*. El yazısı genç kadına tanıdık gelmişti; kısa bir süre önce kapısının önüne bir miktar bağış parasıyla beraber bırakılan kartta yazan yazı da aynı elden çıkmıştı. Isobel bundan emindi çünkü bu cömert ve düşünceli beyefendinin kimliğine dair bir ipucu bulmak için hiç durmadan bu yazıyı incelemişti.

"Bunu kim koydu?" Genç kadın, bu armağanı kimin bırakmış olabileceğini öğrenmek için başını kaldırıp odayı inceledi. Müzikalin konukları hâlâ odanın etrafında dolanıyor, orada burada sohbet etmek için toplanıyorlardı. Genç kadın etrafında döndü, çılgınca her yana bakınarak bu isimsiz bağışçının kim olabileceğini anlamaya çalıştı. Tam o sırada, göz ucuyla bir beyefendinin dar bir kapıdan aceleyle geçerek karanlığa karıştığını gördü. Genç kadın bu kapının, bazı konukların yönelmiş olduğu ön kapıya giden koridora açılmadığını, evin derinliklerine doğru gittiğini tahmin etti.

Isobel elini kaldırdı. "Bekleyin," dedi yumuşak bir şekilde. Genç kadın, beyefendinin ondan kimliğini açıkça gizlemek istediğini zaten biliyordu, ondan durmasını rica etmesi anlamsızdı. Genç kadının sözlerinin dudaklarından dökülmesiyle, beyefendinin ortadan kaybolup kapının kapanması bir oldu. O kadar çabuk gerçekleşmişti ki genç kadın gerçekten birisini görüp görmediğini sorgulamak zorunda kaldı.

Leake. Paraları o bırakmış olmalıydı. Müzikalin başlamasını beklerlerken, genç kadın ona hayır kurumundan bahsettiği zaman bununla oldukça ilgilenmişti, hatta muhtemelen bunu daha önce duymuş olmasına rağmen. Sonuçta Isobel, boks kulübüne daldığı

günden beri, Londra'nın salonlarında ilgi konusu olmuştu. Genç kadın Bay Leake'e teşekkür etmeliydi; pek çok kişi parasını başka yerlere, şans oyunlarında harcarken, o dullara ve yetimlere yardım ettiği için minnettar olduğunu söylemeliydi.

Isobel etrafına bakınarak Leake'i aradı fakat genç adam hiçbir yerde yoktu. Bu, genç kadının, aradığı kişinin Leake olduğuna dair varsayımının doğruluğuna daha çok ikna olmasına sebep oldu.

Genç kadın onun peşinden gitti ancak daha bir iki adım atmıştı ki hemen durdu.

Kesinlikle Sterling onu izliyor olmalıydı, babası da öyle. İçine kesinlikle girilmemesi gereken odaların karanlığına doğru kapılıp gitmek hiçbir konuğa yakışmazdı; özellikle de tüm cemiyetin gözü üzerinde olan Isobel'e.

Daha önemlisi, genç kadın çaresiz bir şekilde Sterling'le konuşmak istiyordu, o ya da babası müzikali terk etmeden önce. En azından bir saniyeliğine onu karşısına çekip; Bay Leake'in onlara katılmasının, genç kadının değil, babasının daveti olduğunu söylemek istiyordu. Ve eğer genç kadın cesaret edebilseydi, Sterling'e hislerinin hâlâ yerinde ve daha güçlü olduğuna dair ona güvence vermek isterdi.

Genç kadın çılgınca etrafına bakınarak odada Sterling'i aradı ama o da hiçbir yerde görünmüyordu.

Önemli değil, dedi genç kadın kendi kendine. *Bir iki dakika içinde dönerim.*

Lanet olsun. Genç adam, sadece tek bir kapısı ve küçük bir penceresi olan, kutu gibi bir kütüphanenin içine dalmıştı. Başka bir çıkış yoktu.

Vaktinin daraldığını biliyordu. Paraları içine bıraktıktan birkaç saniye sonra, Isobel'in çantasını almak için geri dönece-

ğini tahmin etmemişti. Müzikali umduğu gibi o anda terk etmek yerine, sandalyeler arasındaki küçücük boşluktan geçerek, genç adamın tek çıkış yolu olan, koridorun sonundaki dar bir kapıdan eğilip geçmek zorunda kalmıştı.

Ne yazık ki Isobel, muhtemelen onun kapıyı ardından kapattığını görüp peşine düşmüş olabilirdi. Onu atlatmanın tek yolu pencereyi açıp dışarı atlamaktı. *Kahretsin.*

Sterling pencereye doğru koştu. Pencerenin çerçevesini birkaç santim kaldırmıştı ki arkasındaki kapının menteşelerinin hafifçe gıcırdayarak açıldığını duydu. Genç adam olduğu yerde donakaldı, yüzü pencereye dönüktü. Genç adam; o gece mehtabın, karanlık ve bulutlu bir gökyüzünde sadece gümüş rengi bir ışıktan ibaret olduğunu görebiliyordu. Isobel onu görebilir; genç adamın zorla bulup buluşturarak ona bıraktığı ufak bağışın Sterling'e ait olduğunu anlayabilirdi.

Genç adam ayaklarını, rakibinin yaklaşan hamlelerini çabucak savuşturmak için kullanırdı. Fakat bu sefer kendi hızının onu kurtarabileceğinden şüpheliydi. Sterling sessizce sırtını, odanın en karanlık köşesindeki kitap rafına yasladı.

"Burada olduğunu... ve ne yaptığını biliyorum," dedi Isobel. Genç kadının sesi cılız çıkıyordu, sanki söylediklerinden tam olarak emin değildi.

Sterling, onu kütüphanenin karanlığında seçemiyordu. Genç kadının pencereden sızan cılız ay ışığının önüne geçmediği sürece onu göremeyeceğini de biliyordu. Genç kadın daha fazla konuşmadı, gergin bir şekilde soluk alıp verişi genç adamın elindeki tek ipucuydu.

Sessizlik Sterling'in tek korunağıydı. Kendini karanlıkta saklanan bir aptal gibi hissetti. Genç adam yaptığı bağışları, Isobel'den saklamak için neden bu kadar çaresizce çabaladığını

aklından geçirdi. Tek bildiği, yapabildiği bu yetersiz bağışların neredeyse utanç verici olduğuydu.

Genç adamın kalbinden, Isobel'in tutkuyla inandığı şey için daha fazlasını yapmak geçiyordu. Ama şimdi Sterling'in en çok istediği zamanda, elinde verecek bir şeyi yoktu. Her zaman olduğu gibi yine açgözlülüğü kazanmıştı; sahip olduğu tüm para, Isobel'i ve ona karşı hissettiklerini küçülten ve ucuzlaştıran bir bahis yüzünden rehinciye bırakılmıştı. Genç adam sırtını yasladığı köşeye iyice sindi.

Isobel'in kalbi göğüs kafesini yırtarcasına atıyordu. Buradaydı, eğer o Leake değilse bile, kendini tanıtmak yerine yaptığı iyiliği düşünen gönlü geniş, herhangi birisiydi.

Genç kadın, deri kitap ciltlerindeki cilanın kokusunu alabiliyor, tavana ulaşan rafların soluk silüetlerini gözleriyle seçebiliyordu fakat o *adamı* göremiyordu. Yaptığı işe itimat eden kişiyi. Genç kadının başkalarına yardım edebildiğine inanarak elinden geldiği kadarını bağışlayan birisini. Ona inanan biri.

Görebildiği en yakın kitap rafına doğru yürüyen Isobel, ellerini onun üzerinde gezdirdi. Genç kadın eğer kütüphanenin dört köşesini de gezebilirse; diğerlerinin ona inanmadığı bir zamanda genç kadına inandığı için kendisine teşekkür etmeye mecbur hissettiği o iyi, cömert adamı bulabileceğini umuyordu.

Genç kadının parmakları kitapların köşeleri boyunca kaydı. "Lütfen, burada olduğunu biliyorum. Bana cevap ver. Sadece yardımların olmadan yaşayamayacak olanlar için yaptıklardan dolayı sana teşekkür etmek istiyorum."

Soğuk bir hava dalgası genç kadının ensesini yalayıp geçerek onu ürpertti. Genç kadın bakışlarını yumuşak bir ışığın sızdığı

pencere pervazı ile çerçevesi arasındaki aralığa çevirdi. Isobel'in cesareti kırılmıştı.

"Hayır, lütfen, *hayır*." Isobel kütüphaneyi köşe bucak aradı. Genç kadının elleri, dışarıdan odanın içine giren havayı hissedene kadar pencereden aşağıya sarktı. Pencereden dışarıdaki çimenliğe baktı. İyiliksever adam muhtemelen bu alçak pencereden kaçmıştı ve Isobel kütüphaneye girdiğinde pencereyi kapatmak için uğraşıyordu. Genç kadının bu cömert yabancının kimliğini öğrenme umudu suya düşmüştü. Onu takip etmekte geç kalması pahalıya mal olmuştu.

Isobel ellerini pencerenin pervazına dayayarak umutsuz bir şekilde iç çekti. Alnını pencerenin serin camına dayayarak gözlerini kapadı. "Eğer yardımlarının benim için ne kadar önemli olduğunu bir bilseydin." Genç kadın derin bir nefes verdi. "Eğer bir bilseydin..."

Isobel, beklenmedik bir şekilde kapı kolunun zorlandığını duydu, korkmuştu. Genç kadın, gergin bir şekilde camın önünden ayrılmayarak kapının açılması için biraz bekledi ama kapı açılmadı. Genç kadın; ait olmadığı bir yerde, kütüphanede tek başınayken keşfedilmediği için, rahatlayarak nefes verdi. Isobel gözlerini kırparak, çimenliği aydınlatan soluk ay ışığına gözlerinin alışmasını bekledi, ardından pencereden dikkatle bakarak yabancıyı aradı.

Kocaman bir çift el aniden genç kadının omuzlarını kavradı, bir vücudun sıcaklığı arkasından onunkine bastırıyordu.

"Şişş," dedi sıcak bir nefes kulağının arkasından.

"*Sterling*." Genç kadının başka bir söz duymaya ihtiyacı yoktu. Isobel, Sterling'i sert dokunuşundan tanımıştı. Kapı kolunun açıldığını duyduğunda içeri giren Sterling'di. Kapıyı zorlayan kişi herhangi bir konuk ya da uşak değildi, Sterling'di. "Seni arıyordum," diye fısıldadı genç kadın.

"Biliyorum, tatlım." Genç adamın yalnızca sesini duymak bile, genç kadının göğüs uçlarının sertleşmesine yetiyordu.

Sterling'in elleri, Isobel'in kolları üzerinde kaydı, göğüslerinin kenarları boyunca baştan çıkartıcı bir şekilde dolaşarak genç kadının beli etrafında dolandı. Sterling onu daha sert bir şekilde kendisine çekti.

Genç adamın, bir kaya misali sertleşen erkekliğini kalçalarına bastırdığını hissettiğinde genç kadın heyecanla ürperdi ancak vücudunun başka bir yeri daha çılgınlar gibi titriyordu. Isobel, vücutlarının birbirine temasını koruyarak, genç adamın sertliğini en çok hissetmek istediği yerine denk getirecek şekilde döndü.

Sterling, genç kadının da öyle yaptığını zannederek geri çekildi. Bedenlerini birbirleriyle buluşturmayı daha çok önemsemelerine rağmen, bedensel susuzluklarını dindirmenin ne yeri ne de zamanıydı.

Fakat Isobel'in, Sterling'e karşı duyduğu istek, fark edilmelerine karşı olan endişeden daha yoğundu. Genç kadın parmaklarını Sterling'in pantolonundan içeri daldırarak kaskatı kesilmiş uzvunu kavradı. Sterling, dudaklarını genç kadınınkinden ayırmadan, onun dokunuşunun verdiği şaşkınlıkla iç çekti. Isobel'in ağzının içinde kalan bir nefeslik havayı da kendi içine çekti.

Genç kadın parmaklarını Sterling'in erkekliğinin dibine doğru kaydırdı, erkekliğinin bitiminde yer alan ve daralmaya başlayan hayalarını iki parmağıyla okşayarak uyardı. Bu genç adamı delirterek daha da sertleşmesine sebep oldu.

Sterling, genç kadının ipek etekliğinden bir avuç kavrayarak baldırlarına kadar çekti. Kumaş katmanları arasında el yordamıyla gezinerek, parmaklarını genç kadının kaygan dudakları arasındaki nemli sıcaklığa ulaştırdı. Genç adam işaret parmağını, dolgun ağza doğru kaydırdı ve etrafında daireler çizmeye başladı. Isobel, genç adamı içinde hissetme isteğiyle ona yaslanıp çırpınmaya başladı.

Sterling'in dokunuşu yolunu bulana kadar, genç kadın kıvranmaya devam etti, kendini aşağıya doğru ittirerek, genç adamın parmağının derinliklerine ulaşmasını sağladı. Isobel zevkle titriyordu. Isobel'in istediği tam olarak bu değildi, avucunun içinde Sterling'in penisinin zonklayışından da genç adamın daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Isobel," dedi tiz bir fısıltıyla, genç adam dudaklarını onunkine değdirdi. "Şimdi olmaz." Genç kadın, erkekliğinin başının etrafında başparmağıyla daireler çizerken elinde sıcak bir ıslaklık hissetti. Genç adamın sesi aksıyordu. "Yüce Tanrım, sevgilim, seni kelimelerle ifade edemeyecek kadar çok istiyorum. Ama şimdi zamanı değil. Benim olmanı istiyorum, bedenimin seni arzulamasına, kalbimin seni özlemesine rağmen, sana olan arzumu bu gece dindirmek çok riskli olur," dedi genç adam.

Sterling parmağını içinden çıkardı, elini genç kadının arzularının tepesine doğru götürerek bir süre daha orayı okşadı.

Isobel inledi. Dilini genç adamın ağzının derinlere kadar sokarak ona itiraz etmeye çalıştı ama Sterling'in haklı olduğunu biliyordu, haklı olmamasını dilemesine rağmen.

"Siusan sana yarın bir kart yollayacak. Lütfen ne istiyorsa onu yap. Benim için," dedi. Sterling, genç kadının dolgun kalçasına bir çimdik attıktan sonra ipek etekliğini bacaklarından aşağıya indirdi.

Genç kadın elini onun erkekliğinden çekti ve dudaklarını bir kez daha Sterling'e yapıştırdı. "Yapacağım. Söz veriyorum."

15. Bölüm

Çoğu erkek mutluluğu öyle soluksuz kovalar ki onun yanından geçip gider.

Kierkegaard

Ertesi gün
Cennet Bahçesi
Marylebone

Uşak, Isobel'e, iki Sinclair hanımefendisinin oturduğu masayı gösterir göstermez genç kadın onun yanından hızla geçerek üçüncü sandalyeye koştu. "Her şey yolunda mı? Kabul etmeliyim ki beni, bahçeye çay içmek için davet etmenize çok şaşırdım," dedi genç kadın.

"Her şey harika," dedi Ivy olması gerekenden daha yüksek bir sesle. Açıkça etraflarındaki kişilerin de duyması için böyle söylemişti. Sonra genç kadın sesini bir fısıltı kadar alçalttı. "Aç mısın, tatlım?" diye sordu Ivy kızıl renkli kaşını kaldırarak.

Isobel başını salladı. "Birazcık." Genç kadın üzeri bisküviler, pastalar ve krema duran tabaklara baktı ve karnı guruldadı.

"Güzel. Bahçenin aşçılarına bir sepet hazırlamalarını istemiştim." Siusan garsona işaret etti, adam üzeri resimli ipek bir

panonun arkasında gözden kaybolduktan sonra, elindeki ufak bir örme hasır sepetle tekrar ortaya çıktı.

Isobel bu durumda ne yapacağını bilemedi. "Gidiyor muyuz?" diye sordu.

Priscilla güldü, "Hayır, tatlım. Sen gidiyorsun." Başını eğerek baktığında girişe bir at arabasının yanaştığını gördü. İçindeki gölgede, irice bir adamın genç kadını işaret ettiğini gördü. "O, Sterling. Ortada yanlış giden bir şeyler olduğunu düşündü. Dün geceki müzikalde, baban açık bir şekilde ikinizi bir araya getirmek istemedi."

"Sterling o konuda haklıydı," dedi Isobel. Genç kadın önündeki sepete baktı, ardından da kalabalık çay bahçesine göz gezdirdi.

"Hadi git. Bunu istiyorsun. Tıpkı onun gibi," dedi Siusan genç kadına gülümseyerek.

"Teşekkür ederim, Leydi Siusan." Genç kadın reverans yaptı. İki Sinclair hanımefendisine dönerek yanaklarına neşeli öpücükler kondurdu, ardından normal görünmek için elinden geldiğince yavaş bir şekilde yürüyerek onu bekleyen at arabasına doğru yürüdü.

Arabacı Isobel'in faytona binmesine yardım edip onu Sterling'in kollarına ulaştırdığı sırada, genç kadının kalbi küt küt atıyordu. Genç adam onu yanına oturttu, ardından sepeti karşılarındaki koltuğa bıraktı.

Arabacıya, "Beauchamp Grange'e," diye seslendi Sterling. Faytonun kapısı kilitlendi. Araba sarsıntıyla hareket ederken genç kadın, Sterling'in kollarına yaslandı.

Genç adam, Isobel'in gözlerinin içine baktı, ardından onu hafifçe öptü. "Beauchamp Grange'e kadar yolumuz uzun. En azından şehrin dışına bir saat." Onu daha sert ve derin öptü, genç kadın resmen kollarında eriyip gitmişti.

"Çok şükür ki yiyecek de getirmişsin," dedi genç adam.

Sterling onu belinden kavrayıp havaya kaldırınca genç kadın şaşkınlıkla güldü. Genç adam onun dizlerini aralayarak kucağına oturturken etkiliği havalanmıştı. Isobel hemen altında, Sterling'in pantolonunu zorlayan erkekliğini fark edince göğüsleri sızlamaya ve kadınlığı zonklamaya başlamıştı.

Fayton yoldaki bir çukurun üzerinden geçti; ön ve arka tekerleklerin çukura girip çıkmaları sırasında arabayı ve dolayısıyla Isobel'i de sert bir şekilde tekrar tekrar hoplattı.

Sterling'in gırtlağından inlercesine bir ses çıktı. Isobel, genç adamın yakasına yapışmış, kalçalarını onun kucağında hareket ettiriyor, ata biner gibi dengede durmaya çalışıyordu. Genç kadının bacaklarının arasına nemli bir sıcaklık akın etti, genç adamın üzerine abandı. Onu içinde hissetmeyi çok istiyordu.

"Bu kadar yeter," diye homurdandı Sterling, eliyle onun başının arkasını kavrayarak genç kadının dudaklarını kendisininkilere yapıştırdı.

Sterling, ellerini genç kadının gezi elbisesinin üzerinde dolaştırırken dudaklarının da tadına varıyordu; Isobel'in dudakları sıcak, tatlı ve biraz da tuzluydu. Genç kadın gözlerini kapadı ve Sterling'in onu öpmesi için dudaklarını araladı. Yumuşak tenini keşfetmesi için kendisini genç adamın diline bırakmıştı. Genç adamın, elbisesinin fiyonklarını sıyırıp bağlarını çözdüğünden neredeyse tamamen habersiz bir şekilde hafifçe inledi, birkaç dakika içinde genç kadının elbisesi beli hizasına düşmüştü, yumuşak göğüsleri genç adamın önüne serilmişti.

Genç adam üzerilerine esen serin havanın etkisiyle, Isobel'in göğüslerinin sertleşmeye başladığını hissetti, avuçlarıyla dolgun göğüslerini kavrayarak pütürlü, pembe göğüs uçlarını başparmaklarıyla okşadı. Sterling'in sıcak dokunuşlarıyla yumuşuyorlardı.

Isobel, genç adamın üzerinde kıvranırken çaresizce inledi. İsteklerini aniden daha belirgin bir şekilde ona hissettirmeye başlamıştı. Onu hızlıca öptü, Sterling'i baştan çıkartarak alt dudağını ısırırken bir taraftan da onun boyun bağını çözüyordu. Isobel, gözlerini açıp Sterling'in gözlerinin içine bakarken, ellerini genç adamın yeleğinin üzerinde işveli bir şekilde gezdirdi, onu çıkarmakla vakit kaybetmeyip öylece sıyırarak attı. Gömleğinin bağcıklarını çözdükten sonra, onu sıyırdı. Pantolonunun önündeki düğmelerini açtıktan sonra, Sterling'in zonklayan erkekliğini avucuna aldı.

Isobel'in dudaklarına tatminkâr bir gülümseme yayıldı. Elindeki sıcaklık avucunu kavuruyordu, meraklı parmaklarını gövdesi boyunca aşağı yukarı oynattıkça sertliğinin kasılmasına sebep oluyordu. Genç kadın, işaret parmağı ve başparmağıyla Sterling'in erkekliğinin başını sarmaladı.

Dizlerinin üzerinde eğilirken gözlerini tekrar kapadı, bir kolunu Sterling'in boynuna dolarken diğer eliyle de onun erkekliğini çekiştiriyordu. Genç adam ona doğru eğilmişti. Isobel dilini tahrik edecek bir biçimde genç adamın üst dudağı üzerinde gezdirirken göğüslerini de onunkine bastırdı. Erik biçimli erkekliğinin başını, bacaklarının arasına alarak ılık kıvrımlarına doğru sürttü. Genç adam ona doğru eğilerek boynunu öptü, kokusunu içine çekti.

Yüce İsa. Isobel onu delirtecekti. Yavaşlaması lazımdı.

Genç kadın öpüşmelerinden sıyrılarak geriye doğru yaslandı, dolgun dudaklarını yaladı ve Sterling'e buğulu gözlerle baktı. Sterling'in gözbebekleri büyüyerek inanılmaz bir şekilde kararmıştı, gözünün soluk mavi rengini ince bir renk halkası kadar küçültmüştü.

Genç adamın soluğu hızlandıkça, Isobel'in kalbi heyecanla çarpmaya başlamıştı. Aniden Isobel'in kolunu boynundan indirdi

ve diğer elini de bir nabız gibi zonklayan sertliğinin üzerinden çekti. Tek eliyle güçlü bir şekilde genç kadının ellerini arkasında hapsetti. "Yavaşlamanı istiyorum, Isobel. Adilce oynamıyorsun."

Genç kadın gülümsedi ve başını salladı, saldırganlığından ötürü biraz utanmıştı ve genç adamın ellerini serbest bırakmasını bekliyordu... ama Sterling bırakmadı.

Aksine Sterling dizleriyle genç kadının baldırlarını ardına kadar açtı. Genç kadın pamuklu iç çamaşırını, Sterling'in parmaklarıyla sıyırdığını ve ardından başparmağını dolgun, nemli dudakları arasında gezdirdiğini hissetti. Parmağını genç kadının içine doğru daldırdı, parmak uçlarını ıslatarak kıvrımlarının arasındaki ufak tomurcuğun üzerinde kaydırdı ve yavaşça daireler çizerek okşadı. Isobel inleyerek onun kavrayışına karşı direndi fakat genç adam elini sıkıp biraz daha ittirince genç kadın göğüslerini ona doğru yasladı. Göğüs uçları sertleşmişti ve neredeyse ağrıyordu, başını geriye attı. Sterling sıcak ağzıyla göğüslerinden birini yakalayıp kaygan dilini üzerinde gezdirken, genç kadın neredeyse haykıracaktı.

Sterling'in başparmağı artık onu gittikçe daralan daireler çizerek okşuyordu, iki parmağını genç kadının derinliklerine kadar sokup daha hızlı ve daha hızlı ittirerek, Isobel'in başını zevkten döndürdü.

Genç adam, ağzını bir göğüs ucundan diğerine hareket ettirerek göğüsleriyle oynuyordu. Isobel'in baldırları istemsizce titremeye başlamıştı. "Sterling, ah Tanrım." Isobel, genç adamın parmaklarını geri çıkardığı sırada erkekliğinin kalın başıyla dudaklarını araladığını hissetti. Ucunu genç kadının sıcaklığıyla ısıtıyordu. Sterling başparmağını, genç kadının kalçalarının kıvranmasına sebep olarak tekrar içine soktu.

İçindeki gerginlik genç kadını çıldırtıyordu. Bu tatlı işkenceye artık daha fazla direnemeycekti. Kesinlikle dayanamıyordu!

Sterling aniden Isobel'in ellerini bıraktı ve çabucak kalçalarını kavrayarak sert bir şekilde onu kucağına oturttu. Erkekliği, genç kadının içini kavuruyordu, iç kasları onu çepeçevre sarmıştı. Genç adam ellerini aşağı kaydırarak Isobel'in kalçalarını havaya kaldırdı ve ona tekrar tekrar darbeler indirdi.

Genç kadının başı dönüyordu, Sterling'in geniş ve sert omuzlarını kavrayarak kendisini dengeledi ve genç adamın üzerine bindi. Genç adam içine girerken, Isobel her darbesinde zevkle yanıyordu. At arabası kırsal alana doğru giderken, genç âşıklar sert ve ateşli bir şekilde sevişiyorlardı.

Genç adam daha derin bir şekilde içine girdikten sonra onu kaldırdı. Isobel, arkasındaki koltuğun minderini hissediyordu, Sterling de genç kadının içine giriyor, onu öpüyor ve ellerini göğüsleri üzerinde gezdiriyordu.

Sterling elini, genç kadının altına, kuyruk sokumuna doğru kaydırarak parmağıyla ittirdi. Sterling'in her darbesinde ateşli bir mutluluk genç kadının içine doldu. O kadar vahşice kasılıyordu ki iç kaslarının genç adama kenetlendiğini hissediyordu.

Isobel doruk noktasına ulaşırken, Sterling başını geriye atarak kaskatı kesildi, nemli gömleğindeki terleri parlıyordu.

Isobel, Sterling'in kalp atışlarını göğsünün üzerinde hissedebiliyordu. Genç adam başını kaldırarak sevgiyle gözlerinin içine baktı, genç kadın onun bir şey diyeceğini sandı fakat öyle yapmadı, bunun yerine onu yumuşak bir şekilde dudaklarından öptü.

Isobel gülümsedi ve kollarıyla onu daha sıkıca sardı. Hayır, Sterling söylememişti ama Isobel bunu biliyordu. *Genç adam ona âşıktı.*

Bütün bir hafta içinde ilk defa o gün sıcaktı. Isobel, Sterling'in yanında, büyük bir taşın üzerinde oturuyordu. Genç kadın ipek çoraplarını çıkartmış, ayaklarını gölette serinletiyordu.

Isobel başını çevirip çenesini omzuna koyarak genç adama baktı. Sterling, soluk yeşil renkli bir kamışı ağzında geveliyordu. Genç kadın düşünceli bir şekilde gülümsedi. "Burası çok huzurlu. Çok güzel. Günün birinde böyle bir yerde yaşamak isterim. Dedikodulara ve görünüşe aldırmadan. Çalılar arasında saklanan dedikodu köşesi yazarı gazetecilerden korkmadan," diyerek güldü genç kadın. "Sterling, geldiğin yer neye benziyor?"

Sterling genç kadının omuzlarını kavradı ve onu kendine çekerek koynuna yasladı. "Biraz burayı andırıyor. Eski malikâne tepemize yıkılmasın diye, çalışmamızı gerektirecek bir şey yokken oldukça sakin," diye yanıtladı genç adam.

"Kulağa âdeta cennet gibi geliyor."

"Çalışma kısmını saymazsak." Isobel yüzünü genç adama döndüğünde, Sterling onu yanağından öptü. "Küçükken, erkek ve kız kardeşlerimle Edinburgh'daki aile malikânemizde yaşıyorduk. Çok genç ve haylazdık, atalarımızdan kalma evimizde yaramazlık yapmak için hiç fırsat olmuyordu. Aslında, bize oldukça sıkıcı geliyordu," dedi genç adam.

Isobel, genç adamın kollarındayken yüzünü ona döndü. "Sana... ailenle ilgili duyduğum bir hikâyeyi sormak istiyorum; Yedi Ölümcül Günah hakkında. Eğer istemiyorsan bununla ilgili konuşmayabilirsin. Burnumu sokmak istemiyorum. Yalnızca seni daha iyi tanımak istiyorum. Birbirimizin geçmişlerine tamamen yabancıyız," dedi.

Sterling bu soru karşısında çekinmişti ancak başını salladı. "Bu doğru." Genç adam bakışlarını suya çevirdi, sözlerine başlamadan önce derin bir nefes alarak kısa bir süre duraksadı. "Annem

ikiz kardeşlerimi doğururken vefat edince, babam acısıyla başa çıkmanın en iyi yolunun viski olduğuna karar verdi."

Isobel onu teselli etmek için eliyle genç adamın kolunu okşadı.

"Babam yıllar boyunca, bize canımız neyi istiyorsa onu yapmamıza izin verdi. Bunun ne olduğu fark etmiyordu. Bize yol göstermedi ya da bizi terbiye etmedi. Bir süre sonra onun ilgisine öylesine muhtaç kalmıştık ki yaptığımız şımarıklıklar daha kötüye gitti, çok daha aşırıya... bazılarına göre bu kötülükler neredeyse efsanevi boyuttaydı."

Isobel başını iki yana salladı. "Buna inanamam."

"Ah, bu doğru. Keşke sana daha farklı şekilde anlatabilsem ama yapamam." Genç adam eğildi ve oturdukları kaya parçasının yanına uzanarak düz bir taş aldı ve suda sektirdi. "Çok geçmeden, etrafımızdakiler bizden sessizce, 'Yedi Ölümcül Günah' diye bahseder oldu." Genç adamın bakışları suya kilitlenmişti. "Kendilerine ne gibi bir lakap takıldığını öğrenince kız kardeşlerim hüngür hüngür ağladı, biraderlerim ise sinirden ateş püskürdüler. Kavgalara karıştılar. Kısa sürede komşularımız alay etmek için fısıldamaya daha fazla zahmet etmediler."

"Bu canavarca bir şey. Sadece çocukmuşsunuz."

"Evet ama biz oldukça asiydik. Her kurala karşı geldik, ortada hiçbir sebep yokken, her otoriteye itaatsizlik ettik... ancak lakaplar üzerimize yapıştı ve göz yaşları da dökülmeye devam etti." Genç adam, Isobel'e baktı. "Devamını dinlemek istediğine emin misin?

"Evet. Anlamak istiyorum."

Sterling başını salladı, ardından çağlayan suda gözleriyle huzuru aradı. "En büyükleri olarak, diğerlerinin verdiği acıdan bizi korumak için bir oyun uydurdum. Yedi ölümcül günahtan birini seçecek ve insan içine çıktığımızda o kimliğe bürünecektik.

Hınzırlığımızdan ve diğer insanları rahatsız etme yeteneğimizle gurur duymaya başladık."

Isobel bunu anlamamıştı. Sterling kendisinden ya da kardeşlerinden bahsediyor olamazdı. "Ama artık... öyle değilsiniz, hiçbiriniz."

"Pekâlâ, babam bu konuda seninle hemfikir olmayabilir." Isobel'i kendisine yaklaştırdı. "Birkaç yıl sonra, günahlarımız artık bir oyun olmaktan çıkmıştı. Gözlerimizin ya da saçımızın rengi gibi bizim bir parçamız haline dönüşmüştü. O andan sonra babam sonunda içkiyi elinden bırakmaya karar verip yokluğunda hayatlarımıza verdiği hasarın gerçekliğini anladı."

"Ve sizi bu yüzden mi buraya yolladı, Londra'ya?" diye sordu Isobel. Genç kadın, Sterling'i yatıştırarak parmaklarını saçlarında gezdirdi ve devam etmesi için ikna etti.

"Evet. O zengin ve güçlü bir adam. Bir gün kapımıza bir araba getirtip hepimizi İskoçya'dan kovdu. Adamlarından birine Grosvenor Meydanı'nda, hepimizin paylaşacağı bir ev kiralattırdı. Elimize birkaç kuruş sıkıştırıp Sinclair ismine yaraşır bir saygınlık kazanana kadar geri dönemeyeceğimizi söyledi."

Isobel ona bakakaldı. Söylediklerine inanamıyordu.

Sterling kamış parçasının kayanın üzerindeki durduğu yerden aldı ve gölete fırlattı. "Burada olmamızın sebebi işte bu; bağışlanmak için." Genç kadına doğru baktı ve biraz gergin bir şekilde güldü. "Sence bu mümkün mü, tatlım?"

"Bağışlanmaya ihtiyacı olan bir adam görmüyorum. Sevilmeye ihtiyacı olan bir adam görüyorum."

Sterling, genç kadını öpmek için eğildiğinde titriyor gibiydi. Genç adam doğruldu ve Isobel'i kendine çekti, yemyeşil, yumuşak çimenlikte yuvarlandılar. "Of, senin de bir kusurunun olduğunu biliyordum. Benim için fazla mükemmeldin. Çok güzelsin, çok

tutkulusun ama kesinlikle zevksizsin," dedi ve genç kadını tekrar öptü. Burunları neredeyse birbirine değene kadar arkasına yaslandı. "Ama unutma, tatlım, benim günahım açgözlülüktür ve seni bir başkasının kapmasına da izin vermem. Asla."

"Peki, söyler misiniz, lordum, bunu nasıl önleyeceksiniz?" Isobel ağırlığını genç adama yükledi ve genç adamın üzerine yuvarlandı. Sterling'in yanaklarını avuçlarının arasına alarak ona gülümsedi. "Bir planınız olmalı," dedi Isobel.

Sterling onun dudaklarını yakalayarak öptü. "Var tabii ki seninle evleneceğim."

Kiralık fayton Blackfriars Köprüsü'nden Londra'ya geçerken, Isobel pencereden Thames Nehri'nin gri sularına bakarak umutsuzca iç çekti. Beuchamp Grange bambaşka bir dünyaydı, o gün yaşadıkları da öyle. Şimdi ne olursa olsun, Sterling'le beraber gerçekliğe dönmüşlerdi, genç kadın olanları rüyalarında gece gündüz hatırlayacaktı.

Sterling'in onunla evlenmeyi planladığını söylediğinde genç kadın ona inanmamıştı. Isobel, genç adamın bu sözleri yaşadıkları anın tutkusuyla ağzından mı kaçırdı, yoksa gerçekten söylediklerinde samimi miydi, bilmiyordu. Sebebi ne olursa olsun, genç kadın şimdilik ona inanmayı seçmişti.

Köprüyü geçeli yalnızca birkaç dakika olmuştu. Isobel bir şekilde, genç adama içindeki rahatsızlığı hissettirmişti.

Sterling, onun elini tuttu ve sıktı. Isobel pencereden başını çevirdi ve elinden gelen en iyi şekilde ona gülümsedi fakat genç adamın onun gözlerindeki hüznü çoktan fark etmiş olduğunu gördü.

"Tatlım, bu son değil ki. Bu kadar ümitsiz olma. Gelecekte böyle bir sürü günümüz olacak. Sana söz veriyorum." Genç adam onu öpmek için başını eğdiğinde, at arabası aniden durdu.

Isobel'in arkasından eğilerek arabanın kapısını açan Sterling arabacıya seslendi. "Bu gideceğimiz yer değil. Leicester Meydanı'na lütfen."

Arabacı, faytonu sarsıp, tüneğinden atlayarak indi. Arabanın kapısına koşarak onu ardına kadar açtı, heyecanlı bir şekilde gülümseyerek bir atınkini andıran dişlerini gösterdi. "İlk önce burada durmak istersiniz diye düşündüm, lordum," dedi ve imalı bir şekilde göz kırptı.

"Ya, neden burada durmak isteyeyim ki... ah, Tanrım, bize yardım et." Sterling öne eğildi ve açık kapıdan dışarı baktı. Bir anlık elini yüzüne vurduktan sonra, Isobel'e dönerek başını iki yana salladı, yüzünde keyifli fakat biraz da endişeli bir ifade vardı.

"Doctor's Commons," dedi arabacı onlara işaret ederek.

Isobel irkildi. "Hayır, ah hayır. Oraya adım atamayız."

"Haydi ama, lordum. İçeri hemen giriverin de kendiniz ve Matmazel Carington için özel bir evlenme ruhsatı çıkartın, böylece istediğiniz zaman istediğiniz yerde evlenebilirsiniz," dedi arabacı.

Sterling bir kahkaha patlattı. "Düşüncelerinizi takdir ediyorum, bayım ancak sizin için bir sorun olmayacaksa, biz Leicester Meydanı'na devam edeceğiz," dedi. Omzunun üzerinden Isobel'e baktı. Genç kadın, arabacının bu absürt yardımseverliği karşısında kükürdamasını bastırabilmek için eliyle ağzını kapatmıştı.

Arabacı kalın kaşlarını çattı. "Bu bir rica değil, lordum," dedi.

Sterling ona dik dik baktı. "Anlayamadım?" Genç adam kapı açıklığına engel olmak için öne doğru eğildi, ardından elini arkasından uzatarak Isobel'i koltuğun sırt dayama yerine doğru bastırdı. "Leicester Meydanı'na, lütfen."

"Hayır, efendim, sizi hiçbir yere götüremem," diye başını iki yana salladı arabacı. "Eğer bu güzel gününüzün şimdi sonlanmasına izin veriseem karım benim derimi yüzer."

"Ka... karınız mı?" dedi Isobel, Sterling'in yanından sıyrılarak arabacıya baktı.

"Evet, hanımefendi. Kendini tamamen bahse kaptırdı. Ona her fırsat bulduğumda gazete getirmemi istiyor, 'balo sezonunun büyük aşkı' hakkında olup bitenleri okumak için. Pazar yerindeki kadınlar buna böyle diyor... yani ilişkiniz için."

"Karına bizi herhangi bir yere götürdüğünü söylemek zorunda değilsin," dedi Sterling, gözle görünür bir biçimde sinirleniyordu.

"Tek bir kelime bile etmeme gerek yok," dedi arabacı. Geriye doğru bir adım attı ve arkasında toplanmaya başlayan kalabalığa el salladı. "Haber, hava kararana kadar Londra'nın her yerine yayılır." Arabanın etrafında insanlar akın akın toplanıyordu. Genç bir kız, arabacının ve Sterling'in arasından sıyrılarak Isobel'e bir menekşe demeti uzattı.

"O yüzden inmenizi istemek zorundayım. Bu fayton başka hiçbir yere gitmiyor," dedi arabacı sırıtarak. "Arabanın tekeri kırıldı, herhalde."

Sterling dönüp Isobel'e baktı, tamamen şaşkına dönmüştü. "Görünüşe göre başka bir çaremiz yok. Ya şimdi ineceğiz ya da tüm Londra dakikalar içinde arabanın etrafına doluşacak." Isobel'e elini uzattı. "Bana yakın dur."

Sterling faytondan indi, ardından Isobel'e basamaklardan inmesi için yardım etti. Sterling gönülsüz bir şekilde arabacıya birkaç bozukluk fırlattı. Ardından oradan uzaklaşmak için arkasını döndü, etraflarındaki kalabalık ikiye ayrılarak faytonla, Doctor's Commons arasında bir yol açtı.

Sterling, Isobel'i öne doğru yönlendirdi, onlar yürürlerken insan kalabalığı da arkalarında açtıkları boşluğu dolduruyordu.

"Ne yapacağız?" diye sordu Isobel, Sterling'e daha da sokularak.

"Bir fikrim var. Yanımda kal." Sterling yürümeyi kesti. "Dürüst olmak gerekirse, cebimde hiç para kalmadı. Bugün bir evlilik ruhsatı satın alamayacağım, o yüzden sizde artık kendi işlerinize bakabilirsiniz," dedi.

Isobel, Sterling'in yürüttüğü dalavereye elinden geldiğince yardım etmeye çalışarak çantasını açtı. Aniden çantası elinden alınıverdi. Genç kadın, çantasını ondan alan kadına doğru atıldı ancak göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kaybolmuştu. "Sterling!"

Sonra genç kadın o sesi duydu; para şıkırtılarını.

"İşte, üç şilin!"

"Altı şilin!"

"Benden ve kızımdan bir altın para!"

Bir dakika içerisinde genç kadın çantası eline geri dönmüştü, yalnızca şimdi içi paralarla doluydu.

"Ah, Sterling... şimdi ne yapacağız?"

Genç adam omuzlarını silkti ve serbest olan elini Doctor's Commons'a doğru kaldırdı. "Pekâlâ, sanırım içeri girip bir evlenme ruhsatı almam gerekiyor, ha?" Sterling, çantayı genç kadının elinden aldı ve havaya kaldırdı. Kalabalık haykırdı ve alkış sesleri etraflarında yankılandı.

Sterling öne doğru atıldı ve Isobel elini dudaklarına götürdü.

Vay canına. Sterling gerçekten de onunla evlenmek istiyordu! Özel bir evlilik ruhsatının alınmasına yardım etmek için biraz kötü şöhretin ve yüzlerce Londralının desteğinin neler yapabileceği gerçekten de inanılmazdı. Bir saat içinde Sterlin ile Isobel tekrar kaldırımlara dönmüştü, Matmazel Carington'ı evine bırakmanın bir yolunu bulmak için arabaların bulunduğu sıraya doğru gidiyorlardı.

Isobel, ayakları yerden kesilmiş bir şekilde, Sterling'in yanında neredeyse sıçrayarak yürüyordu, günün romantizmine

kapılıp gitmişti. Sterling öyle değildi. Yasal olarak Matmazel Carington'la evliliğinin yolu açılmıştı ancak hızlı bir birleşme için hâlâ bir engel daha vardı. Isobel'in babası.

Arabacı hâlâ kaldırımın köşesinde bekliyordu. "Gördünüz mü, Leicester Meydanı'na gitmeden önce burada durmak iyi bir fikirdi, değil mi?" Arabanın sol arka tekerleğine doğru yürüdü ve onu sarstı. "Ve şuraya bakın. Tekerler yeni gibi oldu, sanki ona hiçbir şey olmamış gibi." Adam arabanın kapısını açtı. "Leicester Meydanı'na mı, lordum?" diye sordu ve Saint James Sarayı'nın önünde bekleyen bir muhafız misali dimdik durdu.

Sterling ayak ucunda yükselerek yola bir göz attı. Görünürde başka bir at arabası yoktu. Genç adam Isobel'e baktı, yüzü umutla aydınlanmıştı. "Leydim, ee, faytonunuz... sizi bekliyor," dedi.

Isobel, Sterling'in ona sunduğu koluna girerek içeri girdi. Kapı kapanıp arabanın tekerleri kaldırım taşları üzerinde hareket etmeye başladığı sırada, Isobel, Sterling'i uyarmasının vaktinin geldiğini biliyordu. "Babam evliliğimize razı olur mu bilmiyorum. Sadece günler önce, ben kimseyle evlenmemek için direnirken babamın aklına bir tek sen geliyordun."

"Ama Lord Elgin'le olan tartışmam, fikrini değiştirdi," dedi Sterling.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Isobel, gözleri yaşarıyordu. "Babam, dün gece müzikalde senin yanına yaklaşmamı bile istemedi ve Dilettanti Cemiyeti'nin, vakur ve iyi bir aileden gelen Bay Burke Leake'in, dik başlı kızı için, siyasi olarak daha avantajlı bir eş olabileceği görüşündeydi."

Sterling uzanıp onu kollarının arasına aldı. "İsteğin nedir, Isobel?"

Genç kadın başını ona doğru kaldırdı. "Her günümü bugünkü gibi geçirmek istiyorum."

"Ah, çantanı parayla dolduran kalabalık biraz hoşuma gitti doğrusu." Genç adam gülümsedi ve Isobel'in başını öptü.

Genç kadın onu şakayla itti. "Ne demek istediğimi anladın. Birlikte. Mutlu. Âşık."

Sterling tek bir kelime dahi etmedi, başını çevirerek camdan dışarı baktı. Genç adamı büyük ölçüde endişelendiren bir şey vardı. "Ben de öyle şeyler istiyorum," dedi pencereden esen meltem kadar yumuşak bir sesle. "Ve hepsine de sahip olacağım." Genç adam koltukta kaykıldı. "Babana seninle olan niyetimi bildirmek için bu gece saat dokuzda sizi ziyaret edeceğim. Gazetelerin, 'balo sezonunun büyük aşkı' hakkında cüretkâr bir köşe yazısı daha yazmalarını beklemek istemiyorum."

Aralarındaki gerginliği dağıtmak istercesine genç kadına bakarak kaşlarını oynattı.

"Babamın hazır olduğundan emin olacağım... ve sana karşı olan hislerimi bildiğinden." Genç kadın bakışlarını aşağı çevirdi ve yanaklarının kızardığını hissetti. "Benim hakkımda bilmen gereken en önemli şeyi sana daha anlatmadığımı biliyor musun?" dedi Isobel.

"Neyi, güzel sevgilim?"

Genç kadın, bunu söylerken Sterling'in gözlerine bakmak isteyerek başını kaldırdı. "Seni sevdiğimi, Sterling. Seni seviyorum."

"Ah, Isobel." Sterling, Isobel'i göğsüne bastırdı, onu dudaklarından öpmek için çenesini tutup yukarı kaldırdı. "Beni ne kadar mutlu ettiğini bilmiyorsun."

Araba, Leicester Meydanı'na vardığında arabacı Isobel'e kapıyı açtı. "Lütfen, bana kapıya kadar eşlik etme, Sterling."

"Neden yapmayacakmışım?" Genç adam elini kaldırdı ve onun yanağını okşadı.

"Çünkü hizmetçimiz Bluebell'in söylediğine göre; bir dedikodu gazetesi yazarının adamı tam iki gündür çam ağacının orada pusuya yatıp bekliyormuş." Genç kadın arabadan indi, ardından onun dudaklarına son bir kez daha dokunmak için eğildi. "Bu gece görüşürüz," diye fısıldadı Isobel.

"Bu gece," diye yanıtladı genç adam.

Sonra genç kadın döndü ve parmak uçlarında seğirterek evine gitti. Babasına, Lord Blacburn'ün... bu gece onunla evlenmek niyetini belirtmeye geleceğini söylemek için içeri girerken genç kadının aklı beş karış havadaydı.

Bugün gerçekten bir rüya gibi geçmişti. Çok güzel bir rüya.

İçeri girer girmez şalını ve mantosunu astı, ardından babasının kütüphanesinden içeriye bir göz attı. Lord Carington orada değildi. Yatak odasına gitmek için merdivenlerden çıkarken, muhtemelen hâlâ Avam Kamarası'ndadır, diye düşündü.

Genç kadın gardırobunu açtı, nişanlanmak üzere olduğu bu önemli günde ne giyeceğini merak ederek, karyolasına oturup içindekilere baktı. Başını yana eğerek mavi elbisesini aklından geçirdi ancak babası onu çok sık giydiğini söylemişti.

Aniden Isobel'i bir şey huzursuz etmeye başladı fakat bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyordu.

Genç kadın karyolasından doğruldu ve gardırobuna doğru yürüyerek içindeki beş adet elbiseyi eliyle yokladı.

Korkusunun sebebi babasının evliliğini onaylamaması olamazdı. Genç kadın onun rıza göstermesine minnettar olurdu fakat artık ilk kez balo sezonuna çıkan bir genç kız değildi. Lord Blackburn'le evlenmek için babasının izin vermesine ihtiyacı yoktu.

Kırmızı gezinti elbisesini çıkararak yatağına götürdü ve üzerine yaydı. Rengi oldukça hoştu, dekoltesi ise çarpıcıydı; en azından

Christiana sık sık böyle olduğunu söylüyordu. Elbise mükemmel ya da muhteşem durmuyordu ama o gün için yeterliydi.

Genç kadın bir an için duraksadı, zihni hayatının en eşsiz gününde onu üzen şeyin ne olduğu üzerinde dönüyordu. Genç kadın en sonunda onu rahatsız eden ve bu kadar çok içine atmaya çalıştığı şeyin ne olduğunu tamamen anladı.

Sterling onu sevdiğini hiç söylememişti.

KAKTÜS TEAM

16. Bölüm

Ne kadar çok tasarruf edersen elinde o kadar az kalır.

Thomas Merton

Sinclair Konağı
Grosvenor Meydanı

"Bu akşam ona evlilik teklifi edeceğim." Sterling giysi dolabını işaret etti. "Haydi, Grant. Ne giyeceğini seç. Artık bir yardımcım yok ve bu düzeyde bir şeye karar vermek için de aklım yerinde değil," dedi ve kardeşine gülümsedi, Grant'in esprisini idrak edemediğinin tamamen farkındaydı.

"Bence daha çok erken," dedi Grant, bir gömlek çıkarttı ve onu yatağa fırlattı. "Ah, bunu sakın Wimpole'e ütületmeye kalkma. Benim şimdiden iki gömleğimi yaktı, elimizdeki kısıtlı sayıdaki giysileri de kızgın bir ütüye kurban edemeyiz."

"Öyleyse bunu ve boyun bağını da sen ütüler misin?" diye sordu Sterling dudaklarında beliren gülümsemeyi gizleyerek.

Grant, Sterling'e kusursuz bir biçimde yakışacak elbise arayışına kendisini öyle kaptırmıştı ki ağabeyinin sözlerine dikkat edememişti. Grant, ağabeyine pek layık olmayan ve gardırop işlevi gören ahşap dolaptan az önce çıkarttığı mavi ipek bir yeleğe

hayranlıkla baktı. "Ah, işte bu." Genç adam Sterling'in raflarından bir yelek çıkarttı. "Bu yeleğin üzerindeki som gümüşten işlemelerin, mavi ipek kumaşının parlaklığını ortaya çıkarmasını her zaman çok beğenmişimdir. Sana söylüyorum, Sterling, bu gecenin kıyafeti bu olmalı."

"Orada dur bakalım." Sterling, kardeşinin yelek hakkındaki yorumuyla ilgilenmedi. "*Çok erken* demekle neyi kastediyorsun, Grant?" diye sordu.

"Ona evlenme teklifi etmek için çok erken demek istiyorum, bahiste bir gedik açıp hepimizi batıracaksın." Başını kaldırıp Sterling'e baktı. "Hâlâ ikinci on bin pound için açığımız var. Şu anki taktiğin tamamen umutsuz bir aşk gibi görünmeli; Matmazel Carington'la bir şansının olmadığını fakat ondan başka bir şey de istemediğini insanlara inandırmalısın," dedi.

"Müzikaldeyken de aynen böyle yaptım," dedi Sterling gücenerek.

"Ne, tek bir gece mi? Bunun yeterli olacağını mı düşünüyorsun?" Grant abartılı bir biçimde iç çekti. "Yakından izleyen herkese kendinizi gösterdiniz ve ağabeyim, pek çok kişi sizin çoktan sevgili olduğunuzu ve bir evlilik teklifinin yalnızca bir an meselesi olduğunu düşünüyor," dedi.

Sterling, Grant'in onu ve Isobel'i anlatış biçiminden dolayı homurdandı ancak o da bunu inkâr edemeyeceğini biliyordu. "Ne kadar açığımız var, bugün için?" diye sordu.

"İlk bahsin farkı üzerinden üç bin pound."

Sterling, ufak çatı katı odası etrafında gitgide büyüyen daireler çizerek turlamaya başladı. Neden böyle bir bahsi ortaya atmayı önermiş ve sonra da miktarını yükseltmişti ki? "Ne önerirsin?" diye sordu genç adam.

"Tam bir felaket, birader. Onu seninle asla evlenmeyecekmiş gibi gösterecek türden bir felaket. Ama elbette, sezon sonundan önce bunu telafi edeceksin."

"Olmaz, bunu ona yapamam. Lanet olsun. Bu bahsi neden akıl ettim ki?" Genç adam sert bir şekilde şakaklarını ovuşturdu.

Grant elini Sterling'in omzuna koydu. "Çünkü muhtemelen ona... gerçekten âşık olacağını asla düşünemedin."

Sterling omzunun üzerinden baktı. Madem uzun zamandır hissettiklerinin herkes farkındaydı, neden kimse ona bunu söylemeyi düşünmemişti? Eğer Sterling; gece gündüz Isobel'i aklından çıkaramamasının, onu özlemesinin, sırf onunla dans edebilmek için balo salonlarında yarışmasının sebebinin aşk olduğunu bilseydi, belki de bu bahis böylesine kontrolden çıkmazdı. "Bu gece evlilik için babasıyla konuşacağıma dair ona söz verdim." Mavi gözlerini Grant'e çevirdi. "Ona söz verdim."

"Şimdi de aniden sözünün eri bir adam mı oldun?" dedi Grant alaycı bir tavırla.

"Ben her zaman sözüme sadık kalırım. Bu yüzden her zaman kumarhaneler ve bahisçiler beni dikkate alır." Sterling o gün giymiş olduğu sade yeleğini kaptı ve içinden katlanmış bir kâğıt çıkarttı. "Bir evlenme ruhsatı. Bugün bir evlenme ruhsatı satın aldım, inanabiliyor musun?"

"Belli ki seni tam kalbinden vurmuş."

"Evet, öyle yaptı. Onu seviyorum, keşke bunu anlamam bu kadar uzun sürmeseydi." Sterling omuzlarını dikleştirdi ve derin nefes verdi. "Onunla *evleneceğim*."

"Pekâlâ, Tanrı aşkına, evlen o zaman. Böyle bir ruhsat sana, onunla ne zaman ve nerede evleneceğini seçebilme özgürlüğü verir." Grant düşünceli bir biçimde çenesini sıvazladı ancak aklına hiçbir şey gelmedi, Sterling'e tekrar baktı. "Ama... birkaç gün

bekleyemez misin, bahisçiler sen ve Matmazel Carington arasında yanlış bir şey mi var diye merak etseler?"

"Ona *bu gece* için söz verdim."

"Fakat bu paraya ihtiyacımız var, Sterling. Ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu biliyorsun. Faturalar dağ gibi yığılmaya başladı ve babamızın yolladığı harçlık onları karşılamaya yetmez."

Sterling başını salladı. "Hesap açığını Fives Court'taki dövüşümden kazanacağım bahislerle kapatabiliriz. Elimizde hâlâ o var."

"Evet, tabii *eğer* galip gelirsen. Ama ağabey, rakibin şimdiden ringde iki kişiyi öldürdü. Onun bir başka ölüm dövüşüne daha çıkmasını önlemek için bir önerge görüşülüyor."

"Ölüm dövüşü mü? Gazeteler buna öyle mi diyor? Lanet olsun."

"Eğer şimdi çekilirsen seni kimse suçlamaz, Sterling."

Genç adam başını iki yana salladı. "Yapamam. Kazanacağım paranın bir kısmını birine borçluyum."

"Pekâlâ, eğer tavsiyemi dinlemezsen sana yardımcı olamam ki, Sterling. Bir felakete ve dövüşten çekilmeye ihtiyacın var. Bu kadar basit."

"Söylediğin kadar basit değil." Sterling parmaklarını saçında gezdirdi. "İnan bana."

Grant gitmek için arkasını döndü ama bir an durarak dolabı işaret etti. "Ten rengi pantolonun şurada, yukarıda. Onu giy. Baldır ve kalça kaslarını... ve hanımefendilerin hoşlandıkları başka yerlerini belli edecektir," dedi.

Sterling pencereye doğru yürüdü, ellerini pervaza dayayıp kararmakta olan havaya baktı. Keşke bahsin olumlu sonuçlar doğurması için birkaç gün daha bekleyebilseydik.

Fakat Sterling bunun öyle olmadığını çok iyi biliyordu.

Carington Konağı
Leicester Meydanı

Isobel ön kapının açıldığını ve holden erkek seslerinin geldiğini duydu. Mantosundaki cep saatine baktığında saat dokuza çeyrek vardı. Sterling olması için erken bir saatti.

Yine de genç kadın sesleyle saçının altın renkli kalın bukleleriniń tokalarını takıp merdivenlerden aşağıya sessizce inerek kimin geldiğine baktı. Gelen her kimse zamanlaması daha kötü olamazdı. Isobel bunu o ziyaretçiye elinden gelen en kibar şekilde belli etmeye karar verdi. Çünkü bu gecenin mükemmel olmasını istiyordu... ayrıca babası da yalnız olmalıydı.

Babasının kütüphanesine giden kapı kapalıydı fakat bu onun içeri girmesine mani olmadı.

Yüz ifadesine kurnaz bir parlaklık katmak için yanaklarını çimdikledi, ardından derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı. Babasının karşısında kimin oturduğunu görünce nefesi kesildi, sanki bir yumruk yemiş gibiydi.

Sör Richard Payne Knight ve Bay Burke, genç kadını selamlamak için hürmetkâr bir şekilde eğilirlerken, babası oturduğu yerden kalkmadı. Genç kadın sessizce reverans yaptı, ardından tamamen şaşkın bir şekilde dikkatini babasına verdi.

"Efendim, gelmek üzere olan özel bir misafirimiz var ve sizinle kişisel olarak görüşmek istiyorlar." Genç kadın yürüdü ve babasının sandalyesinin yanında durdu. "Bunu unutmadığınıza eminim," dedi.

Babası başını kaldırdı ve ona sert bir şekilde baktı. "Unutmadım, Isobel. Aklımdan hiçbir şey kaçmaz." Diğer iki beyefendiye oturmaları için işaret etti. "Sör Payne Knight ve Bay Locke'a, Lord Blackburn'le olan görüşmemde bana eşlik etmelerini istedim."

Payne Knight sanki önündeki masada duran çay fincanının içindeki limon dilimini emiyormuş gibi bir gülümseme takındı. "Lord Blackburn'le bir sorumuz var, eminim cevabını öğrenmeyi siz de çok istersiniz," dedi.

Isobel'in içinde bir korku yükseldi. Yanlış giden bir şey vardı. "Ne hakkında, baba? Bilmek isterim. Bu gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," diye onayladı babası. "Ancak, sen düğün için çeyizini hazırlamaya başlamadan önce bu sorunun Lord Blackburn'e sorulması gerekiyor."

Kapı çalındı. Alton'un onu açmasını beklemek yerine, Isobel dönüp giriş koridoruna koştu ve kapıyı açtı.

Sterling, Isobel'in yüzündeki gergin ifadeyi görene kadar, geniş bir şekilde gülümsüyordu. "Isobel," diye fısıldadı, "her şey yolunda mı?"

Isobel, genç adamın koluna girdi ve onu içeri aldı. "Bilmiyorum. Babam, Sör Richard Payne Knight ve Bay Burke Leake'i kütüphanesinde ağırlıyor," dedi genç kadın bir solukta. "Seni imtihan edeceklermiş... bir şey hakkında." Isobel, Sterling'in gözlerinin içine baktı ve elini bir anlık kavradıktan sonra, genç adamın İngiliz engizisyonuyla yüzleşmesi için onu yönlendirdi.

Odadaki beyefendiler ayağa kalkarak Sterling'i karşıladı, genç kadının babası ona oturmasını işaret etti.

"Eğer mazur görürseniz, ayakta durmayı tercih ederim, Sayın Bakan Carington." Sterling, Isobel'e işaret etti. "Matmazel Carington, lütfen siz oturun," dedi.

"Ah, Tanrı aşkına, Lord Blackburn," dedi genç kadının babası. "İçeri başka bir sandalye getirtebilirim."

Sterling dimdik durdu. "Lüzum yok, Sayın Bakan. Sizinle bir konuyu özel olarak konuşma niyetiyle geldim." Genç adam duraksadı fakat hiç kimsenin odayı terk etmediği açıktı. "Tahmin edeceğiniz üzere, buraya kızınız Isobel'le evlenmek için izin istemeye geldim."

Isobel gözlerini babasınınkilere çevirdi. Kızının bakışlarına karşılık vermek yerine, Lord Carington döndü ve kendini beğenmiş Payne Knight'la fısıldaştı.

Tam o anda Isobel, Sterling'in babasıyla görüşmek istediği gece, Payne Knight ile Leake'in buraya neden geldiğini anladı. Bu bir saldırıydı.

Lord Carington yüzünü tekrar Sterling'e döndü. "Lord Blackburn," diye söze başladı, ses tonu sanki Parlamento'dayken ya da birini etkilemek isterken takındığı üslubuna bürünmüştü, "bir evlilik sözleşmesi üzerinde konuşmadan önce size sormak istediğimiz bir soru var. Vereceğiniz yanıt benim kararımı belirleyecek," dedi.

Sterling bacaklarını iki yana açıp ellerini arkasında kavuşturdu. "Pekâlâ, sorun o zaman."

Isobel, Sterling'in içeri girdiğinden beri ilk defa, gözlerinde ani bir gerginlik fark etti. Arkasında kavuşturduğu elleri sanki birbiriyle kavga ediyordu.

Isobel'e korsesi bir anda bunaltıcı bir biçimde dar geldi, nefes alıp verişi kısalıyor ve daralıyordu. Babası, Sterling'in bu kadar çok korktuğu ne tür bir şeyi biliyordu?

Sterling arkasından baktı, sanki gecikmiş de olsa oturacak boş bir sandalye arıyor gibiydi. Fakat yoktu, idam mangası önündeki bir asker misali ayakta durmak zorunda kalmıştı. "Lütfen, Sayın Bakan, sorunuzu sorun. Ben hazırım," dedi genç adam.

Bunun üzerinde Lord Carington'ın yerine Payne Knight konuştu. Knight, büzülmüş dudaklarını örtmüş olduğu parmağını indirdi, konuşmaya tenezzül etmeden önce dakikalar boyunca duraksadı. Ayağa kalkmadı, sandalyesinin arkasına yaslandı. "Lord Blackburn, White'ın kulübündeki bahisten haberdarsınız, değil mi?" Sterling, sözünü kesmesine engel olmak istercesine parmağını kaldırdı. "Lütfen açıklamama izin verin," dedi eski milletvekili. "Söz ettiğim bahis, siz ve Matmazel Carington'ın balo sezonunun sonunda evlenip evlenmeyeceğinizle alakalı."

"Bunun farkındayım," dedi Sterling, Payne Knight'a şaşkınlıkla bakarak. "Sorunuzu sordunuz ve ben de cevapladım. Şimdi bir mahsuru yoksa, Sayın Bakan Carington'a teklifimi iletmek istiyorum."

"Bir cümlenin girişini duyduğunuzda onun geri kalanını anlamaz mısınız?" dedi Payne Knight zoraki bir kahkahayla.

Sterling kasıldı fakat cevap veremedi. Yıldırım çarpmışa dönerek, Payne Knight'a eliyle işaret eden Isobel'in babasına baktı.

"Siz, ya da akrabalarınızdan birisi sizin adınıza –muhtemelen, *isimsiz* olarak– o bahsi ortaya atmış olabilir mi?" Sterling'in cevabını bekleyen Payne Knight heyecanla dudaklarını yaladı.

Sterling sessizce durdu.

"Sterling?" Isobel yavaşça sandalyesinden kalktı. "Sterling, Tanrı aşkına, lütfen ona cevap ver. Bunu kesinlikle yapmadığını söyle! O haksız. Eğer elinden gelse, mermer eserlerini kurtarmak için Lord Elgin'e yardım edebileceğinden ötürü senin itibarını sarsar. Buna inat olarak seni suçluyor."

Fakat Sterling hiçbir şey söylemedi. Sonunda başını çevirip doğrudan Isobel'e baktı. Boğazındaki kaslar oynadı, genç kadın onun zorlukla yutkunduğunu gördü. Genç adam utanırcasına başını eğdi.

"St... Sterling?" diye kekeledi genç kadın. "*Lütfen.* Babama haksız yere suçlandığını söyle!"

"Tatlım," dedi babası sonunda, "cevap veremiyor çünkü bu bahisten; White'ın kulübünün tarihinde görülen en büyük bahisten bizzat o sorumlu."

Isobel sandalyesinden ona doğru yürüyerek doğrudan Sterling'in karşısında dikildi. *Hayır, bu imkânsız. Buna inanmıyorum.* Sıcak gözyaşları genç kadının gözlerini doldurdu. Sterling, bu suçlama karşısında kendisini savunmak için neden hiçbir şey söylemiyor ya da yapmıyordu?

"Anlamıyor musunuz, Matmazel Carington?" diye sordu Payne Knight. "O sizinle evlenmek istemiyor. Sizi sevmiyor. Bahsi kazanmak için sizi sadece *kullandı*," dedi ve Sterling'e bakarak sırıttı. "Ne umuyordunuz ki, sonuçta o bir Sinclair."

"Sterling?" Genç kadının sesi titredi. "Bu doğru değil. Olamaz. Öyle olmadığını söyle!" Genç kadın, Sterling'e yalvarırken, gözyaşları yanaklarından akarak çenesinden damlıyordu. Yağmur damlaları misali, kızıl gezi elbisesinin yakalarına dökülüyordu.

Sterling genç kadını omuzlarından tuttu. Duygulanan genç adamın gözleri dolmuştu. "Özür dilerim, Isobel. Bu doğru. White'ın kulübündeki isimsiz bahsin sahibi benim."

Isobel'in nefesi kesildi ve dizlerinin bağı çözüldü.

Sterling onu yakaladı ve kavradı, genç kadın onun kolları arasında yığılmış vaziyette, kendisini bağışlatması için bir kelime daha etmesi için yalvarırcasına genç adamın gözlerine bakıyordu. "Beni Almack'ın balo salonunda tokatladığın günden sonra, hiç kimsenin... senin beni sevebileceğine inanmayacağını biliyordum. Senin benim gibi bir yabaniyle evlenmek istemene hiç kimsenin inanmayacağını da."

Babası, Bay Leake'e işaret etti. Leake sandalyesinden fırlayıp Isobel'i, Sterling'in kollarından çekip aldı ve Sör Richard Payne Knight'ın yanındaki kendi sandalyesine oturttu. Lord Carington, genç adamın adaleli kolunu kavrayıp onu çıkışa doğru yönlendirirken, Sterling şaşkınlıkla bakıyordu. "Lord Blackburn, kızıma daha fazla rahatsızlık vermeden önce buradan hemen gitmenizi rica ediyorum," dedi babası.

Carington'ların uşağı Alton, ön kapıyı açtı ve efendisine, Sterling'i kaldırımlara kadar eşlik etmesine yardım etti.

Sterling'in sesi kapının önünden geliyordu. "Ama açıklamam gerekli! Isobel, beni dinlemelisin! Isobel, Lütfen!" Ön kapı çarpılarak kapandı, genç kadın kapının sürgüsünün kapatılırken çıkardığı metalik sesi duydu.

Babası halinden oldukça memnun bir şekilde kütüphaneden içeri girdi.

Isobel, sandalyesinden kalktı ve kütüphaneden çıktı. Genç kadının bacakları ağırlaşıyor, kalp atışları kulağında çınlıyordu.

Babası onu koridora kadar takip etti, genç kadının eli merdivenlerin başındaki tırabzanın direğine ulaştığında, Lord Carington ona elini uzattı. "Isobel, lütfen anla. O bize sadece daha fazla utanç getirirdi. Düşünmem gereken bir kariyerim var."

Genç kadın onu itti, kirpiklerinde kalan son gözyaşı da yanağından süzüldü. "Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun, baba?" diye sordu. Lord Carington'ın yüz hatları aniden yumuşadı ancak genç kadının fikrini değiştirmek için tek bir kelime dahi etmedi.

Isobel, arkasına bile bakmadan karanlık merdivenleri çıktı. Genç kadının kalbindeki mutluluk gitmiş, yerini dayanılmaz bir biçimde bir umutsuzluk doldurmuştu.

Isobel ilk defa, annesinin hissettiği kaybın acısıyla yaşamaktansa kendi canını almayı yeğlemesine sebep olan o büyük üzüntünün varlığının nasıl bir şey olduğunu anlamıştı.

Ama Isobel annesi gibi değildi.

Ve aşksız yaşamayı öğrenememiş de değildi. Öğrenmişti. Uzun bir zaman önce... Ve bunu yine yapabilirdi.

KAKTÜS TEAM

17. Bölüm

Dünyevi bir mutluluk güzel başlar ancak sonunda seni kemirir ve öldürür.

Thomas à Kempis

Ertesi sabah
Sinclair Konağı
Grosvenor Meydanı

Sterling'in çatı katındaki odasının kapısı çarpılarak açıldı ve onu viskinin tesiriyle dalmış olduğu uykusundan uyandırdı. Ardından genç adam, oda boyunca ona doğru sert bir şekilde yürüyen ayak seslerini duydu. Bir bardak kırılmasını ve çıplak zeminde yuvarlanan bir şişeyi de.

"Canın cehenneme!" dedi Grant.

Genç adam perdeleri ardına kadar açtı, beyaz ışık hücumları âdeta Sterling'in beynine saplanıyordu.

"Uyan, Sterling! Kalk ve bana ne halt ettiğini anlat." Grant, Sterling'in üzerindeki ıslı püsküllü yatak örtüsünü alıp fırlattı ve ayağının bir darbesiyle şiltenin destesine vurarak, Sterling'i yatağından yere devirdi.

Sterling elleri ile dizleri üzerinde doğruldu ve homurdandı. "Seni doğduğuna pişman etmeden önce defol buradan, Grant."

Grant, Sterling'in göğsüne avuç içleriyle vurdu. "Benimle kapışacak bir halde olduğunu mu sanıyorsun, Sterling? Haydi, gel o zaman. Aklını başına getirmek için seni pataklayacak bir sebep bulmaktan ötürü memnun olurum."

Sterling şiltesine uzandı ve kalkıp üzerine oturdu. Genç adam ellerini zonklayan başında gezdirdi, ardından başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturdu. Göz kapaklarını açarak yerdeki kırık bardağa ve boş şişeye baktı. "Şimdi altı tane bardağımız kaldı. Bardağı kırdığın için, sen de bir yudum almak istiyorsan önce içkilerimizi bitirmemizi beklemek zorundasın, Grant."

"Peki, şimdi *içmeyi* bitirdin mi, Sterling?" diye tersledi Grant. "Eğer babam gibi davranacaksan, seni gün içinde görebilmek için bir şişe daha kapıp geleyim mi?"

Sterling'in içinde öfke kaynamaya başlamıştı. Grant'e doğru atıldı ancak kardeşi onun önünden çekiliverdi. Sterling tökezledi ve son anda giysi dolabının açık kapısını yakalayarak düşmesine engel oldu.

"Bak kardeşim, dün gece tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama gazetedeki köşeye yazmışlar," Grant paltosunun içinden katlanmış bir gazete çıkardı, "Şöyle diyor: 'Leicester Meydanı'nda oturan Bay Cornelius C.'nin ilan ettiği üzere; kızı, İskoç Markisi Lord B. ile evlenmeyecektir ve asla onunla gerçekten evlenmeyi düşünmemiştir.'"

"Bu kahrolası bir yalan," dedi Sterling. Titrek bir biçimde doğruldu.

Grant elini kaldırarak ona *sus* işareti yaptı. "Dahası var. 'Üstelik Lord B. Bir Dilettanti mensubuna sırrını ifşa ederek; Matmazel C. ile yaz sonunda gerçekleştirmeyi planladığı düğünle

alakalı popüler bahsin kaynağının bizzat kendisi olduğunu dile getirmiştir.'"

Sterling bir kahkaha patlattı. "Şey, orayı doğru yazmışlar, tabii şu kendini beğenmiş Sör Richard Payne Knight'a sırrımı ifşa ettiğimden bahseden yer dışında. Aslında bahse dâhil olduğumu açığa çıkarma zevkini tadan bizzat o olmuştu; hem de Isobel odadayken."

"Pekâlâ, buraya kadarmış o zaman." Grant iç çekti. "Her şey bitti. White'ın kulübünün evlilik bahsini kapatması an meselesi, eğer bahisçiler talep ederse de yatırılanları geri vermeyi kabul edeceklerdir. Lanet olsun, bahsi sağlama almak için rehin bıraktığımız para da muhtemelen ceza olarak elimizden alınacaktır. Böylece faturalarımızı ödeyecek paramız bile kalmayacak. Gerçekle yüzleş artık, Sterling. Artık beş kuruşumuz yok."

Sterling başını kaldırdı. "Fives Court'daki dövüşten çekildiğimi söylemedim ki... Eğer kazanırsam hâlâ galibiyet ödülü var."

"Ödül dövüşünde öldürülürsen de bizim besleyeceğimiz bir boğaz daha eksilir. Evet, durum sıfıra sıfır, elde var sıfır yani." Grant ellerini başına vurdu ve gözle görünür bir hayal kırıklığıyla ellerini saçında gezdirdi.

"O paraya ihtiyacım var." Sessiz bir serinlik Sterling'i ürpertti, genç adamın teni biraz terlemişti. "Dövüşeceğim."

"Sterling, o paraya *hepimizin* ihtiyacı var ama bunun için kahrolası hayatını tehlikeye atman gerekmez. Başka bir çözüm buluruz." Grant, Sterling'e doğru yürüyüp onu sarstı fakat genç adam yere yığıldı ve bağdaş kurarak oturdu.

"Hayır, başka bir çözüm yok."

"İsa aşkına, sen laftan anlamazsın." Grant, Sterling'e tiksintiyle baktı, ardından arkasını dönerek sert adımlarla çatı katı odasından ayrıldı.

Grant'in ayak sesleri kulaklarından kesildiğinde, Sterling gevşek yer döşemesine doğru süründü ve tırnaklarıyla onu kanırtarak açtı. Genç adam elini içeri sokarak boşluğu el yordamıyla aradı. Parmaklarıyla buruşturulmuş broşürü hissedince onu yavaşça sakladığı yerden çıkartarak elindeki kâğıda içtenlikle baktı.

"O paraya *ihtiyacım* var," dedi kendi kendine yumuşak bir tonda. "Ve onu alacağım... Isobel için."

Sabah aynı saatte
Isobel'in yatak odası

Isobel karyolasında kıvrılmış bir vaziyette yatıyordu, kollarını kuştüyü yastığına dolamıştı. Bluebell yatağın bir köşesine oturmuş, genç kadının sırtına hafifçe vurup onu yatıştırmaya ve sakinleştirmeye çalışıyordu. Fakat hizmetçinin çabaları hiçbir işe yaramıyordu.

Genç kadının üzerinde hâlâ kızıl renkli gezi elbisesi vardı, dün gece yatağına çekildiğinden beri hiç kıpırdamamıştı. Göz pınarları çoktan kurumuş olmasına rağmen, kalbi berbat bir şekilde sızlıyordu.

"Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirim?" diye sordu genç kadın, bunu Bluebell'den çok kendisine sormuştu.

"Yanılmış mıydınız? Ne hakkında, sorabilir miyim, matmazel?" Bluebell, Isobel'in omzunu kavradı ve aniden onu kendine çevirdi. "Bahis hakkında mı?"

"Şey, evet. Bahsin yatırılmasından kendisi sorumluymuş; bunu o da kabul etti." Genç kadın elleriyle gözlerini kapadı. "Ahlaksız bir bahis için beni kullanmış. Ne kadar da körmüşüm."

Bluebell, onun bu yorumu karşısına dudak büktü. "Ben... ben anlamıyorum, matmazel. Bunu kabul etmiş olması onu suçlu yapar mı?"

Isobel, hizmetçinin ellerini itti. "Yapmaz mı?"

"Bana göre yapmaz." Hizmetçi, Isobel'in elini tuttu ve sıktı. "Matmazel Isobel, siz her zaman insanların içindeki iyiliği görürsünüz. İskoçyalıda bunu görmediniz mi?"

"Kesinlikle gördüm," dedi genç kadın. "Yoksa kalbimi ona neden vereyim ki?" Isobel'in bu sorusu samimiydi; yalnızca White'ın kulübündeki bahsi kabul ettiği için genç adamı yargıladığından dolayı hata yaptığını anlamıştı.

"Böyle dediğim için beni affedin, matmazel ancak diğer hizmetçi hanımlar da onun size aşkla baktığını söylüyorlar."

Isobel yatağında doğruldu ve Bluebell'e baktı.

"Ama ben mutfaklarda dolaşan bir dedikoduyu asla dinlemem," dedi hizmetçi. Bluebell'in yüz ifadesi aniden ciddi bir hâl aldı. "Gerçi size inanırım, Matmazel Isobel. O yüzden lütfen bana yüreğinizin emin olduğu söyleyin. Lord Blackburn'ün gözlerinde aşkı mı yoksa düzenbazlığı mı gördünüz?"

"Bu... aşktı." Isobel düşündüğü şeyin gerçek olduğunu anlayınca tamamen afallamıştı.

"Biliyordum." Bluebell gülümsedi ve uzanıp Isobel'in yanağından bir makas aldı. "Yalnızca sizin de bundan emin olmanızı istedim!"

Isobel yanağını ovuşturdu. "Bu, haftalardır hayatı bana zehir eden şu bahsi onun kurguladığı gerçeğini mazur göstermiyor," dedi.

Bluebell karyolanın köşesinden kalkarak kapıya yöneldi. "Matmazel Isobel, bahsin yarattığı heyecandan dolayı onu suçlamak anlamsız. Gözyaşı dökmenizin sebebi bahis değil, öyle değil mi?"

"H... hayır." Isobel bütün bir gece boyunca boğazına çökmüş olan gözyaşlarını yutkundu. "Bunun sebebi... beni sevmediğini zannetmemdi."

Hizmetçi kapının mandalına bastırdı ve kapıyı açtı. "Öyleyse, bu yalnızca saçmalıkmış, değil mi?"

Isobel başını salladı. Öyleydi. Nasıl da bir ahmak gibi davranmıştı? Sterling onu seviyordu. Genç kadın bundan emindi.

Bluebell koridora doğru bir adım attı. "O zaman hâlâ yatakta ne yapıyorsunuz?" Hizmetçi ayrılmadan önce gülümsedi ve yatak odasının kapısını arkasından kapattı.

Gerçekten ne yapıyordu? Isobel'in dudaklarında bir tebessüm belirdi. Şimdi bir saat öncesine kadar sahip olamadığı bir şeyi vardı. Umudu.

Üç gün sonra
Wenton Hanı Meydanı

Isobel'in babası günlerdir evden dışarıya adımını atmamıştı. Isobel, babasının, Lord Blackburn'ün ziyaretinden beri onu korumaya çalıştığını zannediyordu. Fakat öyle yapmamıştı. Genç kadın, Sterling'in kötü birisi olduğuna inanmışken onu neden koruyacaktı ki? Babası, Isobel'in kalbinin artık Blackburn'e ait olmadığına, kendisini inandırmak için yeterince telkin olmuşa benziyordu. O yüzden bu sabah Avam Kamarası'ndaki işlerine geri dönmüştü.

Fakat Lord Carington yanılıyordu. Isobel'in planı ortalarda görünmemekti; ta ki Londra sosyetesi onun ya da Sterling'in birbirlerine ulaşıp barışmaya çalıştıkları haberlerini beklemekten yorulana kadar. Bu çok zor olabilirdi. Sterling'i genç kadının artık onu sevmediğine inandırma riski vardı. Ama genç kadın da biliyordu ki eğer Sterling sadece kalbini dinlemiş olsaydı, Isobel'in

ona karşı olan sevgisinin bir bahis yüzünden sönmeyecek kadar yoğun olduğunu anlardı. Yine de genç kadının tek çaresi buydu. Eğer ona bir mektup yollarsa, Sinclair'lerin hizmetlilerinden açgözlü biri, dedikodu meraklılarından birkaç kuruş koparabilmek için bu mesajın ulaşmasına engel olabilirdi. Eğer Sterling'i görmeye giderse de bir dedikodu gazetecisi bunu yazabilir, babası ve sosyete bundan çabucak haberdar olurdu.

Isobel'in tek yapabildiği doğru an gelene kadar beklemekti, sonrasında ise genç adamın yanına gidecek, aşkı konusunda güvence vermek için neden geç kaldığına anlayış göstermesini umacaktı.

O süre zarfında zamanını geçirmek için bağış işleriyle uğraşacaktı.

Isobel bu sabah babası evden çıktıktan sonra Christiana'ya bir kart yolladı; en kısa zamanda evindeki hapis hayatından kaçmak için bir yürüyüşe çıkmasında ona eşlik etmesini istediğini yazdı.

Gezintileri onları her zaman yürüdükleri, sokaklardan ve parklardan geçirdi ve en sonunda Weston Hanı Meydanı'na ulaştılar. Isobel'in aylardır Corunna'nın dul ve yetimlerine barınak olması için hayal ettiği yere vardılar.

Isobel eski hanı dalgın bir şekilde süzdü. "Satılacakmış."

"Bunu zaten haftalardır biliyorsun," dedi Christiana. "Burası hakkındaki ümitlerinden vazgeç. Onu satın almaya yaklaşamadın bile, bunu söylemekten üzgünüm ama görünüşe göre de hiç satın alamayacaksın."

"Yalnızca para biriktirmek için fazlaca vaktimin olduğunu zannetmiştim. Dul ve yetimlerin, kendi geçimlerini sağlamaya başladıkları zamana kadar, kalmaları için mükemmel bir yer olurdu."

"Eski hanı daha kimse satın almadı," diye karşılık verdi Christiana. "Hâlâ vakit olabilir. Hayır kurumun için pek çok

soylu leydinin dikkatini çekmeyi başardın. Belki de başkalarını da ikna edebilirsin."

"Bunun hakkında şüphelerim var," dedi Isobel üzgün bir biçimde. "Bahsin karmaşası bitti, dolayısıyla yüklü miktarda bağış toplama imkânım da öyle."

"Sen, neden bahsediyorsun, Issy? Bahis bitmedi ki. Aksine, babam ile Lord Buntree'yi konuşurlarken duydum; gazetedeki köşe yazısında, senin Lord Blackburn'le evlenmeyi reddedişinin Londra'daki beyefendilerin ilgisini tekrar *canlandırdığını* yazıyormuş. Siz birbirinize abayı yaktığınız sırada bahis onlar için cazibesini yitirmişti. Seni bir kumar entrikasında kullanmış olduğundan dolayı Lord Blackburn'e öfkelenmen, görünüşe göre Lord Blackburn'e karşı olan bahislerin tüm zamanların en yüksek rakamına yükselmesine sebep olmuş. Çok ilginç değil mi?"

"Kesinlikle değil," diye mırıldandı Isobel. "Önemli olan tek şey, bu hanı dullar ve çocukları için satın almak."

Ve Sterling'le birlikte olmak... sonsuza dek.

18. Bölüm

Sevmek, fedakârlık etmektir.

Anonim

Bir hafta sonra,

Sterling yatağından kalkıp Fives Court'tan dönememesi ihtimaline karşılık dolabındaki son kişisel eşyasını da toplarken daha şafak sökmemişti.

Erkek ve kız kardeşlerinin hepsi de bu dövüşten onu vazgeçirmeye uğraşmıştı. Sterling artık daha fazla yaşamayı ya da ölmeyi umursamıyordu. Sevdiği kadının, onu kumarında bir piyon gibi kullandığına inandığı gerçeği bile tek başına genç adama acı veriyordu.

Genç adam da kendi hislerine pek anlam veremiyordu. Kendi açgözlülüğünü bastırmak için bir başkasını kullanması, onun için bir ilk değildi. Bunu daha önce de yapmıştı. Ancak bu onlardan biri değildi. Bu sefer o masumdu. Bahis fikri genç adamın aklına ilk geldiği andan beri, tamamen Carington'la evlenme niyetindeydi. En başında onu sevmediği doğruydu ama bunun üzerine düşünmemişti bile. Genç kadını ilk gördüğü andan beri hissettiği duyguların ismini koyamamıştı.

Sterling boş odada etrafa bakındı, ardından hiçbir şeyin ortada kalmadığından emin olunca diz çökerek gevşek yer döşemesini kaldırdı. Koltuk altı zemine değene kadar kolunu aşağı uzatan genç adam, ufak deri keseye ve boks kulübünde ilk tanıştıkları gece Isobel'in havada salladığı buruşuk broşüre ulaştı. Bu iki nesneyi zemindeki oyuktan çıkardı, ardından döşemeyi geri koyup ayağa kalktı.

Genç adamın gözleri yanmaya başladı, eliyle ağzını ovuşturdu. Isobel'i bir daha asla göremeyeceği fikri onu bir kefen misali sarmalıyordu.

"Poplin," diye seslendi hafifçe. Genç adam kimseyi uyandırmak ya da sesinin titrediğini duymalarını istemiyordu.

Yaşlı adam merdivenleri çıkarken, "Geliyorum, lordum," dedi sessizce.

Sterling, beklerken eski broşürü katlayarak rulo yaptı ve deri kesenin içine koydu. Parmağındaki Sinclair elması yüzüğünü çıkardı ve onu da keseye koydu.

O sırada Poplin, ayaklarını sürüyerek odadan içeri girdi. "Centilmen Jackson'ın arabası geldi. Ailenizi uyandırıp gideceğinizi söyleyeyim mi, lordum?"

Sterling başını iki yana salladı. Avucunun içindeki deri keseye baktı, ardından dudaklarında hüzünlü bir tebessümle onu Poplin'in eline bastırdı. "Başıma bir şey gelirse Matmazel Carington'a bu bağışı ulaştırmanı istiyorum... Eğer mümkünse Wenton Hanı'nı satın almasını isterim." Genç adam yutkundu. "Anlıyor musun?"

"Pek değil, lordum," diye kabullendi Poplin. "'Başıma bir şey gelirse' demekle neyi kastettiğinizi anlamadım."

Sterling başını salladı. "Sadece bunun ona ulaştığından emin ol, lütfen."

Poplin başını salladı. "Eşyalarınızın faytona taşınmasında yardım ister misiniz?"

Sterling merdivenlere gitmek için kapıya yöneldi. Yüzüne bir gülümseme takınarak yumruklarını kaldırdı. "Hayır, sanırım bugün ihtiyacım olan tek şey bunlar," dedi.

"Çoktan gitti de ne demek?" diye bağırdı Lachlan, Poplin'e. "Günlerdir Dooney'le yapacağı ödül dövüşü hakkında konuşmuyordu. İrlandalıyla dövüşme fikrinden vazgeçtiğini sanmıştım."

Kanepede oturan Ivy gözyaşlarına boğuldu. "Grant'in onu durdurması gerekirdi, hiç değilse sen ve Killian onu alıkoymalıydınız."

"Onu öldürecek," dedi Siusan. Salonda volta atarken yumruklarını telaşla sıkıyordu. "İrlandalının öldürücü tek bir darbesine bakar. Bunun tek suçlusu da biz olacağız."

Priscilla, sönmüş ocağın yanındaki varaklı bir sandalyede oturuyordu. Genç kadın titriyordu. Killian ikiz kardeşinin yanına geldi ve ellerini onun omuzlarına koydu.

Poplin, "Lord Grant, Lord Sterling'den hemen bir saat sonra çıktı," dedi umutlu bir şekilde. "Ona zamanında yetişecektir, değil mi?"

Killian başını salladı. "Yetişmek zorunda. Tanrım, umarım yetişir."

"Onu, bunu yapmaya *biz* zorladık," diye aniden araya girdi Siusan. "Bize karşı kendisini hep sorumlu hissetti. Babamızın bize yolladığı azıcık parayla da yaşayabilirdik ama öyle yapmadık. Kendimizi zenginmişiz gibi göstermeye çalışmak için ısrar ettik. O paranın bizim için bir önemi yoktu."

"O para bizim kibrimizdi," dedi Priscilla.

Ivy başını salladı ve gözyaşlarıyla burnunu çekti. "Bu dövüş bir delilik. Kendisini öldürmeye mi *çalışıyor*?"

Lachlan başını iki yana salladı, vakit daha erken olmasına rağmen, kendisine bir duble viski koydu. "Ölüme asla teslim olmaz ancak iyi bir bahis için de hayatını tehlikeye atar."

"Sterling, Matmazel Carington'ı kaybetti. Artık hiçbir şeyi umursamıyor," dedi Priscilla.

"Bu doğru değil," dedi Siusan ellerini beline koyarak. "Bizi ve geleceğimizi umursuyor."

Genç kadının bu yorumu üzerine Killian salondan fırlayarak hole gitti.

"Nereye gidiyorsun?" diye seslendi Priscilla. Sandalyesinden hızla kalkarak onun peşinden koştu.

"Eğer Tethersley Caddesi'nden geçmeye razı olacak bir arabacı bulursak, dövüşün başlangıcına yetişebiliriz. Onu hâlâ durdurabiliriz," diyen Killian ön kapıdan dışarıya, meydana doğru koştu, Priscilla da onu takip etti.

Siusan, Ivy ve Lachlan'a baktı, ardından onlar da koşup meydana çıktılar.

Carington Konağı
Leicester Meydanı

Isobel, öğleden sonra çayını yeni bitirdiği sırada, babası onu arayarak salona girdi. Lord Carington'un yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Canının sıkkın olduğu belliydi. "Ne oldu, baba? Rahatsızlandınız mı?"

Babası başını iki yana salladı ancak genç kadın, onun yanındaki masaya otururken yüzünün beyazlaşmaya başladığını görebiliyordu.

"Isobel, Lord Blackburn'ün bahisle ilgisinin olduğunu öğrendiği geceden beri çok üzgünüm."

Genç kadın huzursuz bir şekilde elindeki boş fincana gözlerini kaydırdı. Bu şekilde başlayan hiçbir tartışma iyi bir şekilde sonlanmamıştı.

"Beni, senden nefret etmekle suçladın," dedi babası. Genç kadın onun bakışlarını üzerinde hissetti ve babasına bakması gerektiğini anladı.

Boş çay fincanını ağzına götürerek içiyormuş numarası yaptı. Konuşmadan önce birkaç saniye daha kazanmaya çalışıyordu.

Yıllar boyunca böyle bir cevabın provasını aklında kimbilir kaç defa yapmıştı? Babasının, Isobel'in bu dünyadaki eziyetli varlığına lanet okuduğu her seferde; ağabeyinin ve annesin yerine kendisinin ölmüş olmasını dilediğini kimbilir kaç defa ona söylemek istemişti. Genç kadın, babası için bir hayal kırıklığından ibaret olarak yaşamaktansa, bu kaderi seçmeyi yeğlerdi. Ancak tam da bunun vakti geldiğinde, genç kadının söylemek istediği sözler ağzından çıkmadı. "Benden nefret ediyorsun. Beni sevmiyorsun, baba, hem de yıllardır." Genç kadın gözlerini kaldırdı. "Beni hayatından çıkarmak istediğini de açıkça belli ettin. Öyleyse, Lord Blackburn benimle evlenmek istediğinde –bana karşı olan sorumluluğunu hafifletmeyi teklif ettiğinde– neden bahis hakkında bildiklerini unutmadın? Neden gitmeme izin vermeyip... mutlu olmama mani oldun?"

"Ümidini boşa çıkardım, kızım." Lord Carington ona doğru uzandı, genç kadının tuttuğu fincandan elini alarak kendi eline aldı. "Ağabeyin Corunna Savaşı'nda öldürüldüğünde, benim de bir parçam onunla beraber öldü. Öylesine çökmüş ve kendi kederimle tükenmiştim ki annenin derin bir çaresizliğin içine nasıl battığını ve boğulduğunu göremedim."

Isobel'in gözleri dökemediği gözyaşlarıyla dolmuştu. "O günlerde birbirimize ihtiyacımız vardı, baba. Sana ihtiyacım vardı, desteğine ve sevgine her zamankinden daha muhtaçtım.

Ağabeyimi, annemi ve bir gün evleneceğimi sandığım adamı kaybetmiştim. Fakat sen beni kendinden uzaklaştırdın; çocukların arasından birinin yaşamasını seçebilme şansın olsaydı, onun ben olmayacağımı belli ettin."

"Ah, Isobel çok yanlış anlıyorsun," dedi Lord Carington. Genç kadın, babasının ona sarılmasını ve Isobel'in yanıldığını, bunca yıl boyunca yanıldığını söylemesini istedi. Bunun yerine babası diğer elini de onunkinin üzerine koydu, avuçlarının arasında genç kadının elini sardı. "Haftalar boyunca, gözyaşlarıyla dizlerimin üzerine çöküp ağlamadığım bir gün dahi geçmedi; hem de ben, Parlamento'da sarp bir kaya olarak bilinen bakan. Tek yapabildiğim üzüntümü etrafımdakilerden saklamaktı. Sonra sana bakardım –benden daha çok şey kaybetmiş olan– ancak kaybını iyi bir şeye dönüştürebilen küçük kıza. Savaşta kocasını, kardeşini, babasını ya da oğullarını kaybeden insanlara yardım etmek için bir hayır kurumun vardı. Sen çok güçlüydün. Bense zayıftım."

Isobel'in ağzı açık kaldı, yine de tek bir kelime bile edemedi. Kurduğu dernek hakkında babasının bu şekilde konuştuğunu ve bu konuda ne hissettiğini daha önce duymamıştı.

Babasının gözleri doldu. "Gitmeni asla istemedim. Sen elimde kalan tek şeysin. Sosyetenin hanımlarının, senin genç kızlık itibarını lekelediklerinden sonra gideceğini de asla düşünmedim. Bir beyefendinin sana evlenme teklif edebileceğine hiç inanmadım ve açıkçası bu inancın bana verdiği güvenden de memnun oldum."

"Ama evlenip gitmemi istemediysen neden beni Lord Blackburn'ün kollarına ittin?" diye sordu Isobel.

"Belki de bu benim en bencil olduğum andı. Seni ve İskoçyalıyı da hafife aldığım bir zamandı. Sinclair'lerin Yedi Ölümcül Günah adlı şöhretlerini duyduğumda, ilk başta seni korumaya ve isminin yabani İskoçlarla beraber anılmasını engellemeye çalıştım. Ancak

Lord Blackburn'ü senden uzak tutmaya gayret ettikçe onun seni daha tutkulu bir şekilde kovaladığını da gördüm. En sonunda da bahsi öğrendim ve gerçekten korkacak hiçbir şeyimin olmadığını anladım. O açgözlülüğe kapılmış bir kumarbazdı, sen de onun için yüksek meblağdaki bir bahsi kazanmanın aracı olmaktan ibarettin."

"Yine de eğer evlenmezsem, beni büyük teyzem Gertrude'un domuz çiftliğine göndermekle tehdit ettiğin zamandı. Anlamıyorum. Neden?"

Lord Carington, kızının ellerini bıraktı ve ayağa kalktı. Halının üzerinde volta atmaya başladı, gözlerini genç kadından kaçırıyordu. "Çünkü eninde sonunda kullanıldığını anlayacağını biliyordum. Gerçekten hiçbir erkeğin seni seçmeyeceğine ve sonunda bir gün evleneceğin hayaline tutunmaktan vazgeçtiğine inanacaktın." Sonra döndü ve genç kadınla yüzleşti. "Ve bunun için son derece pişmanım. Sadece benimle aynı evde yaşamaya devam etmen için çabaladığıma değil, bunu sana yaptırırken seni incitiyor olduğuma önem vermediğim için de pişmanım."

"Ama Sterling bana âşıktı ve ben de ona. Bu yüzden asla bana inanmadın ya da beni anlamadın."

Babası başını iki yana salladı. "Bunu anlamıştım ve eğer sana teklif ederse onunla evleneceğini de biliyordum. Bu yüzden seni Bay Burke Leake'le eşleştirmeye çalıştım."

"Neden Bay Leake, baba?" Isobel fincanını tabağının üzerinde defalarca çevirdi. "Bana karşı olan ilgisi açıktı. O da bana evlenme teklif edemez miydi?"

Lord Carington başını salladı. "Ama o burada, Londra'da kalırdı... ve seni İskoçya'ya kaçırmazdı," dedi ve iç çekti. "Isobel, sana babalık yapmakta tamamen başarısız oldum. Tek ümidim

bir gün beni affetmen, gerçi bugünden sonra, korkarım bu senin için imkânsız."

Babası tekrar çay masasına doğru yaklaşırken Isobel ona baktı. Genç kadının göğsü daralmaya başladı. "Bana bunu neden şimdi anlatıyorsun?"

Lord Carington'un yüzü daha da beyazladı ve dudakları titredi fakat hiçbir şey söylemedi. "Baba?" Genç kadın gitgide kaygılanıyordu.

Son derece yanlış giden bir şey vardı. Genç kadın babasının bu ifadesini daha önce sadece bir kez görmüştü... ve o da annesinin kendi canına kıydığını söylemek zorunda kaldığı zamandı. Genç kadının hayatının sonsuza dek değiştiği gün.

Yeleğinin cebinden bir şey çıkartan Lord Carington'un elleri titriyordu. Isobel, babasının yavaşça masanın üzerinde ona doğru kaydırdığı ufak deri keseye baktı.

Genç kadın gözlerini ona dikti, açmak için tereddüt ediyordu. Açmayı isteyip istemediğini bilmiyordu.

"Bu kısa bir süre önce geldi," dedi babası başını sallayarak. "Bunu getiren adam, adının Poplin olduğunu söyledi, Lord Blackburn'ün hizmetkârıymış."

"Ne?" Isobel, keseyi büzen deri şeridi çözdü ve açtı. Ardından kesenin içindekileri, keten masa örtüsünün üzerine boşalttı.

İçinden; Sterling'in atalarından kalma elmas yüzüğü, Sinclair elması ile Corunna'nın dul ve yetimlerine yardım için hazırlanmış, buruşmuş bir broşür döküldü. Bu, genç kadının kendi eliyle hazırladığı ve boks kulübünde elinde salladığı broşürlerden biriydi. Genç kadının gözleri batıyordu. "Ben... Ben anlamıyordum." Isobel başını kaldırarak babasına baktı.

"Ben de öyle," diye kabul etti babası, "tam anlamıyla değil. Lord Blackburn, Poplin'den *başına bir şey gelmesi hâlinde*... bunu sana vermesini istemiş."

Bir ürperti, dondurucu bir yağmur misali genç kadının başından aşağıya döküldü. "Tanrım, onun başına bir şey mi geldi? Nerede o?"

"Aynı soruyu ben de hizmetkârına sordum, o da bana isteksizce, Lord Blackburn'ün bu akşam İrlandalı Dooney'le dövüşmek için Fives Court'a gittiğini söyledi."

"Öyleyse Sterling iyi. Başına hiçbir şey gelmemiş. Dövüş daha başlamadı bile." Genç kadının dudaklarının kenarlarında umut dolu bir tebessüm belirdi.

Babasının dudakları kıvrıldı ve başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun, Isobel. Lord Blackburn bu dövüşü kazanamaz. İrlandalının sağ kroşesi o kadar güçlü ki son iki rakibi onun darbeleriyle can verdi."

Isobel'in kirpikleri yaşlarla dolmaya başladı. "Bana ne demek istiyorsun, baba? Açıkça söyle."

"Lord Blackburn... bir markiyo nazaran, makul ve iyi bir dövüşçü ama o kazanamaz."

"Kazanamaz mı... ölecek mi demek istiyorsun?"

Babası hiçbir şey söylemedi ve genç kadının bakışlarıyla karşılaşmamak için başını yere indirdi. "Üzgünüm, Isobel. Onun bahsini ortaya çıkartıp Lord Blackburn'ün eminle evlenme umudunu yok ederek, buna benim sebep olduğumu biliyorum." Tekrar başını eğdi. "Korkarım yapmayı planladığı şey intihardan başka bir şey değil."

Isobel ayağa fırladı, çayı altındaki keten örtüye döküldü. "O zaman bana yardım et, baba. *lütfen*. Eğer iddia ettiğin gibi beni seviyorsan, bu dövüşü *hemen* durdurmam için bana yardım et."

"Fives Court, Tethersley'de, Londra'dan saatlerce uzakta," diye itiraf etti. "Vaktinde ulaşamayabiliriz."

"Denemek zorundayız." Isobel babasının elini tuttu ve kapıya gitmek üzere onu holden geçirdi. "Çünkü onu seviyorum."

KAKTÜS TEAM

19. Bölüm

Gereksiz isteklerinizden kurtularak hayatın karmaşıklığını azaltın, o zaman hayatın zorlukları da kendiliğinden azalacaktır.

Teale

Fives Court
Tethersley

Isobel pencereden dışarıya, karşılarındaki manzaraya şaşkınlıkla baktı. At arabaları, katırlı vagonlar ve faytonlar yola dizilmişti. Hiçbiri hareket etmiyordu. Isobel hayal kırıklığıyla sızlandı. Yoldan yukarıya baktığı sırada; beyefendilerin ve halk tabakasından insanların, araçlarını yolda bırakarak yaya vaziyette, en az bir mil ötedeki salona doğru ilerlediklerini gördü. Muhtemelen dünya şampiyonu, Dooney'in tek bir yumruğunu bile izlemeyi kaçırmak istemiyorlardı.

"Başlamasına daha ne kadar var?" diye sordu babasına. Eli şimdiden faytonun kapısının mandalındaydı.

"Başladı bile."

Uzaklardan bir yerden, havaya büyük bir gürleme sesi yükseldi. Isobel bir an bile daha beklemek istemiyordu. Faytonun

kapısını açtı ve tozlu yola atladı. Eteklerini dizlerinde toplayarak salona koştu.

Sterling, çıplak elle boks şampiyonu olan Liam Dooney'in karşısında, iplerle çevrili ringde duruyordu. Yardımcıları onları köşelerine götürmüş, konumları kontrol edilirken bekliyorlardı.

"Lütfen bunu yapma, Sterling," dedi Grant. Kalabalığın gürültüsünde sesini duyurabilmek için Sterling'in kulağına eğilmişti.

Fives Court'daki olağan eldivenli maçların aksine, boksun gerçek tutkunları çıplak elle yapılanını tercih ediyorlardı. Boksörlerden birinin can verme ihtimali, daha çok izleyici çekiyordu.

Binden fazla erkek, ringin etrafında ayakta duruyordu. Kasaların üzerine çıkmış birçok kişi vardı, diğerleri de tepedeki kirişlere tırmanmıştı.

Sterling, tezahürat yapan beyefendilerden oluşan kitleye baktı; sanki başka bir sosyete etkinliğine gelmiş gibi yiyip içiyorlar, pipolarını tüttürüyorlardı. Bu genç adama tuhaf gelmişti, bu tarz bir gösteri muhtemelen bir adamın ölümüyle sonuçlanabilirdi. Kendisinin.

Genç adam müsabakadan çekilmeyi istese bile gururu ona bunu yapmasına izin vermeyecekti.

Sterling, kendisinden bir saat önce gelerek yardımcısı olma onuruna erişen Grant'e baktı. Dooney'in adamıyla birlikte sahnedeki tebeşirle çizilmiş alandan bir adım geri çekiliyorlardı, böylece dövüş başlayabilirdi. Grant, Sterling'e işaret ederek onunla gelmesini söyledi ancak Sterling başını iki yana salladı. Aniden kalabalıktaki bir hareketlilik genç adamın dikkatini çekti. Başını o yöne çevirdiğinde çok şaşırmıştı; Lachlan ve Killian'ın sahnenin köşesine ulaşmak için kalabalıkla itişip kakıştıklarını gördü.

Kalabalık tarafından geriye itilmeden önce, "Sterling, bu delilik," diye bağırdı Killian.

Lachlan, hakemlerden biri onu yakalamadan önce ringdeki iplere ulaşmayı başarmıştı. Salonun arkasına doğru sürüklenirken, "Kahrolası parayı boş ver, Sterling," diye bağırdı. "Ona ihtiyacımız yok!"

Sterling hiçbir yere gitmiyordu.

Sterling arkasını döndü ve İrlandalıya baktı. Dooney, dev gibi bir adamdı, karşılaştırıldığında Sterling'i orta boylu biri gibi gösteren nadir tiplerdendi. Yaşayan en hünerli boksör olarak anılıyordu, eşsiz bir boks yeteneği ve kalıcı olarak sakat bırakan hatta öldürebilen –ki öldürmüştü de– hamleleri olan hızlı elleri vardı.

Diğer yandan, Sterling, Edinburgh'un dövüş okullarında yetişmişti. Çevikti, oldukça sert vurabiliyordu ve atletik yapılıydı. Doğuştan boksördü... çok genç bir yaşta ödül dövüşü ringlerine girmiş ve birkaç sağlam yumrukla kolayca para kazanılabildiğini öğrenmişti.

Dövüşün başlayacağı çağrısı yapıldı. Sterling ve Dooney, resmî olarak çizgilerine yerleştirildiler, ardından Centilmen Jackson'ın işaretiyle dövüş başladı.

Sterling, ona doğru birkaç yumruk atan fakat hiçbirini isabet ettiremeyen Dooney'e aldatmaca vuruşları yapıyordu.

Büyük ihtimalle İrlandalı, Sterling'in gerçek hamlesini yapmasını bekliyordu. Sterling, bir centilmen gibi davranarak buna razı olup sol kroşesini savurdu. Dooney'in başı sarsıldı ve sırtüstü mindere düştü.

Kalabalık öne doğru atıldı, Sterling'in müsabakanın daha başındayken bu kadar muazzam bir darbe indirmesini beklemiyorlardı.

Sürünerek ayağa kalkan Dooney, dudağından sızan bir parça kanı sildi ve tebeşirle çizili çizgisine geri döndü. Sıradaki raunt için yeniden hazırlanıyordu.

Sterling bunu hissetti. Genç adamın ringlerdeki olağan güveni tekrar ortaya çıktı ve etkisi yumruklarına geçti. Sterling, Dooney'e doğru atıldı, birkaç keskin karşı hamleden daha sıyrılırken, şiddetli bir yumruk daha patlattı. Dooney dizlerinin üzerine yıkıldı. Acıyla yüzünü buruşturuyordu, patlayan sol kaşından ve dudağından kan sızıyordu. Yalpalayarak ayağa kalktı ve savunma amacıyla yumruklarını yüzüne doğru kaldırdı.

Sterling'in üzerine bir sakinlik çökmüştü. Dooney'in canının yandığını ve tükendiğini biliyordu. Bu devi temelli yere yıkmasının tek bir sağlam yumruğuna baktığını biliyordu. Kalabalığın gürültüsü artmıştı, genç adamın kulağı ses yüzünden zonkluyordu.

Genç adam uygun anı kollayarak sağ yumruğunu kaldırdı. Aniden iplerde bir kıpırtı belirdi. Genç adam odağını korudu.

"Sterling, *hayır*!"

Isobel? Genç adam başını çevirdiğinde, Isobel'in iplerin altından geçerek ringe girmeye çalıştığını, onu durdurmaya çalışan hakemleri de tekmelediğini gördü.

Genç adamın çenesinde korkunç bir acı patlayıverdi. Başı geriye savrulurken vücudu da ringin arkasına çarptı.

Sterling gözlerini kırptı ve aniden Isobel'in yanında diz çöktüğünü gördü. Gözleri yaşlarla doluydu.

"İsa aşkına, ölümüme sen sebep olacaksın," diye gürledi genç adam.

Isobel, "O başkası değil de ben olayım yeter," dedi ve kendisine hayretle bakan Dooney'e kaşlarını çattı.

"Ve o da Elgin'in mermerlerini keşfederken... bitkinlikten ölerek olsun," dedi genç adam. İsobel'in yanakları utançtan pembeleşti, Sterling de kükredi.

Grant, ağabeyine endişeyle baktı. "Yüce Tanrım, biri hekim çağırsın. Sanırım darbe onda hezeyana sebep oldu."

Sinclair Konağı
Grosvenor Meydanı

Siusan, en iyi nakış iğnesine ipek ipliğini geçirirken, "*AHMAK* sence nasıl olur?" diye sordu Sterling'e. "Yok, çemendeki yarığı kapamak için daha fazla harfe ihtiyaç olacak. Şuna ne dersin... *ISOBEL*, hmm?"

"Eğer becerebilirsen, bence basit bir çapraz dikiş yeterli olacaktır, Su," diye onu teselli etti Sterling.

"Ah, sesle ot ve şunu bitir, bandajını çıkardığın için tekrar kanamaya başladı." dedi Priscilla. Sönük şöminenin önündeki mermer masaya bir çay tepsisi koydu. "Kanepenin kılıfının üzerinden kanı temizlemek istemiyorum."

"Biliyorum... *MERMERLER*," dedi Siusan alaycı bir şekilde gülümseyerek. "Grant bana bilincini kaybetmeden önce ne dediğini anlattı. Ne demek istemiştin?"

Sterling omuzlarını silkti. "Hatırlamıyorum."

Ivy kükredi. "Sanırım onun dediğini Matmazel Carington'a sormalıyız. Dilim varmıyor ama o hatırlıyordur. Sonuçta Grant'in söylediğine göre, Sterling'in sözleri onun yanaklarını fena halde kızartmış."

Pirinç kapı tokmağının sesi duyuldu, Ivy ve Priscilla ayağa kalktı.

"O geldi," dedi Ivy heyecanla.

Sterling doğrulmaya çalıştı fakat Siusan genç adamın alnına koyduğu elini düzleştirdi ve onu olduğu yerde tuttu, ardından yarayı dikmeye devam etti; genç adam onun diktiği şeyin bir M harfi olduğunu hissetti.

"Kıpırdama," diye onu azarladı Siusan. "Ben bitirene kadar tek bir kelime bile etmek yok."

Poplin, Isobel'i salona yönlendirdi, onu takdim etmeyi unutmuştu.

Genç adamın kız kardeşlerinin hepsiyle selamlaştıktan sonra, Isobel, Sterling'e parlak bir şekilde gülümsedi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

Sterling cevap vermeye çalıştı fakat Siusan avucuyla genç adamın alnına vurdu.

"Neredeyse bitti..." dedi Siusan. "İşte." Sterling, genç kadının el işçiliği karşısında tebessüm etti ve başını kaldırarak Isobel'e baktı. "Acaba dikiş dikmesini bilir misiniz, Matmazel Carington?"

Isobel boş bir ifade takındı. "E... evet."

"Çok sevindim." Siusan kanepenin köşesinden kalktı. "Çünkü ben bırakıyorum. Bana çok yorucu geliyor." Genç kadın, Sterling'in uzun bacaklarını yakaladı ve kanepeden aşağıya fırlattı, ardından da Isobel'e oturması için işaret etti.

Isobel, uzun bir süre hiçbir şey söylemeden Sterling'in gözlerinin içine baktı, genç adam da onunkilere. Sterling'in kız kardeşleri aniden mutfakta Bayan Wimpole'e çorba yapmak için yardım etmeleri gerektiğini hatırladılar ve salondan aceleyle çıktılar.

Isobel burnunu buruşturdu. "Beni çaya davet ettiler." Genç kadın önce masadaki çay tepsisine, ardından da boş koridora baktı. Sonra dikkatini Sterling'e verdi. "Onlar... geri gelecekler, değil mi?"

Sterling omuz silkti. "Yakında gelirler herhalde."

Isobel huzursuzmuş gibi göründü. "Herhalde. Ben de seninle özel olarak konuşmak istiyordum... Dövüşü kaybetmene sebep olduğum için özür dilemek için." Genç kadın çantasıyla oynadı. "Galip gelmek üzere olduğunu bilmiyordum." Yavaşça gözlerini kaldırdı. "İrlandalının yumruklarını duydum." Zorlukla yutkundu. "Kötü bir şekilde yaralanmandan korktum ve... ah Sterling, eğer bunu engellemek elimdeyken ölseydin buna dayanamazdım."

"Aramıza girerek mi?"

"Dövüşü durdurabilecek herhangi bir şeyi yaparak." Yaptıklarından ötürü pişman olduğunu iddia etse de genç kadının öyle hissetmediği açıktı. Bakışları sert ve ifadesi sabitti.

"Isobel, iyi niyetlerinden ötürü seni suçlayamam," genç adam yavaşça başını iki yana salladı, "yalnız, şu müsabakayı durdurma yöntemin. *Ölebilirdin.* Bahis yüzünden sana yaşattığım acıdan sonra neden kendi hayatını tehlikeye attın?"

Genç kadın bakışlarını kaçırdı ve gözlerini pencerenin ardındaki meydana yönlendirdi. "Bunun yanıtını biliyorsun, Sterling." Kaşının üzerinde sallanan altın renkli bir tutam saç aniden genç kadının dikkatini çekti. Isobel iri bukleyi kaldırdı ve başının hangi tarafına ait olduğunu anlamaya çalışırcasına baktı. Konuşmasını ertelemek için saçlarıyla oyalanırken Isobel'in gözleri neredeyse şaşı oldu, en sonunda kararını verdi ve saçını bir tarafına yatırdı. Sterling sessiz bir şekilde beklerken genç kadın konuşmaya başladı. Isobel'in sesi kısık ve titrekti. "Çünkü... Seni seviyorum." Genç kadın, Sterling'e tekrar baktı. "Bunu anlamıyor musun?"

"Zannediyorum ki bundan fazlası var, güzelim. White'ın kulübündeki bahsi benim tezgâhladığımı reddetmememe rağmen, seni sevdiğimi tüm kalbinle biliyordun. Hareketlerim tartışmalı olabilir ama sana karşı olan hislerim saftır. Seni sevdim; boks

kulübündeki ringe adım attığın o ilk geceden beri sanırım. O andan itibaren her geçen günle bu hissim büyüdü."

"Öyleyse neden böylesine cüretkâr bir bahsi tasarladın?" diye sordu genç kadın.

Sterling bunun cevabını bilmiyordu, her durumunda kendisine çıkar sağlamak onun için hep doğal bir şey olmuştu. Ama genç adam cevap verirken yanıtının katı gerçekliğiyle titriyordu. "Bu bahis, sana karşı hissettiklerimi bana güvenli bir şeymiş gibi gösterdi. Kalbimi ve reddedilmeyi riske atmadığıma kendimi inandırabilirdim. Bu sadece bir bahisti ve sana karşı yaptığım duygusal yatırım, bahsin başarılı sonuçlar doğurması içindi. Fakat seninle daha fazla vakit geçirdikçe, tehlikede olan tek şeyin ailemin on bin poundluk kazancı olmadığını fark ettim. Gerçek kumarı kalbimle oynuyordum; sana aşkımı sunduğumda, *bir kez olsun* sevgimin karşılık bulması için savunmasızlığımı tehlikeye atmış oldum."

Isobel iç çekti. "Karşılık buldun da."

"Evet, onda bir ihtimalle." Sterling ciğerlerinde topladığı havanın yarısını dışarı verdi. "White'ın kulübü bahsi iptal edip rehine bıraktığım paraya el koyabilir. Erkek ve kız kardeşlerim Bayan Wimpole'ün çorbasına her gün katlanabilir. Ama bahsi kazandım... yani gerçek hazineyi. *Seni.*"

"Sen yoksul değilsin, Sterling."

"Ah, ama şu anda buna çok yakınım," dedi genç adam.

"Hayır, Sterling, elinde hâlâ bu var." Genç kadın elini çantasına attı ve deri bir kese çıkartarak genç adama uzattı.

"Bir kese mi? Ah, güzelim, bende bir sürü var." Genç adam, onu Isobel'e geri uzattı. "Bu sende kalabilir."

Isobel, sanki onun bu düşüncesizliği karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu. Kesedeki yüzüğü avucuna

koydu. Yüzüğün ortasına yerleştirilmiş olan Sinclair elması, ön pencereden sızan öğlen güneşinin ışıklarıyla ışıl ışıl parlıyordu. "Yüzüğü saklayamam ya da onu bağış için satamam; hiçbir zaman. Bu senin ailene ait. Bir gün onu oğluna vereceksin," dedi Isobel. Genç adam onu almayınca, Isobel yüzüğü mermer masanın üzerine koydu.

"Eğer yüzüğü almayacaksan, o zaman lütfen sana bir şey vermeme izin ver." dedi Sterling. Genç adam doğruldu ve elini Isobel'e uzattı.

Genç kadın onun elini tuttu, ayağa kalkmaya çalışırken Sterling'in onun önünde bir dizinin üzerinde yere çöktüğünü gördü.

Sterling yeleğinden bir başka yüzük daha çıkardı; Sinclair elmasından daha ufaktı fakat her yönüyle onun dengiydi. "Bir keresinde bana, benimle evlenmek için babanın rızasına ihtiyacının olmadığını söylemiştin. Bu sefer onun yerine sana sorsam, karım olmayı kabul eder miydin?"

Isobel'in gözleri bariz bir şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı, ardından yüz ifadesi yumuşadı. "Emin olabilmeniz için bunu bana sormalısınız, Lord Blackburn."

Genç kadın gülümsemesini gizlemeye çalıştı, Sterling onun cevabını çoktan biliyordu. Yine de Sterling bunu kendisinden duymayı istiyordu.

"Senin gibi yardımsever ve asil bir kadını hak etmiyorum. Ancak eğer beni kabul edersen, Isobel, benimle evlenirsen, senin aşkına yaraşır bir adam olmak için elimden gelen her şeyi yaparım."

"Sen... *asil* mi dedin?" Isobel sanki onu ilk kez görüyormuş gibi genç adama baktı. Bakışlarını aşağı indirdi ve başparmağını, genç adamın ellerine sarılı olan keten bandajlar üzerinde gezdirdi. "Sterling. Yüce tanrım, o *sendin*... yardım kurumu için bağışları bırakan kişi sendin. Herhangi bir yabancı değilmiş,

hatta neredeyse onun Leake olduğuna kendimi inandırmıştım. Başından beri o kişi *senmişsin*." Genç kadın elleriyle gözlerini kapadı. "Bunu anlayamayarak ne kadar ahmaklık etmişim. Bana neden söylemedin?"

"Desteklemek istediğim asil bir davaydı. Ama kimsenin bilmesini istemedim, benim paragöz şöhretimi lekeleyebilirdi, anlarsın ya."

Genç adam yaptığı esprinin Isobel'i gülümseteceğini düşünmüştü. Bunun yerinde genç kadının kirpikleri ışıl ışıl parlayan gözyaşlarıyla dolmuştu. Çenesi titremedi ve üst dudağı büküldü.

Sterling, genç kadının niyetini yanlış mı anladığını merak etti, Isobel'in onu reddedeceğini düşündü.

Sterling, gerçekten onu hak etmiyordu ama genç adam arzuladığı bir şeyi her türlü elde etmenin bir yolunu her zaman bulmuştu. Bu dünyada en çok istediği şey, ruhunun kurtuluşa ermesi için, işlemiş olduğu günahların bir kefareti olabilir miydi?

Genç adamın kalbi göğsünü yırtarcasına atıyor, kalp atışları kulaklarında zonkluyordu. Sabırsız bir şekilde Isobel'in cevabını bekledi, bu her ne olursa olsun. "Isobel, benimle evlenecek misin?"

"Evet." Genç kadının sesi sanki ciğerlerinden boşalan bir nefes gibi çıkmıştı. Sterling de o konuştu mu yoksa sadece öksürdü mü, diye kendisini sorguladı.

Genç adam gözlerini kırpıştırarak ona yaklaştı. "Özür dilerim, sevgili Isobel fakat ne dediğini tam olarak duyamadım."

Isobel ona doğru eğildi ve elini yanağına koydu. "Evet, seninle evlenirim dedim." Isobel'in dudakları genç adamınkilerin üzerinde duruyordu, hafifçe birbirlerine dokunana kadar yaklaştırdı. "Hiçbir şey karın olmak kadar bana gurur veremez, Sterling. Seni seviyorum."

Genç kadının sözlerini duyunca Sterling'in içi sızladı, boğazı tıkandı.

Daha önce hiç kimse *Sterling* ve *gurur* kelimelerini bir arada kullanmamıştı. Hiçbir zaman. Genç adam gözerini bir anlık kapayarak yutkundu, hissettiği bu harika duygunun bitmesini istemedi.

"Sterling?"

Genç adam gözlerini açtığında, Isobel'in bakışlarında büyük bir şefkat ve endişe gördü. Ve evet, *aşkı* da.

"Seni seviyorum, Isobel. Her geçen günle seni tanıyorum, sana karşı olan aşkım daha da büyüyor. Kalbim şimdiye kadar hiç böyle dolu olmamıştı. Hiç bu kadar sevilmemiştim. Seni tanımak, aşkını hissetmek... havasız yaşayabilirim ama sen olmadan asla."

Isobel ıslak kirpiklerinin arkasından ona tebessüm etti. Sterling annesinin yüzüğünü kaldırdı ve genç kadının parmağına taktı.

"Sadakatimin ve sana olan ölümsüz aşkımın... bir sembolü, benim sevgili Isobel'im."

Genç kadın bakışlarını indirdi. "B... benim sana kalbimden başka verecek bir şeyim yok." Isobel'in sesi duygu yoğunluğuyla kalınlaşmıştı, bakışlarını yüzüğe çevirdi.

"O zaman ben gerçekten de zengin bir adamın çünkü benim için bundan daha değerli bir şey yok." Sterling, genç kadının çenesini sol eliyle kavrayarak yüzünü kendisine çevirdi. "Sana bir sorum daha var."

"Nasıl istersen, Sterling." Isobel'in nefes alıp verişi beklentisiyle hızlanmıştı.

Çenesini genç kadına doğru kaldırdı. "Siusan'ın çeneme diktiği şeyde ne yazıyor?"

Isobel kahkaha attı, aniden yanakları batan güneş misali parladı. "Diyor ki... ah, söylemeye çok utanıyorum." Genç kadın parmaklarını dudaklarına götürdü fakat gülümsemesi belli oluyordu.

"Söylesene." *Hay lanet.* Eğer Isobel'in yanaklarının bu kadar kızarmasına sebep olduysa, genç adam hınzır kız kardeşinin çenesine *MERMERLER* diye yazdığından emindi.

"Şöyle yazıyor... EVLEN ONUNLA." Genç kadın elini indirdi ve başını yana eğerek onu dudaklarından öptü. "Ben de öyle yapacağım."

KAKTÜS TEAM

20. Bölüm

Zevkleri basit olan bir kişi dünyanın en zenginidir.

Thoreau

Carington Konağı
Leicester Meydanı

"Siz saygıdeğer bir adamsınız, Lord Blackburn," dedi Lord Carington, "gerçi kabul etmeliyim ki bir ara bundan oldukça şüphe etmiş ve kızımın itibarı için endişelenmiştim."

Sterling, Isobel'in babasının uzattığı bir kadeh konyağı aldı. Az önce Lord Carington iltifat mı etti, yoksa onu yerdi mi anlayamamıştı. "Endişelerinizi yatıştırdığım için rahatladım, efendim."

Carington işaret parmağını havada salladı. "Bir beyefendinin gerçek düşüncelerini ve mizacını anlayabilme yeteneğim, Avam Kamarası'nda epey takdir görür ama... itiraf ederim ki sizin niyetinizi yanlış yorumlamışım, Lord Blackburn."

"Hangi açıdan, efendim?"

"Görünüşe göre, her açıdan!" dedi Lord Carington ve masasına doğru yürüdü, omuzlarının üzerinden parmağıyla Sterling'e yaklaşmasını işaret etti. Tek kelime bile etmeden bir sandalyeye

dokunarak konuğunu oturmaya davet etti. "Raggett'ın, kulübe yatırmış olduğunuz bahsi hemen iptal edeceğinden eminim çünkü başka türlü adil bir şekilde sonuçlanamaz." Kadehini dudaklarına götürdü ancak bir yudum almadan önce geri çekti. "Isobel'le evlenmekle bir kazancınız olmayacak, dolayısıyla ona gerçekten bağlandığınız sonucunu çıkartıyorum."

"Bu değerlendirmenizde haklısınız. Onu seviyorum."

"Bu bana hâlâ olağandışı geliyor. Sizi çok yanlış bir şekilde yargılamış olmama karşın, yine de bana gelerek Isobel'le evlenmek için izin istiyorsunuz. Hem de rızama ihtiyacı olmamasına rağmen. Yaptığınız bu jest tamamen gereksizdi."

"İnançları hakkında böylesine tutkulu olan olağanüstü bir kızı, zor koşullar altında yetiştirmiş olan bir adama saygılarımı sunmam dışında," dedi Sterling.

"O öyledir." Sterling, Lord Carington'ın ilk kez gülümsediğini görüyordu. "Elgin'in mermerleri hakkında onun tutkuyla inanarak yaptığı konuşmaları göz ardı etmiş olsaydım, eserleri bizzat görmeye asla gitmezdim. Onların mükemmel kalitelerine tanık olamaz ve mermerlerin ne pahasına olursa olsun korunması gerektiği hakkında kızımla hemfikir olamazdım."

"Öyleyse Lord Elgin'in taşıma ve depolama masrafları karşılandı mı?" diye sordu Sterling. O ücret oldukça yüksekti. Eğer hükümet fiyat konusunda anlaştıysa, Isobel'in hitap yeteneği oldukça hayranlık uyandırıcı olmalıydı.

"Lord Elgin hâlâ iflasın eşiğinde olabilir çünkü istediği ücret tamamen karşılanmadı. Ancak ismini ölümsüzleştirmiş olacak; pek çok kişinin de belirttiği gibi, Partenon mermerlerini buraya halkımız için getirmiş kişi olarak adı anılacak." Lord Carington elindeki kadehi avuçları arasında döndürerek içindeki konyağı çalkaladı. "Eğer Isobel olmasaydı, Sör Richard Payne Knight'a ve onun cemiyetinin kıskançlığına teslim olacaktım. İngiliz hü-

kümetini ikna edip Lord Elgin'i bencil hareketlerinden dolayı cezalandırarak, mermer eserlerin Londra'nın yağmurlu havası altında çürümeye terk edilmesine izin vermiş olurdum."

Sterling, sandalyesinde dik oturdu. "Bunu duymamıştım. British Museum eserlerin hepsini mi alacak?"

"Bir hafta içerisinde müzeye götürülecekler. Koleksiyonu çok yakında sergilemeyi umuyoruz."

Sterling ayağa kalktı. "Şey, görünüşe göre iki muazzam etkinlik bir arada olacak; heykellerin kurulumu ve düğünümüz."

"Kesinlikle..." Carington burnunu kaşıdı. "Belki de bana düğününüzü daha unutulmaz kılmama izin verirsiniz; bu biraz Isobel için sürpriz olacak."

Sterling kadehini bıraktı ve Lord Carington'a doğru eğildi. Genç adam onun gözlerindeki ifadeyi daha önce, pek çok kez kendi gözlerinde görmüştü. "Aklınızdan ne geçiyor, efendim?"

Lord Carington kıkırdadı ve Sterling'e yaklaşmasını işaret etti; böylelikle yatak odasında bekliyor olması gereken fakat merdivenlerden aşağıya gizlice inme ihtimali olan Isobel, onları dinleyemeyecekti.

Gece saat on
Sinclair Konağı
Grosvenor Meydanı

"Sterling, bana düğünün ailelerimizden başka herkesten gizli tutulacağını söylemişti. Özel bir tören yapmayı istemiştik," dedi Isobel, sesindeki huzursuzluğu kendisi bile duyabiliyordu.

Genç kadın, Siusan'ın yatak odasında gece için hazırlanıyordu. Dışarıdaki büyük kalabalığın uğultusu ve konuşma sesleri genç kadının sinirlerini geriyordu.

"Ah, ne bekliyordun, tatlım? Londra'nın neredeyse tamamı aşkınızı takip ediyordu," diye cevap verdi Siusan. "Vay be, duvarların arkasındaki kalabalığın büyüklüğünü gören de Prenses Charlotte'ın evlendiğini sanır."

Isobel, perdelerin arasından bir göz attı. Arka bahçenin üzeri özenle örtülmüş, devasa beyaz keten kumaşlarıyla kaplanmıştı. Genç kadın perdeleri iyice açtı ve alnını pencerenin çerçevesine dayayıp daha iyi görmeye çalıştı. Ancak kalabalık onu fark ederek derin bir uğultuyla sevinç gösterisinde bulundular. Böylelikle genç kadın pencereden kaçtı.

"Siusan, bahçe neden ketenlerle örtülmüş? Sterling bu konuda sana bir şey söyledi mi?"

"Hayır ama eminim evin arkasında toplanmaya başlayan insanları görüp mahremiyetini sağlamak için önlem almıştır. Evin hiçbir yerinde yatak örtülerinin ya da masa örtülerinin olmadığını fark etmedin mi?" dedi ve güldü. "Hayır, hiç sanmıyorum. Bu gece düşünmen gereken daha önemli şeylerin var." Siusan tebessüm etti.

Christiana kapıyı araladı. "Giyindin mi? Artık içeri girebilir miyim?"

Isobel kıkırdadı.

"Kıpırdama," dedi Siusan, parmaklarıyla beyaz saten ve krepe bir kemeri Isobel'in korsesinin altından sıkıca bağladı, ardından bembeyaz incilerden oluşan bir kopçayla onu tutturdu. "İşte, şimdi dönüp aynaya bakabilirsin."

Isobel döndü ve boy aynasının önünde durdu, aynadaki görüntüsü karşısında epeyce şaşırdı. Beyaz saten bir etekliğin üzerine gül rengi, kısa kuyruklu krepe bir gelinlik giymişti. Belinden saten bir korse ile tutturulmuştu.

Genç kadın etekliğinin kuyruğunu kaldırarak aynanın önünde etrafında döndü. Sırt ve göğüs dekoltesi kısa kesimliydi, özellikle bir gece düğünü için dikilmişti. Gelinliğin kolları kısaydı. Etekliğinin uçları gibi onun da konarları, pütürlü zaten küçük tatlı su incileriyle bezenmişti.

Ivy, elinde pırlantalarla kaplı bir manastır haçı kolyesiyle odaya girdi. "Annemize aitti. Bunu bugün takar mısın?"

Isobel kendisini bir duygu selinde boğuluyormuş gibi hissetti ancak bugün tek bir gözyaşı dahi dökmeyeceğine dair kendisine söz vermişti.

Christiana da çantasını açıp içinden beyaz deriden yapılma minik bir kutu çıkardı. "Baban bunları sana vermemi istedi." Alması için genç kadına elini uzattı. "Bu küpeler annenindmiş. artık senin oldular."

Isobel deri kutuyu açtı ve içindeki küçücük incilerle çevrelenmiş elmas küpelere baktı. Sanki onun elbisesi için yaratılmışlardı, bugün için.

Priscilla kapı aralığından içeri eğildi. "Rahip hazır. Benimle gelin." Genç kadın heyecanla gülümsedi. Merdivenlerden inerken defalarca Isobel'e omzunun üzerinden bakmıştı. Karanlık koridordan geçip, etrafı duvarlarla çevrili bahçeye açılan Fransız tipi kapılara ulaştılar.

Isobel, gergin bir biçimde deri eldivenlerini düzeltti, dirseklerine kadar yukarı çekti. Christiana genç kadının arkasından yürüyordu, inci başlıklı iğneleri ve pırlanta tokaları Isobel'in saçına tutturdu. Genç kadın en az Isobel kadar gergin görünüyordu.

Köşeyi döndüklerinde, genç kadın kapıların da üzerinin örtülmüş olduğunu gördü. Açılana kadar genç kadın bahçeyi görmeyecekti. Lachlan ve Killian kapıların sağ ve sol köşelerinde duruyordu. İkisi de, Isobel ve diğer hanımlar içeri girecekleri

zaman bahçe kapılarını ardına kadar açmak için kapı kollarını tutmuş hazır bekliyordu.

Isobel, Christiana'ya baktı ve kadınsı bir kahkaha dudaklarından döküldü. Sterling'in kız kardeşleri onun arkasına geçtikleri esnada bahçe kapıları ardına kadar açıldı.

Isobel öne doğru bir adım attı, aniden bahçeyi kaplayan örtüler açılıverdi.

Isobel şaşkınlıkla nefes verdi. Siyah renkli bir kadife kumaşının üzerine serili binlerce mum misali, ayın ve yıldızların ışıkları bahçeyi aydınlatıyordu.

Güllerin tatlı kokuları genç kadını cezbediyordu, beyaz güllerden oluşan bir patikaya doğru saten ayakkabısıyla adım attı.

Uzun gül ağaçlarından oluşan bir çiti geçtiğinde, Sterling'in ortalıkta görünmemesinin sebebini ansızın anladı.

Genç adam bahçenin en sonunda duruyordu. Güllerden oluşan patika, Sterling'e ve onun arkasındaki beyaz saçlı papaza çıkıyordu. Grant, ağabeyinin yanında durup yüksek taş duvara bakıyordu. Yılın en önemli düğününü görmek isteyen insanlar duvarın üzerine tırmanarak, kıpırdayan kafalardan ve gülümseyen yüzlerden bir kalabalık oluşturmuşlardı. Kalabalık Isobel'i gördüğü anda geceleyin gökyüzüne sevinç çığlıkları yükseldi.

Fakat gecenin en etkileyici şeyi, Elgin'in on iki adet mermer heykelleriydi. Sıra halinde genç kadının iki yanında uzanıyorlardı ve ay ışığıyla muhteşem bir şekilde parlıyorlardı.

Isobel'in önündeki manzara, asla hayal edemeyeceği büyük bir rüyadan çıkmış gibiydi.

Heykellerden oluşan sıranın arasından geçen Isobel'in, sol yanında bulunan üç adet kır saçlı beyefendiye gözü takıldı. O kişilerin kim olduğunu anladığında genç kadının yüreği ağzına geldi: Biri babasıydı, diğeri ise Elgin'di. Üçüncü adam ise Sterling'e

o kadar çok benziyordu ki şüphesiz onun babasından başkası olamazdı. Sinclair Dükü İskoçya'dan kalkıp buraya kadar gelmişti.

Genç kadın onların önünden geçerken gülümsedi. Ancak gözü yalnızca Sterling'deydi.

Genç adamın yanına gelerek gözlerinin içine baktı. Sterling'in bakışlarının ardında öyle bir sevgi gördü ki mutluluk gözyaşlarının gözlerinden akmasına engel olamadı.

Sterling onun elini tuttu, gülümsedi ve yüzünü rahibe dönmesi için onu çevirdi. Birkaç dakika içerisinde Isobel'in rüyası gerçek oldu, rahip Sterling ve onu karı koca ilan etmişti.

Bir düğün yemeği yapmak yerine büyük bir geceyarısı ziyafeti vermişlerdi. Duvarlarla çevrili bahçenin kapıları açılmış, dışarıda kalan herkes içeri davet edilerek kutlamaya ve mermer eserlere bakmaya katılmışlardı.

"Baban burada," dedi Isobel yumuşak bir tonda. İkili üzeri portakal çiçeği aromalı kremayla süslenmiş bir kek yiyorlardı. "Ve şimdi bu tarafa doğru geliyor."

"Sadece kısa bir şekilde selam vermesinin dışında bize neden geldiğini söylemedi." Sterling, kumaş bir peçeteyle çabucak ağzını sildi. "Bahsi öğrendiğinden ve beni evden kovmaya geldiğinden şüpheleniyorum." Sterling ayağa kalkarak babasını bekledi, o sırada Grant yanında Bay Ragget ile çıkageldi.

Sterling kasıldı. *Lanet olsun. Bunun zamanlaması daha kötü olamazdı.*

Isobel ayağa kalktı ve koluyla Sterling'i sararak biraz sonra gelişebilecek her şey için ona destek olmaya çalıştı.

Grant oldukça heyecanlıydı. "Buna inanmayacaksın, Sterling. Kesinlikle inanmayacaksın ama bu doğru."

Sterling, Grant'ten sonra Bay Ragget'a baktı. Bu sohbeti bir an önce bitirmek istiyordu, yoksa babası olan biteni duyabilirdi.

"Artık çok zengin bir adamsınız, Lord Blackburn," dedi Ragget. "Bahsinizi kazandınız, lordum. Haftaya kulübe gelerek kazanımlarınızı toplayabilirsiniz. Bireysel olarak toplamanızı gerektirecek çok sayıda bahisçi daha var."

Sterling, Raggett'a gözlerini dikti, ardından da Grant'e. "Bahsin, kayıt defterinden kaldırıldığını sanıyordum."

"Hayır, bahsinizle ilgili bir kusur bulamadık, sizin de bu işin içinde olduğunuzu öğrendiğimizde takibi oldukça dikkatli yürüttük. White'ın iş alanı genişledi, St. James ve Piccadilly Caddelerindeki pek çok dükkân sahibi bize bahis için geldi." Sanki söylemek istemiyormuş gibi başını iki yana salladı. "İddiayı kazandınız. Sizi tebrik ederim."

Sterling'in babası, Ragget'ın arkasında duruyordu. Muhtemelen bahis hakkındaki her kelimeyi de duymuştu. Ragget şapkasıyla hepsine selam verdikten sonra oradan uzaklaştı.

"Sterling," dedi dük, aralarında konuşmaları gereken bir şeyi açık etmemek için hiç çaba göstermiyordu. "Londra'ya geldiğinden beri yaptıklarının haberlerini alıyordum. Yakın bir zamana kadar da... çok sıkıntılıydım. Ancak Corruna dulları için el altından yaptığın bağışları öğrendiğimde..."

Sterling'in bakışları Isobel'e kaydı. Genç kadın omuzlarını silkti, ona hiçbir şey söylememişti. Çünkü o da bu durumu çok geç öğrenmişti.

"Ah, White'ın kulübünde oynadığın bahis beni çok endişelendirdi. Ancak Matmazel Carington'a karşı hislerinin gerçek olduğunu ve bahsi senin başlatmış olmana rağmen bu hanımı kötü emellerin için kullanmadığını öğrendiğimde endişem geçti." Elini Sterling'in omzuna koydu. "Biraderlerin ve kız kardeşlerin,

Sinclair ismini daha hak edemediler ama. Eğer gelecekte alacakları miraslarından da tamamen vazgeçmek istemiyorlarsa, senin kazandıklarından sadece biner pound alabilirler.

Sterling, onların konuştuklarını utanmadan dinlemesine bir bahane uydurmaya çalışan Ivy'yi duydu. Babalarının hükmü karşısında sızlanıyordu ancak Sterling onun da babasının kararını kabul edeceğini biliyordu.

"Altına girdiğin bu bahis servetimi tehlikeye attı, o yüzden kazanımların kalanları hakkında da ben karar vereceğim. Tabii eğer bir itirazın yoksa, Sterling."

Sterling başını iki yana salladı. Sevecen bir şekilde Isobel'e baktı. Genç adam bahsi çoktan kazanmıştı ve hayal edebileceği en büyük hazine de yanında duruyordu. "İsteklerinize uyacağım, baba."

"Kazanımların kalanı senin olacak, Sterling. Onlarla ne yapmak istersin?" Ay ışığı altında genç adam, babasının onu incelediğini ya da sınadığını kestiremiyordu. Böylece kalbinde doğru olduğunu hissettiği bir şekilde cevap verdi. "Para, Wenton Hanı'nın satın alınmasında kullanılacak, Corruna Savaşı'nın geride bıraktığı dullar ve yetimler için."

Lord Sinclair güldü ve kollarını açarak Sterling ile Isobel'i kucakladı. "Beni çok gururlandırıyorsun, Sterling. Sinclair ismini taşıma hakkını kazandın."

Diğer haylaz çocuklarına döndü. "Siz geri kalanınızı da Londra'daki adamım izleyecek ve öğrendiklerini bana haber verecek. Kendinizi kurtarmanız için sonsuza kadar vaktiniz yok. Eğer tutumlu bir şekilde yaşamayı öğrenmezseniz ya da Tanrı korusun bir iş bulmazsanız, paralarınız tükenecek. Sinclair ismini hak ettiğinize dair kendinizi kanıtlayana kadar size daha fazla para yollamayacağım."

Son düğün misafiri de oradan ayrıldıktan sonra, Sterling ve Isobel birbirlerine sarılmış vaziyette bahçenin ortasında duruyorlardı. Ay parlaklığının ihtişamını kaybetmişti. Karanlık, güllerin arasına süzülüyordu.

Isobel başını arkaya attı, Sterling onu gerdanından öptü. Genç kadın başını indirerek iki sıra halinde duran heykellere gözlerini çevirdi. "Çok güzeller," dedi. Sonra gözleri aniden parladı. "Ne yazık, benim en sevdiğim uzanan erkek heykeli aralarında yok," dedi ve şımarık bir edayla güldü.

"Ah, Dionysos."

"Maalesef, kapılardan geçemeyecek kadar büyüktü. Zavallı şey, kömürlüğe geri götürülmek zorunda kaldı," dedi Sterling.

Isobel surat asar gibi yaptı. "Ne fena, özellikle o mermer heykeli çok seviyordum."

Sterling bunun üzerine sırıttı.

"Ne?"

"Şey, onu bu gece gerçekten... görmek istersen," Sterling elini cebine attı, "kömürlüğün anahtarı hâlâ bende."

Isobel bir kahkaha attı, genç adam ay ışığının altında bile yanaklarının kızardığını görebiliyordu.

"Üzerime bir şey alıp geleyim," dedi genç kadın gözleri parlayarak.

KALBİNE SÖZ GEÇİREMEYEN ÂŞIKLARIN TUTKU DOLU HİKÂYESİ...

İskoçyalı Sinclair'ler sosyetede Yedi Ölümcül Günah olarak tanınmaktadır. Babaları tarafından mirastan men edilen yedi kardeş, asi hayat tarzlarından vazgeçerek Londra'da saygınlıklarını geri kazanmak zorundadır. En çok skandala imza atan aile üyesi ise Blackburn Markisi Sterling Sinclair'dir. Sosyetenin hanımları onun vahşi cazibesine karşı koyamamaktadır... Matmazel Isobel Carington dışında.

Isobel, White's kulübünde üzerine oynanan bahsi öğrenince dehşete düşer: Sinclair'le evlenmesi üzerine on bin poundluk bir bahis açılmıştır ve neredeyse tüm Londra, genç kadının geleceği üzerine oynamaya heveslidir! Peki genç kadın, onu amansızca baştan çıkarmaya çalışan gizemli Sterling'i tanımaya başladıktan sonra, yaşayacakları günahın heyecanına karşı koyabilecek midir?

●●●●●

"Günah işlemek hiç bu kadar çekici olmamıştı; Caskie'nin yarattığı Sinclair kardeşlerin skandalları herkesin dilinde."

Romantic Times Book Reviews

KOKTEYL